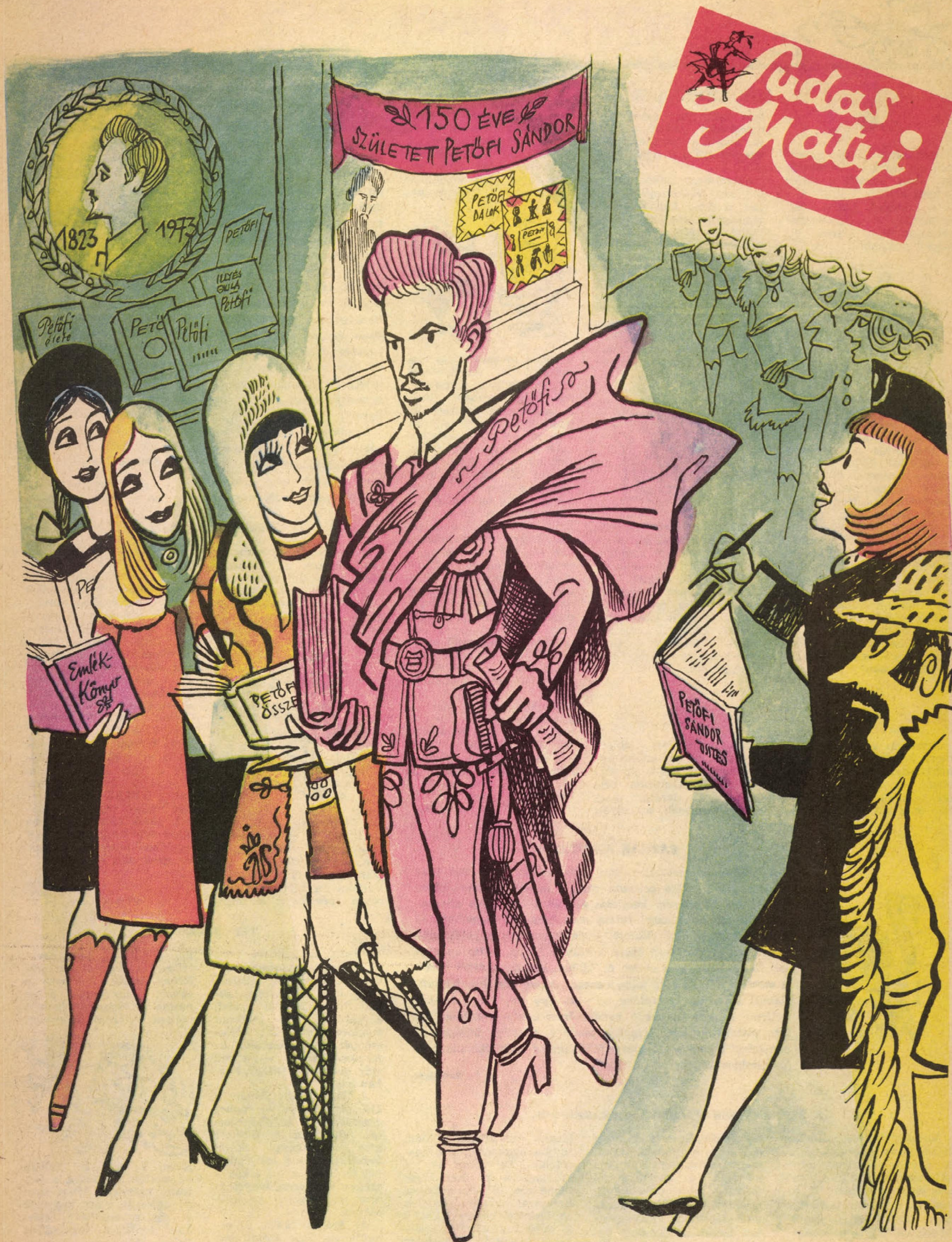
XXIX. ÉVFOLYAM, 3. SZÁM **Ára: 1,80 Ft** 1973. JANUÁR 18.

— Ő most a nagymenő...

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ, HÁROM...

1

Megállít a minap az utcán egy férfi, és azt mondja, némi szemrehányással a hangjában:

— Amióta a Ludas megkritizálta a „kék-vörös" fürdőtablettát, teljesen eltűnt a boltokból!

Mi csak annyit írtunk annak idején, hogy aki a használati utasítás szerint szétmorzsolja a markában a tablettát, olyan kék lesz tőle a tenyere, hogy vörösre dörzsölheti, amíg tisztára mossa. Nem kellett volna mást tenni, mint a használati utasítást átírni, vagy ami a legtöbb: a túlságosan színező festéket kicserélni. A gyártó cég, úgy látszik, a leggyökeresebb megoldást választotta: egy áru apróbb hibáját úgy szüntette meg, hogy eltüntette magát az árut.

És még mondja valaki, hogy nincs hatása a sajtó bíráló szavának!

2

Szeretem a Jour-kekszet, mert kellemes ízű, omlós, habkönnyű, emellett még olcsó is, tízötven egy dobozzal. Ennyi erény mellett még azt is megbocsátom neki, hogy nevét előkelősködve „Jour"-nak írja, holott a zsúrt már réges-rég zsúrnak írja a magyar.

Szerelmem azonban mostanában viszonzatlan marad: a sima Jour eltűnt a polcokról. Megjelent helyette a töltött Jour. Ez ugyanaz a tészta, csak két lapocska közé odakentek némi csokoládéra emlékeztető gyurmát. Ettől az íze csak rosszabb lett, *az ára viszont a duplájára ugrott.*

A változatosság mindig gyönyörködtet, s épp ezért én azt sem bánom, ha választékbővítés címén bodzalekvárral, krumplicukorral vagy milánói makarónival töltött Jour-kekszet is forgalomba hoznak.

Nekem csak egyetlen óhajom lenne, mondani se merem, annyira szerény: a sok-sok töltött áru mellett legyen töltetlen, sima Jour-keksz is mindig. Sima áron, persze.

3

Sok praktikus dolgot megtanul az ember, ha önkiszolgáló boltokba jár vásárolni. Megtanultam például kávét darálni, mert egyre kevesebb az olyan bolt, ahol a vevő kívánságára megdarálják a kávét, ezt a műveletet a legtöbb helyen már a kedves vásárló kénytelen elvégezni.

És ami még ennél is hasznosabb tudomány:

újabban megtanítanak csomagolni is. Egyik-másik önkiszolgálóban a pénztáros még megteszi, hogy a náluk vásárolt italt begöngyöli selyempapírba. Ám az Uránia közértben már ez is a vevő dolga. Néhány üveg italt vásároltam ott nemrég ajándékba, s igen jól elszórakoztam, míg úgy-ahogy begöngyölgettem őket. Egy kicsit nehezítette a dolgomat, hogy a papír túlságosan kicsire volt szabva, s amellett szakadt, mállott, mint az ázott rongy. Voltam olyan rosszmájú, hogy az ajándék átnyújtásakor mindenkinek megmondtam: Budapest egyik legelegánsabb közértjében, az Urániában vásároltam, hadd tudják, kit illet dícséret a szép csomagolásért.

Titokban otthon már azt gyakorolgatom, hogyan kell öt láda árut egykerekű targoncán kihozni a raktárból és felrakni a polcokra. Nincs messze ugyanis az idő, amikor már ez is a vevő dolga lesz.

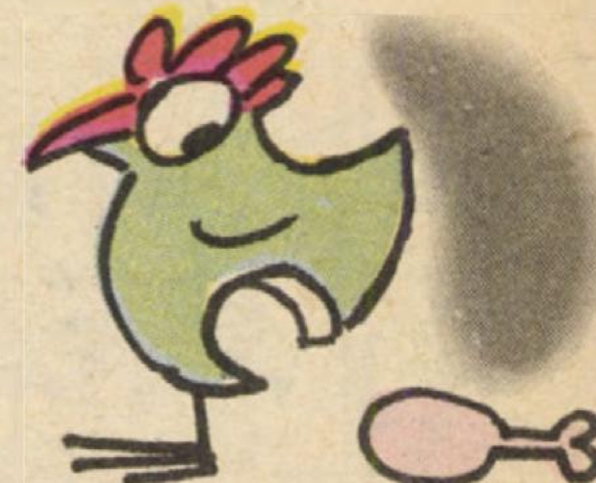
(r. b.)

COMBKEREKÍTÉS

Rendszeresen vásároljuk a mélyhűtött, nylonba csomagolt, konyhakész csirkecombot. A 3—4 darabot tartalmazó tasakban kezdetben csak egy, később kettő, legutóbb három, a java húsától megcsonkított combot találtam.

Nem tudtam szó nélkül hagyni, ismerősök közvetítésével megkérdeztem a Baromfiipari Tröszt illetékesét és olyanféle választ kaptam, hogy a csirkecombot gép csomagolja, osztályozza és bizonyára a súlykerekítés miatt fordul elő ilyesmi.

Rendkívül meglepett a válasz, főleg a gép keltette fel érdeklődésemet. Ez igen! Végre egy „okos" gép (ha gép), mely nem a három nagyobb comb mellé kerekít egy kisebb negyediket, hanem inkább a négy comb közül három-

ról kerekíti le a hús legjavát; még véletlenül sem a csontot.

A válasz azért is tetszett, mert a csirkecsont, akarom mondani a csirkecomb így már k e r e k e n 47 deka lett, mely k e r e k e n 22,56 forintba került!

Dr. Kiss Károly
Bp. I., Gellérthegy u. 33.

HOSSZÚ VÁRAKOZÁS

Még 1970 szeptemberében, amikor a fürdőszobánk megépült, megvettük a gázboylert, s beadtuk az igénylést a propán-butángázra. Az volt a reményünk, hogy két-három hó-

nap leforgása alatt már használni is tudjuk majd a boylerunkat. Eleinte minden szépen indult. A Tiszántúli Gázszolgáltató Vállalat megbízottja hamarosan megejtette a helyszíni szemlét és elvégezte a fölmérést.

1970 novemberében kaptunk egy visszaigazolást 219/1970. szám alatt, amelyben az állt, hogy a készüléket 1971 második félévében kötik be. Már ezt a várakozási időt is hosszúnak véltük, hát még amikor a szerelő helyett csak egy újabb értesítés jött, s abban az állott, hogy a bekötést csak 1972 végére tudják vállalni!

Ha nehezen is, de csak eljött az 1972-es esztendőnek a vége is. Ám nem jött el a szerelő. Írtunk hát a TIGÁZ-nak. A válasz lesújtó volt: boylerünket akkor kötik be, ha majd sor kerül rá. Eddig legalább határidőt adtak. De most már azt sem...

Tóth Gyula
Tiszaörs,
Vöröshadsereg út 32.

FÁZNAK AZ UTASOK

A sződligeti vasútállomáson reggelenként kb. 2500 utas fagyoskodik a hideg peronon vagy a hideg várótermekben. A kisebbik váróterem kályhája és füstcsövei olyan állapotban vannak, hogy azzal fűteni nem lehet. A nagyobbik — egyrétegű üvegfallal ellátott — váróteremben a fűtés csak időszakos. Reggel 4—8 óráig a kályha hideg, pedig az utasok 70—80 százaléka ebben az időben utazik és télen fázik. A mostani kályha még talán Ferenc József idejében készült, elavult, kéménye, füstcsöve nem jó. Egy folytonégő kályha kellene, de nincs. A vasúti vendéglőnek nevezett italbolt fűtése viszont kitűnő, kályhája modern, tüzelője bőséges és melegével gyakran csalogatja féldecikre a munkába utazó és fázó dolgozókat.

M. L., Sződliget

A SZEGÉNY KIS VÁSÁRLÓ PANASZAIBÓL

Vendéglátáshoz, elfoglalt háziasszony számára kellemes volt a Zamat minisajtoskocka, félkilós, csinos dobozban, eddig 21 forintért. Gyakran tapasztaltam, hogy „ügyes kezek" ki-kinyitották a dobozokat, lehúzva róluk a parányi záróbélyeget (akkora, mint egy 1 forintos bélyeg), megdöntötték a sort, hogy a hiány ne lássék, aztán szépen visszaragasztották a bélyeget a megdézsmált dobozra. Mostanában már nem is találtam rendbenlevő dobozt. A csomag alján hever a leszedett bélyeg, a zúzalékká tört, és félkilóhoz közel sem járó sajtos morzsa alján. Úgy látszik, az ellenőrök nem tudják nyakoncsípni a nassolókat. De nincs is jól csomagolva az áru. Hogy lenne elég félkilós dobozra, hosszanti oldalán, egyetlen egyforintos bélyeg? Csábít a dézsmálásra! Ragasszák körül, nyissák a keskeny oldalán, és sleifnizzék át!

Sz. P.-né
Budapest

TERVSZERŰSÉG

Vácott, a Báthori utca 15. számú ház falán, márvány emléktábla hirdeti, hogy 1848 elején ott laktak Petőfi Sándor szülei, akiket a költő gyakran meglátogatott. Több költeményét — köztük az Anyám tyúkját — a ma már műemlék jellegű házban írta.

A Váci Városi Tanács a 150. évfordulóra — nemes gesztussal — rendbehozatta, felújította a Báthori utca valamennyi állami kezelésben levő lakóépületét. Örültek az ott lakók a szépen tatarozott házfalaknak, az átrakott cseréptetőknek.

Az örömbe üröm is vegyült. Az 5-ös számú ház külső tatarozását is befejezték, elvitték az állványokat, s akkor valahol úgy döntöttek, hogy vezetékes gázt kapnak az épületben lakók. Feltörték a járdát, húszcentis árkot véstek a főbejárat kapuja mellett a frissen tatarozott

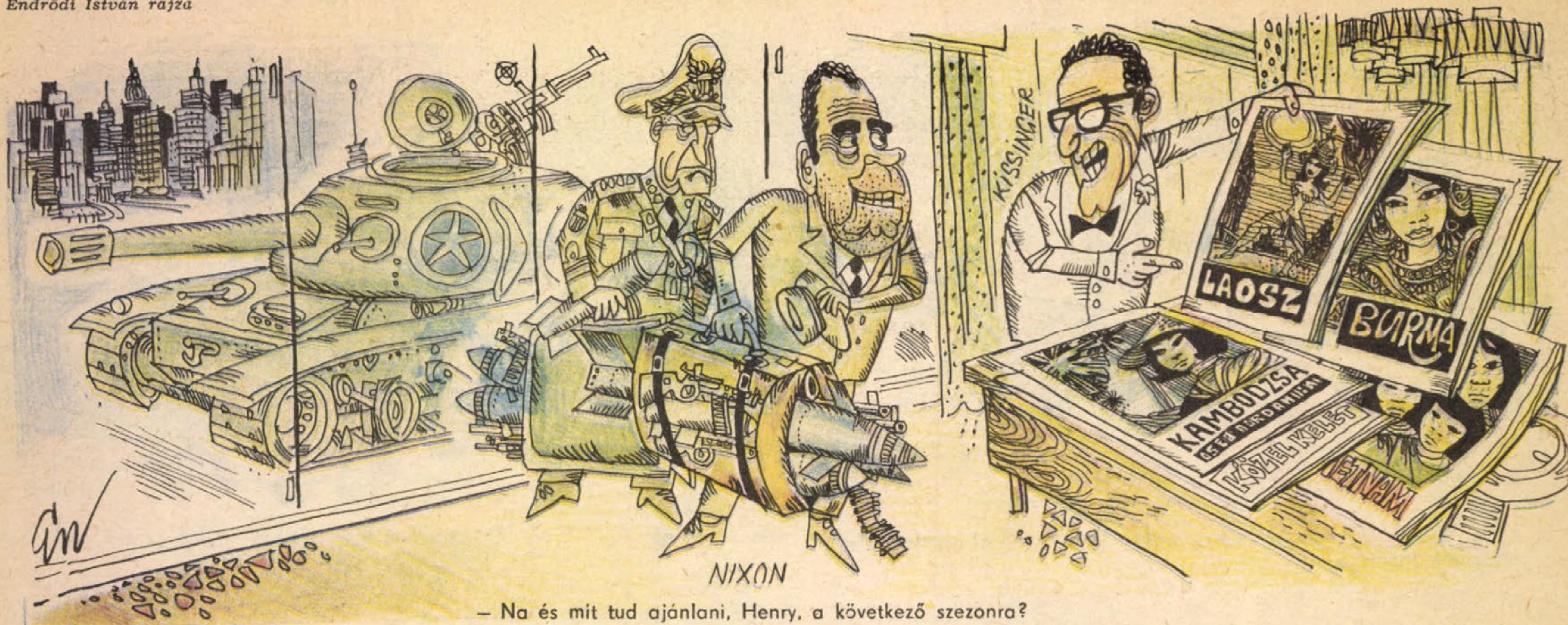

falba, s vagy tíz helyen kivezették az utcára a biztosító csöveket. Miért nem a tatarozás előtt végezték el ezt a munkát? Miért kell fordított sorrendben dolgozni?

Papp Rezső
Vác

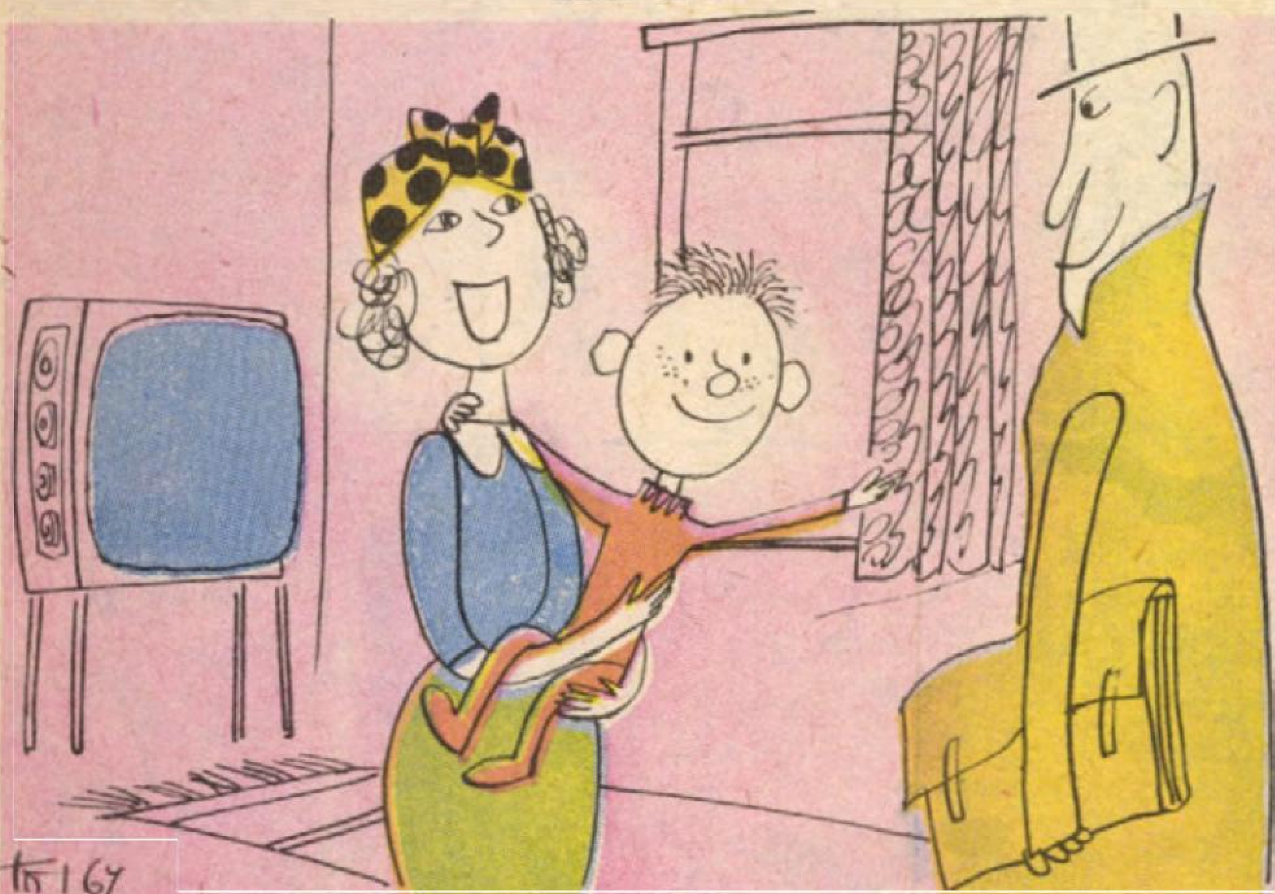
Endrődi István rajza

AZ ELNÖK ÉS AZ Ő TANÁCSADÓJA

– Na és mit tud ajánlani, Henry, a következő szezonra?

ESEMÉNY

– Képzeld, a fiunk azt is tudja mondani, hogy: „konvertibilis".

CSODÁLATOS CSŐTÖRÉS

– Akár hiszi, akár nem, ez valódi feketekávé!...

VEZETŐKÉPZŐ ISKOLA

Olyan jól emlékszem, mintha csak tegnap történt volna... Pedig ma történt. Ama számtalan zebrás átkelőhelyek egyikén, melyeknél sem rendőr, sem jel, sem hang nem szabályoz semmit.

Éppen csúcsidő volt. Amely — mint tudjuk — pontosan hajnali öt órakor veszi kezdetét és másnap hajnali öt órakor ér véget. Az átkelésre váró tömeg mindkét oldalon gyarapodott.

A mi csapatunkban a törzsgárdát egy apátlan-anyátlan, idősebb, enyhén alkoholos befolyásoltságú férfi, egy középkorú, két kezében négy cekkert szorongató nő és egy fiúgyermek alkotta, aki vágyón nyújtogatta karját a túlsó oldalon ugyancsak utána epekedő anya után.

A törzsgárda — tagjainak különben a rendeletben szabályozott idő múltán az aranyjelvényt adományoztuk — arról tájékoztatott minket, hogy lehetetlen átkelni! Ők már több ízben is nekiveselkedtek, de irhájukat épphogy megmentve, sikerült visszaküzdeni magukat a viszonylagos biztonságot nyújtó járdára.

Rövidesen csapatunkhoz csatlakozott Rómeó (Júlia a túlsó part erkélyén várta), továbbá három-négy jellegtelen, de jó lábú fiatal nő és egy roskatag matróna, lila kalapban, zöld fátyollal.

A múló idő vasfoga nem zajlott le nyomtalanul felettünk. Nemkülönben a számtalan, kereküket vadul csattogtató és benzingázt árasztó fenevadak előttünk. A fiúgyermek mutáló hangú kamasszá serdült, és a táncdalénekesi pályát választva, szenvedélyes hangú protest-songot zengett a csörtető Zsigulik és Zasztavák ellen. A túlsó oldalon a szép fiatal mama redői is élesebben rajzolódtak ki és álla alatt kettős toka képződött. Rómeó kétségbeesetten látta, hogy Júliát sem hagyja érintetlenül részint a száguldó idő, részint egy középkorú, de fiatalos Renault, amely pillanatra stoppolt előtte, hogy aztán Júliával együtt elégedetten és kéjsóváran dudálva tovább robogjon.

A törzsgárda tagság ezüst jelvényével tüntettük ki. Nem vigasztalta meg eléggé.

Néhányan a csapat tagjai közül időnként ki-kirohantak a zebrának nevezett küzdőtérre, de a kocsik, autóbuszok természetesen azonnal felfedezték a belső határozatlanságot, a végső eltökéltség hiányát, és vadul kacagva vágtáztak el orruk előtt.

Ekkor — immár a végső kétségbeesés órájában, amikor a kishitűek magukba roskadva már azon tűnődtek, hogy feladják a küzdelmet és valamelyik aluljárón keresztül kísérlik céljukat megközelíteni, előlépett egy Ifjú!

Az Ifjú csak a közelmúltban csatlakozott csapatunkhoz, és némán, tűnődve állt, mint akit mély, erős gondolat foglalkoztat. Külsőleg semmi feltűnő nem látszott rajta. Egyszerű, zöld bőr farmernadrágot viselt, hozzá aranymintás lila inget, sárga bojtos bőrövet, fölötte szőrével kifelé fordított teddykabátot. Az a szerencse ért, hogy közel álltam hozzá, és így fültanúja lehettem félig elnyelt szavainak: — A zannya... meredek a szitu... elzaufolják előlem a piát... A néhány szóból is érezni lehetett, hogy nagy tervek vajúdnak agyában.

És egyszerre csak előrelépett és megindult! Megindult a túlsó oldal felé! Hosszú, ám annál fésületlenebb haja győzelmi zászlóként lobogott a még hajánál is piszkosabb pesti levegőben! Mennyi eltökéltség, mennyi tántoríthatatlan férfias elszántság volt a mozdulataiban! És legalább négy deci tömény!

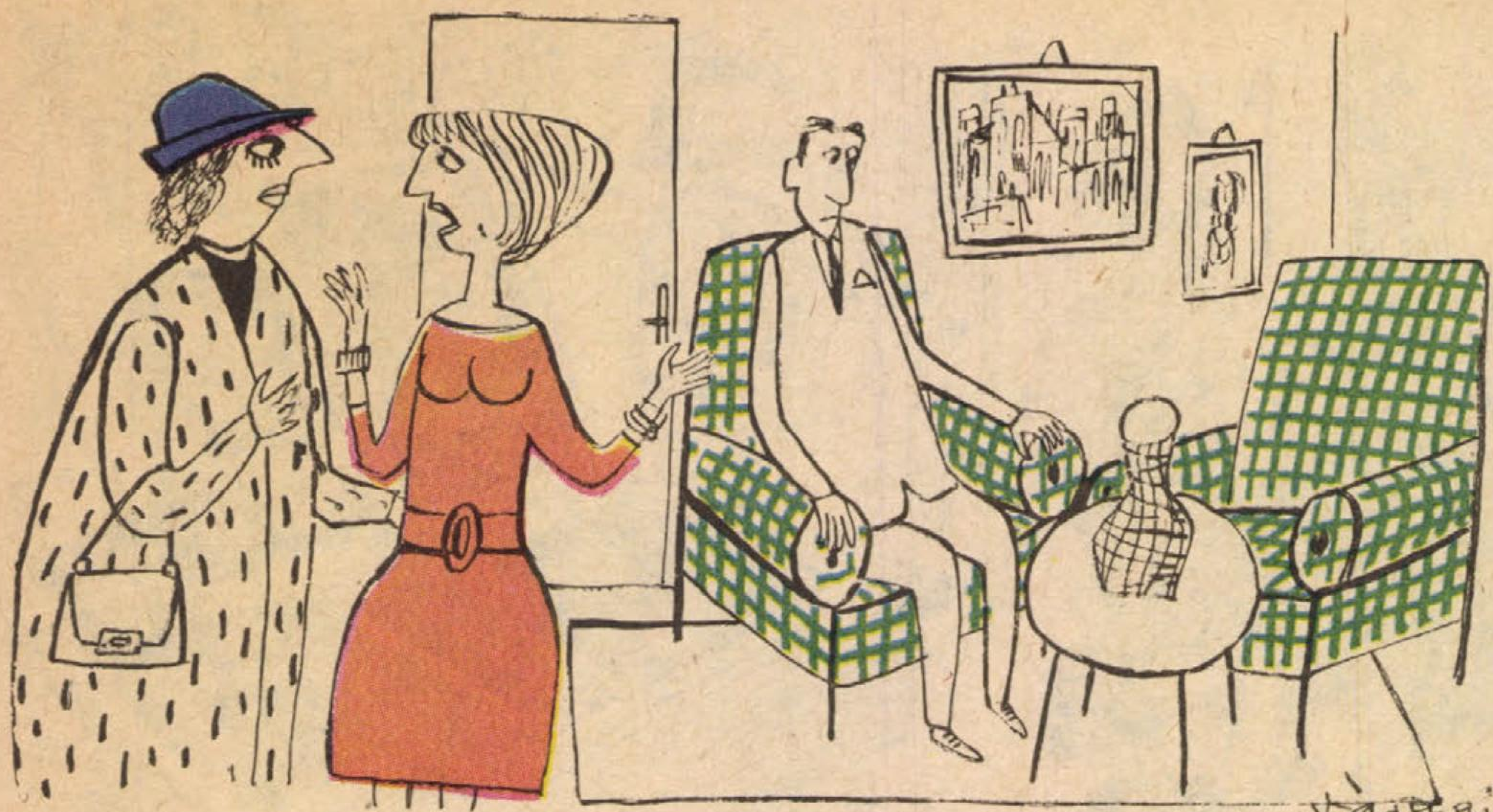
Először megbabonázva bámultunk utána, aztán szemünket a lobogóként lengő hajára függesztve meglódultunk. Elöl az aranyjelvényes törzsgárda, utána az ezüstjelvényesek, a sort a lila kalapos, zöld fátyolos hölgy zárta be.

Csodálatos! Soha nem felejthető élmény volt ez a nagy menetelés! Példánktól feltüzelve a túlsó oldal tömege is nekivágott. A középen összetalálkoztunk. Könnyezve öleltük át egymást.

Immár legendáshírű, tisztelettől és bámulattól övezett csodálatos vezetőnk, mint a pára, mint a köd tűnt el, mihelyt befejezte történelmi küldetését. A Vidám Krokodil talponálló jellegű ötödosztályú kisvendéglő előtt láttam utoljára.

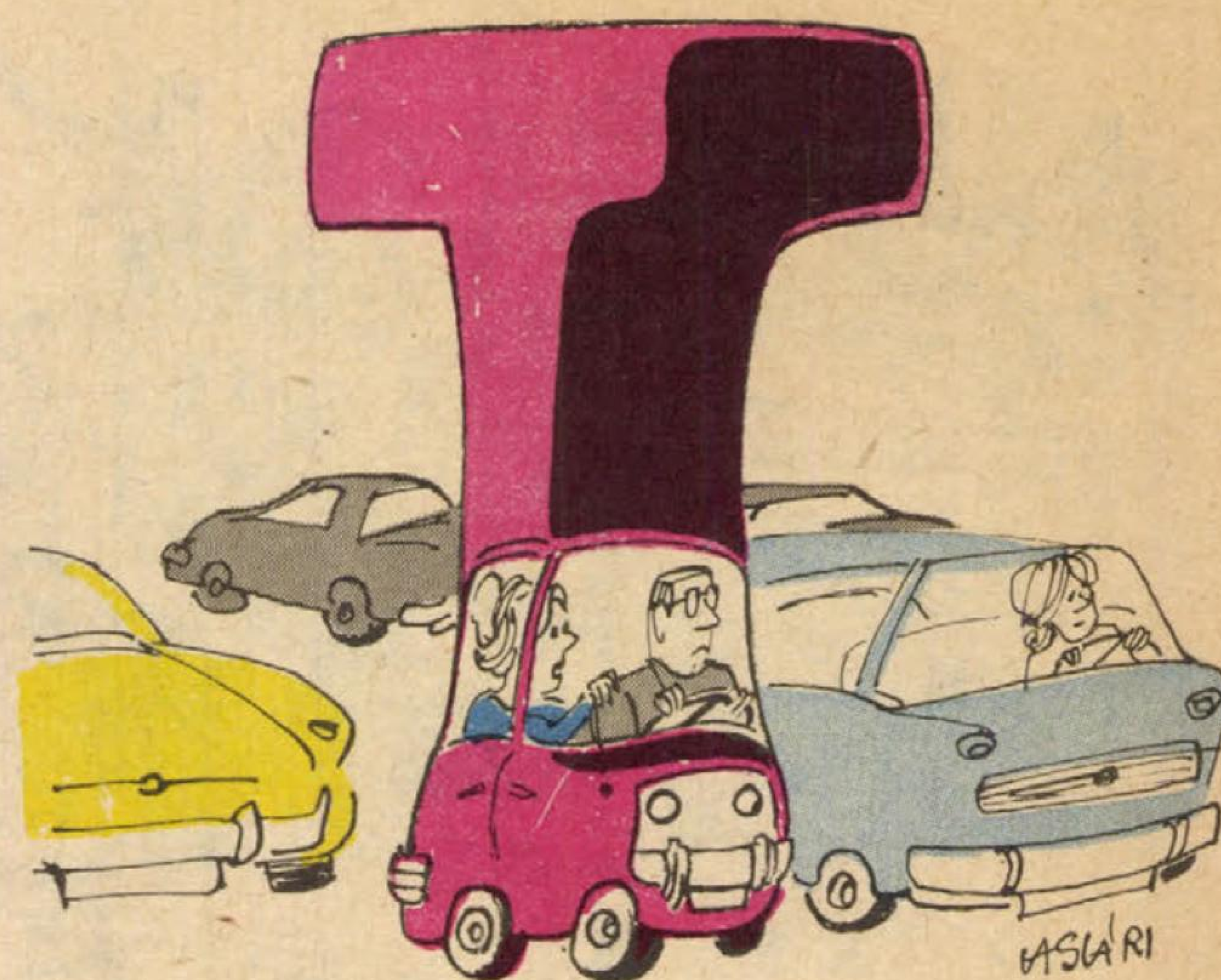
Kertész Magda

HIÁNYCIKK

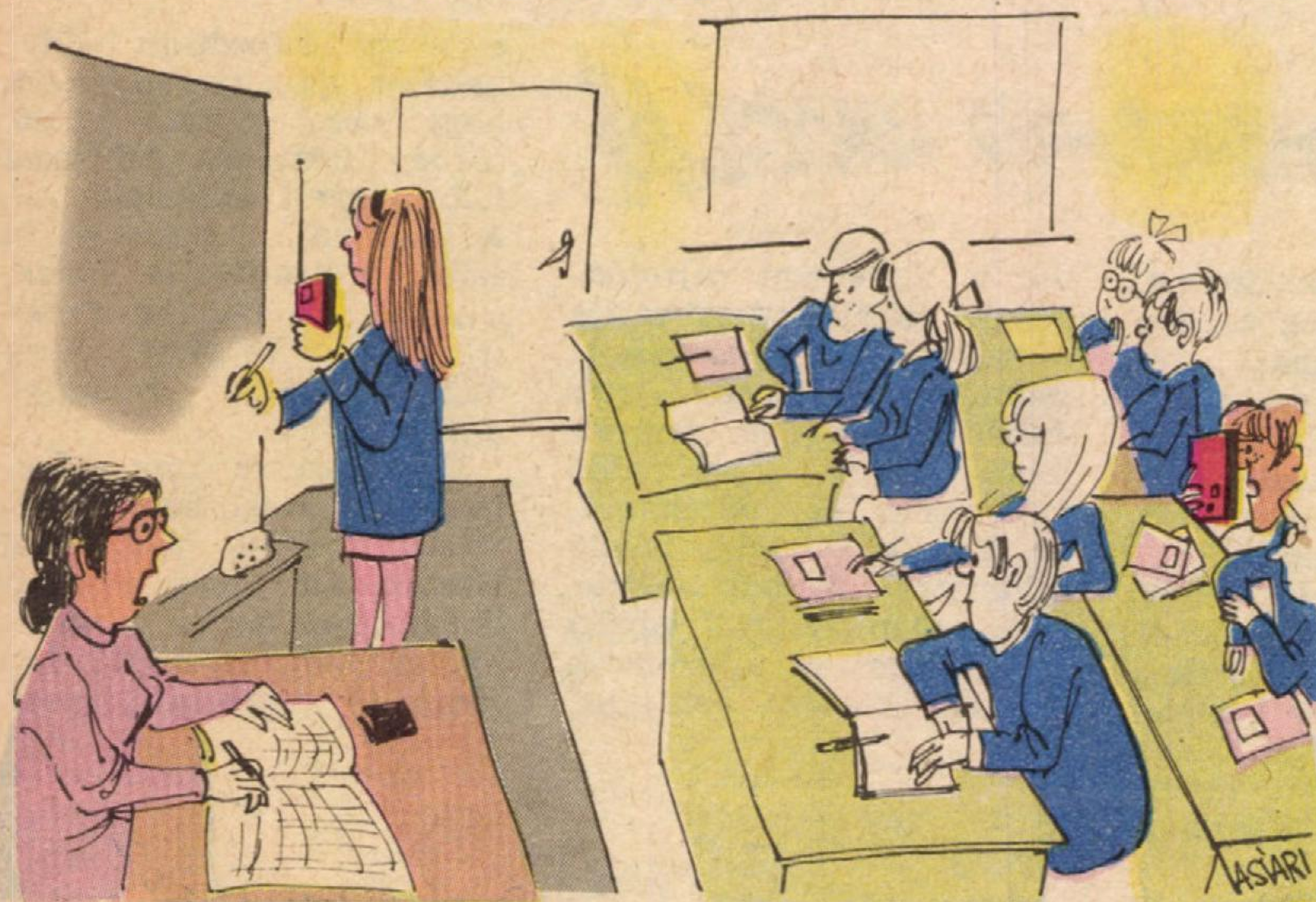
– Tudod, a férjemnek hiányzik egy kereke, és az egész városban nem lehet pót alkatrészt kapni...

KEZDŐ AUTÓS

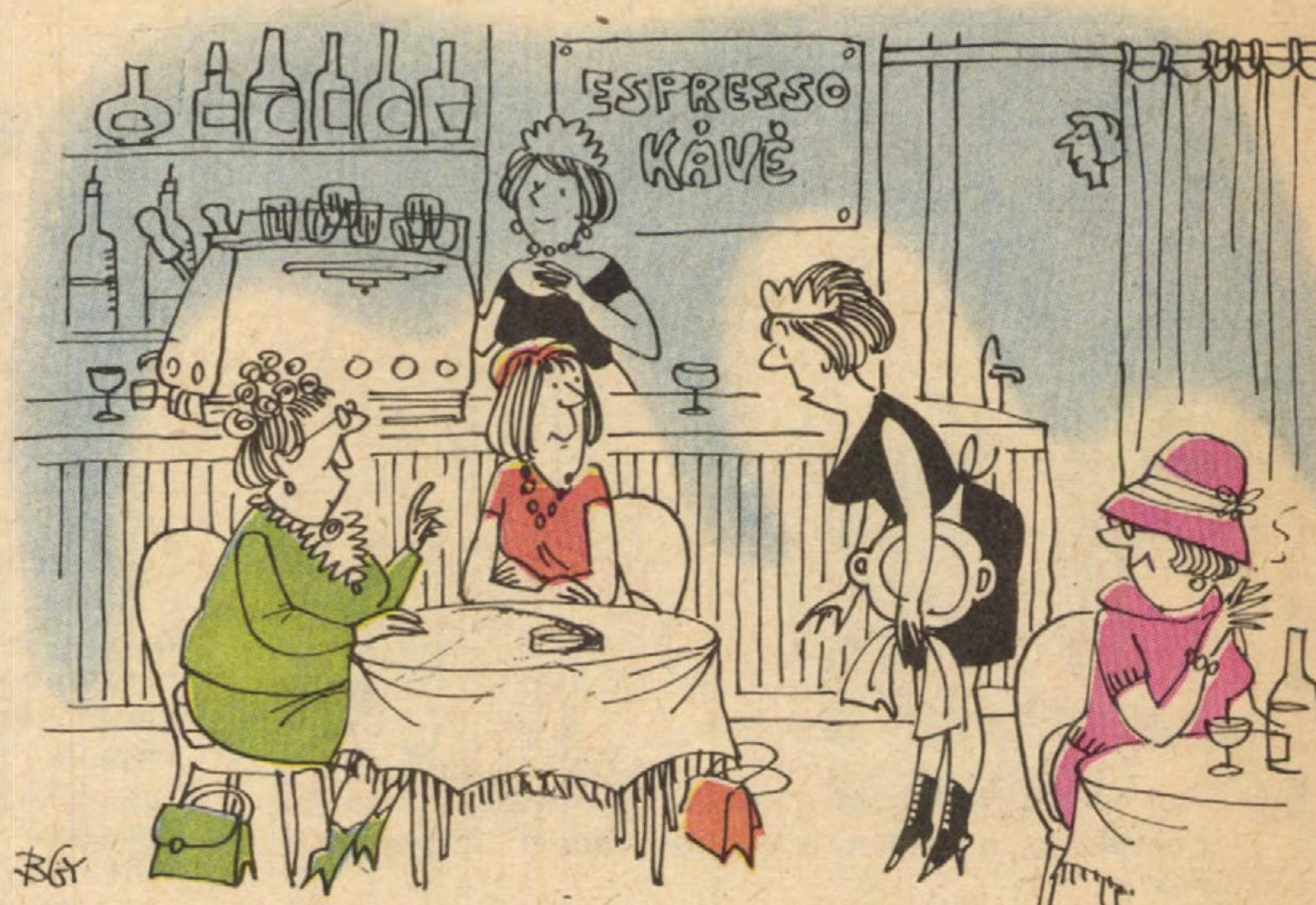
– Mit gondolsz, fiam, eléggé feltűnő ez a T-betű?...

TECHNIKA AZ ISKOLÁBAN

– Kovács, ne súgj!...

TÖRZSPRESSZÓBAN

- Lilikém, csak két jó friss pletykát kérünk!

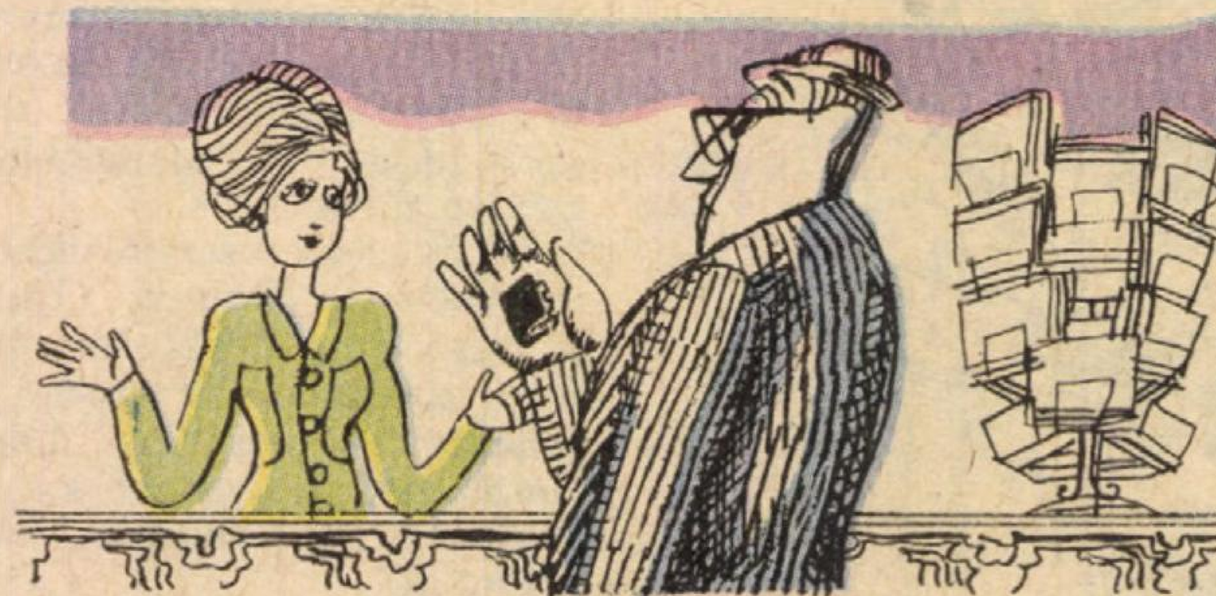
telefon-regiszter

Arról írt egy kollégám a Magyar Hírlap vasárnapi számában, hogy az ember új év táján a régi noteszából átmásolja a telefonszámokat az újba. (Ez türelmes munkát és tetemes időveszteséget jelent!) Ebbe az új noteszba egyesek már nem kerülnek bele. Néhány példa: nyugdíjba ment, tehát a jövőben csak a lakástelefonjára lesz szükség; esetleg áthelyezték, s megszűnt vele a munkakapcsolat; egy baráti házaspár elvált, véget ért a családdal a barátság, nem érdemes átmásolni a számot. Van néhány telefonszám, amelyet örömmel írunk át az új esztendőre, majd megint néhány ismerős, vagy más egyéb hivatali kapcsolat, amelyet ezért vagy azért kiselejtezünk.

Így igaz.

Megkérdezem azonban, hogy miért kell velem együtt sok ezer dolgozó embertársamnak az új zsebnaptárába évről évre átvezetni a telefonszámokat és erre annyi időt és figyelmet pazarolni? A válasz egyszerű és prózai: a papír- és írószerüzletekben (ÁPISZ-boltokban) még mindig nem lehet kapni keménytáblás, zsebben hordható, lapos és betűrendes telefon-regisztert. (Én például maszek alapon csináltattam egyet, hogy megkíméljem magam az átírás gyötrelmeitől.)

Néhány évvel ezelőtt egy rövid cikkben már felhívtuk erre az illetékes papír- és naptárszakma figyelmét. Akkor azt ígérték, hogy

„jövőre lesz”, már mint betűsoros telefon-regiszter. Azóta legalább négy esztendő telt el, de a „lesz” az maradt, és a papír- és írószerüzletekben éppen úgy nem lehet most sem kapni betűsoros telefon-regisztert, mint annak előtte sem lehetett. (Kivétel: a bélyeg nagyságúnál alig nagyobb méretű, legfeljebb az általános és középiskolai tanulók igényeinek megfelelő, egyetlen kapoccsal összefűzött „játék”-regiszter, kilenc forintért!, olyan gyenge kivitelben, hogy az év végéig átadja magát az enyészetnek.)

Ilyen irányú panaszomat, egy nagyforgalmú papír- és írószerboltban a kedves elárusítónő teljes megértéssel fogadta. Barátságosan tájékoztatott arról, hogy a betűrendes telefon-regisztert sokan keresik, de nem tudja, mi okból, csak *naptárral együtt* nyomják. Ezt ő személy szerint is nagyon sajnálja. A naptár lejár, a telefonszámokat át kell írni.

— A vevő persze magukat szekírozza érte — jegyeztem meg, hogy tovább növeljem együttérzését.

— Minket — helyeselt csendesen —, de az nem tesz semmit. Mi azért vagyunk itt...

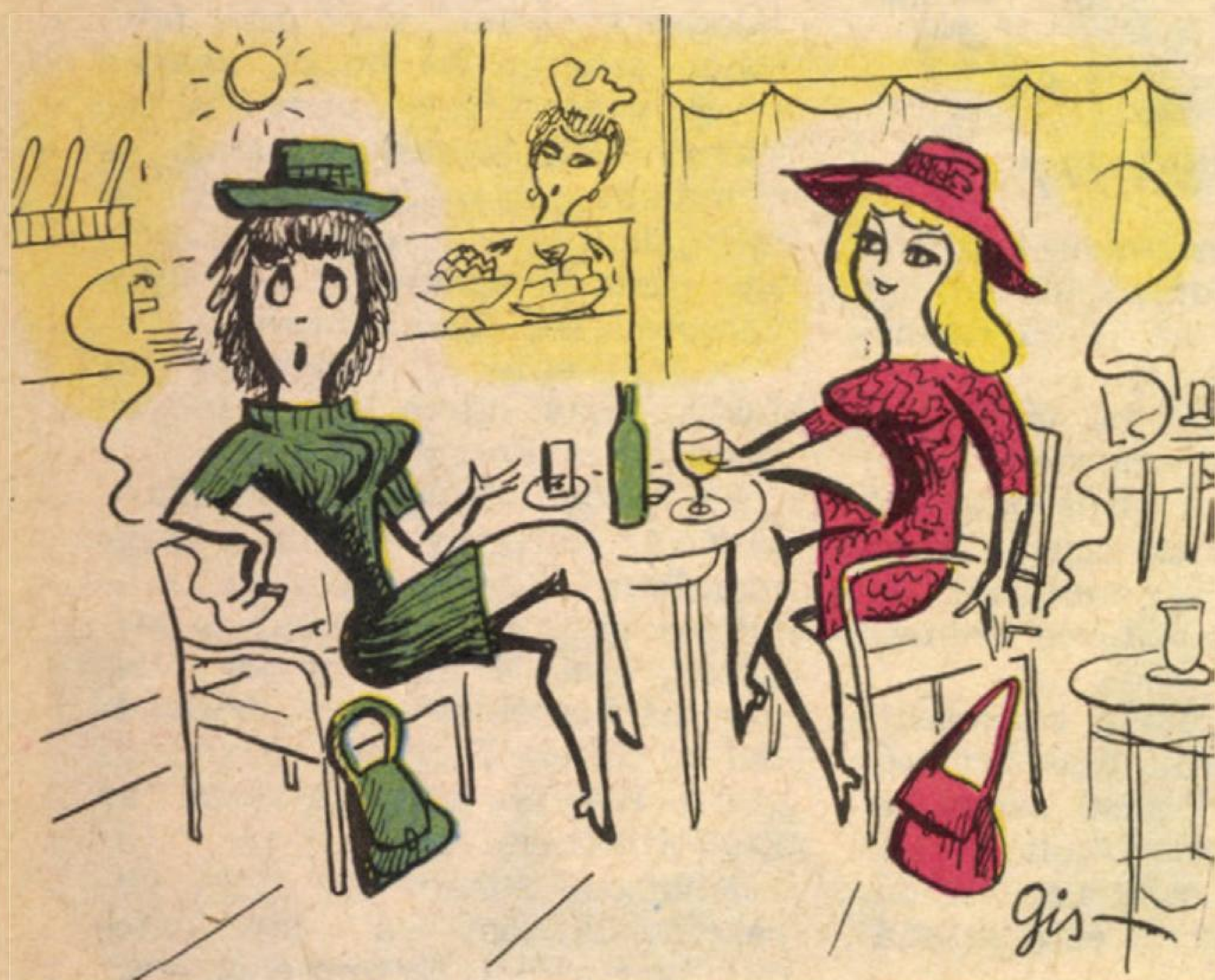
Ez mindenesetre megnyugtató. A papír- és írószerszakmában legalább ez a fiatal elárusítónő tudja, mit jelent az, hogy „üzletpolitika a közönség szolgálatában”.

Földes György

ÜZEMI BALESET

TÁRSTALANUL

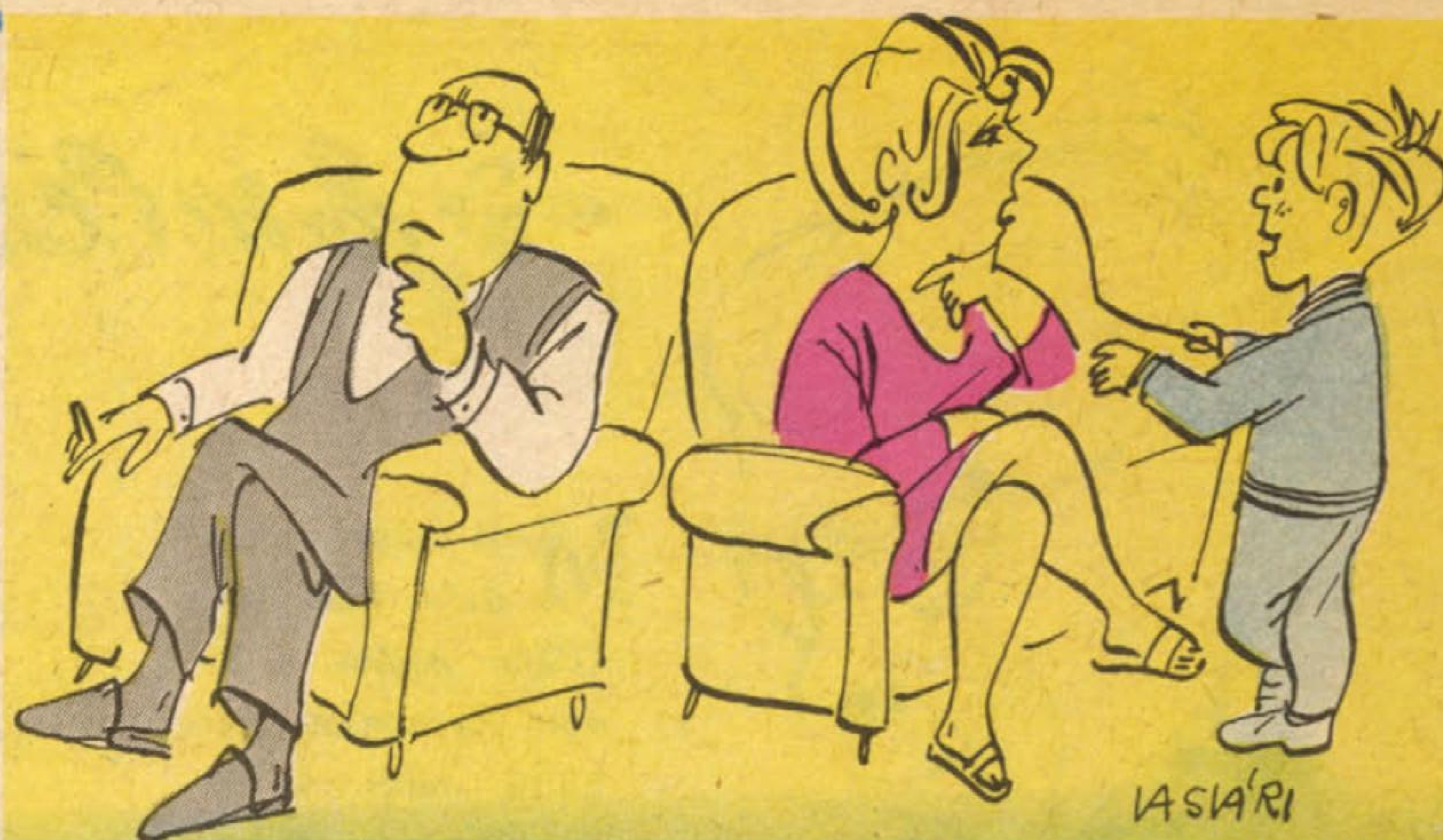

– Nekem is kéne valaki, akitől elválhatok!

IDŐS POSTÁS

– A harmadikra!

VAN KÉRDÉSE? TEGYE FEL...

– De miből, fiam?

Kapituláció

Életemnek ötvenkilencedik évében, miután a hetedik leányomat is férjhez adtam, elégedetten felsóhajtottam. Három fiamat már előbb szárnyukra bocsátottam, feleségeimet is becsületesen végkielégítettem — mind a hatot —, ez a hetedik kislány volt az utolsó, elintézni való kötelességem.

Ezért sóhajtottam fel a már említett nagy elégedettséggel: semmi gondom eztán, úgy élek, ahogy akarok! Azonnal besiettem egy trafikba és megvásároltam a három legdrágább szivart. Otthonomba térve pedig a karosszékembe vetettem magamat és lehunyt szemmel élveztem, hogy önmagam gazdája lettem. Független vagyok mindenkitől és szabadon élhetek lakásom négy fala közt.

S ekkor megszólalt a négy szürke fal. Tisztán és teljesen érthetően, így szólt:

— Vegyél nekem Pubimárkájú, mosható, műanyagból készült tapétát! Ugye veszel nekem Pubitapétát?

Ijedtemben, hogy az üres lakásban pénzt kunyerálnak tőlem, tapétára, felugrottam a karosszékből. Riadalmamat még növelte, hogy a hang erősen hasonlított negyedik feleségem hangjára, és csak akkor nyugodtam meg, amikor megértettem, hogy a fal szólt.

— Nem kell tapéta! — mondtam mérgesen. — Ötven évig jó volt így is, ezentúl is jó lesz!

Kimentem a konyhába, hogy véget vessek a vitatkozásnak és főzzek egy kávét magamnak. Fogom a kannát, de csaknem elejtem, mert a kanna is megszólalt. Pontosan úgy kunyerál, mint előbb a fal.

— Vegyél egy teflonforralót! — mondta a kannám. — Meg egy grill-sütőt, meg egy piskóta-sütőt!

— Nekem egy biztonsági zár kell, lánccal! — szólt közbe egyszerre csak a konyhaajtó. — Nekem már sokkal régebben kell, ha nem emlékeznél rá! — mondta szemrehányóan. — A forraló nem olyan sürgős!

— Az ajtózár nem kell! — sikította a teafőzőm, hát bemenekültem előlük. vissza, a szobába. Bekapcsoltam a rádiót, mire a rádió azt mondta:

— Vegyél nekem bébielemet, most lehet kapni! Menj le a boltba.

— Nem megyek! — mondtam kedvetlenül. — Fáradt vagyok, lefekszem!

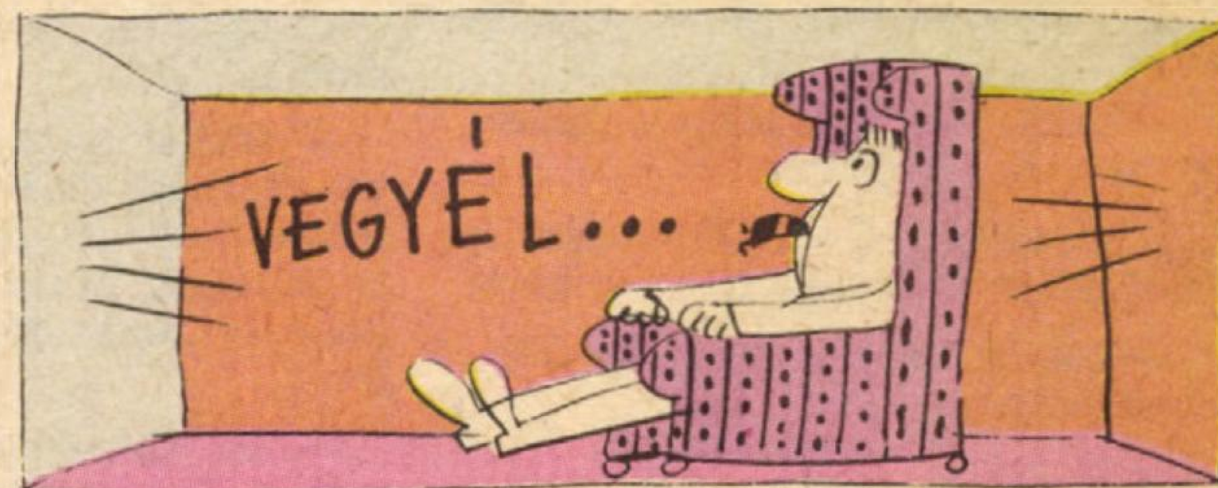
Midőn lehúztam a zakómat is, a kabátom azt mondta:

— Vegyél nekem felfújható vállfát! Az olyan kényelmes!

— Nekem aerosolos pasztát! — rikkantotta a cipőm.

— Hagyjatok békén — mondtam kedvetlenül —, majd összeírom, mi a legsürgősebb.

— Vegyél nekem fekete Parker-tintát! — hízelgett a töltőtollam, belső zsebemhez simulva.

— Elemes ruhakefét! — jutott eszébe a zakómnak

— Az előbb vállfát kértél! — kiáltottam rá.

— Inkább a kefét! — ugrált körül a zakó.

— Nekem Dringend-bútorhuzatot! — harsogta a karosszékem.

— Nekem Zimankó-ablakzárót! — így a redőnyeim.

Hirtelen fuldokolni kezdtem.

— Levegőt! — hörögtem. — Levegőt!

— Előbb ígérd meg, hogy veszel nekem légkondicionálót! — mondta duzzogva a levegő.

Megígértem. Mi mást tehettem volna...

Somogyi Pál

SZENVEDÉLYES TOTÓZÓ

– Elnézést, de ez még hiányzik a 13+1-hez!

Emlékezés Gábor Andorra

Most húsz esztendeje halt meg Gábor Andor, a kiváló forradalmár író, költő, publicista, lapunk alapító főszerkesztője.

Petőfi verset hozott

Az altiszt jelenti a főszerkesztőnek, hogy egy fiatalember akar vele beszélni.

— Velem? Miért nem küldi a titkárnőhöz?

— Az még nincs itt.

— Miért nem küldi a segédszerkesztőhöz?

— Az már nincs itt.

— Mondja, hogy én se vagyok itt.

— A fiatalember látta a főszerkesztő urat bejönni.

A főszerkesztő sóhajt; az altiszt bebocsátja a nyurga fiatalembert:

— Petőfi Sándor vagyok, Debrecenből...

— Riportot hozott, fiam?

— Nem, kérem, verset hoztam.

— Verset? Most, amikor négy oldalon jelenünk meg?

— Rövid, kérem, négy strófa mindössze...

— Na, adja ide, fiam, az Írók Szövetsége ugyis folyton rágja a fülünket, hogy verset is hozzunk, dacára a szűkebb terjedelemnek.

A nyurga fiatalember átnyújtja a verset. A főszerkesztő olvassa:

— *Befordultam a konyhára, Rágyújtottam a pipára. Azaz rágyújtottam volna, Hogyha már nem égett volna*... Idehallgasson, fiam, irányzatilag ez megfelelne a népi demokráciának. De ha egyszer ön, végeredményben, nem gyújtott rá a pipára, akkor véleményem szerint ez a strófa, a mai papírviszonyok közt, fölösleges.

— De, kérem, főszerkesztő úr...

— Ezt, fiam, a mai papírviszonyok közt, egy sorban is ki lehet fejezni. Na, mi van itt még? *A pipám javában égett, Nem is mentem én avégett, Azért mentem, mert megláttam, Hogy a konyhán szép leány van*... Drága fiam, minek ez a sok jövés-menés? Egy sor: látta a lányt, slussz.

— De kérem, főszerkesztő úr...

— Nézzük a többit? *Tüzet rakott, eszemadta. Lobogott is, amint rakta. Jaj, de hát még szeme párja. Annak volt ám nagy a lángja!* — Túl sok itt a részlet, fiam. Ha tüzet rakott, hát persze, hogy lobogott. Ma már kitűnő tüzelőfát kapunk Jugoszláviából. Mit mond még ez a vers? *Én beléptem, ő rámnézett. Aligha meg nem igézett. Égő pipám kialudott, Alvó szívem meggyulladott*... Hát nem, fiam, ennyire a privát szférában ma már nem mozoghatunk. Gondolja, hogy annak a kislánynak konstruktív célja volt azzal a tűzzel, amit rakott?

— Hogyne, kérem, ebédet akart főzni.

— A falu dolgozói számára?

— Minden valószínűség szerint...

— Akkor hagyja itt a verset. A mi színházi rovatvezetőnk ért az ilyesmihez. A Rádium-kabaréba is dolgozik. Majd rendbehozza. A honoráriumért jöjjön fel szombaton...

— De, főszerkesztő úr, itt van még a Kandi Klára című versem is...

— Egy számban, fiam, két verset a mai papírviszonyok közt nem közölhetünk. Hagyja itt talán a jövő hétre.

— De nagyon szeretném, ha a kettő együtt...

— Azt majd a tördelésnél meglátjuk. Isten vele, fiam. A fiatalember elköszönt. A lapban másnap megjelent a vers. Így:

Új idők éneke

Befordultam a konyhára
Ott volt babám, Kandi Klára,
S együttmaradtunk, ő és én
Hazánk újjáépítésén.

Petőfi Sándor

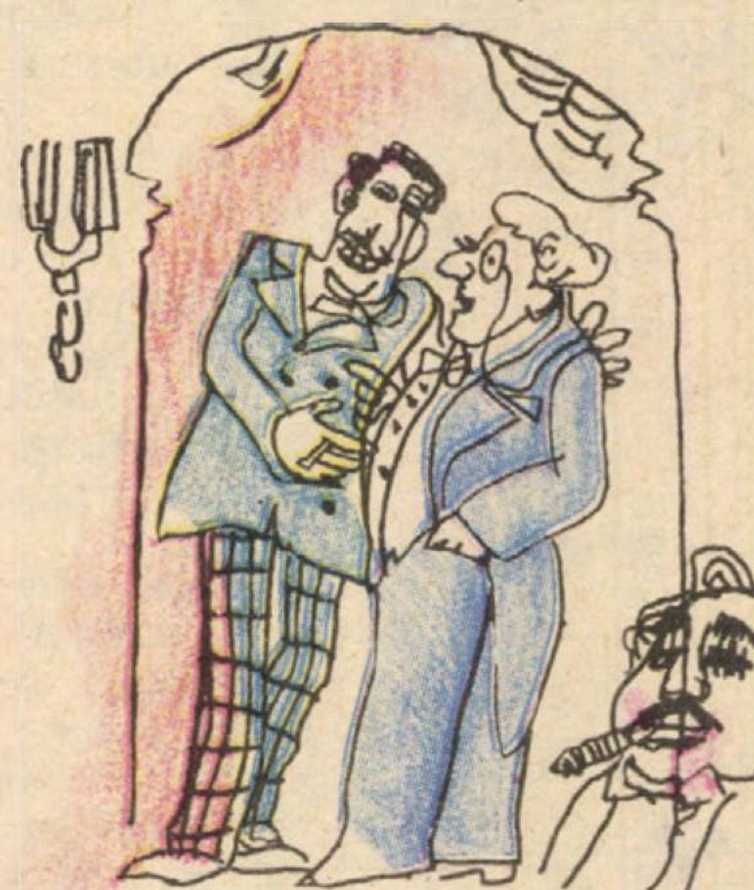
A Művészeti Tanács száz forint minőségi jutalmat utalt ki a fiatal költő számára.

1948.

A kinnfentes

A kinnfentes, kérem, a bennfentes ellentéte, s valószínűleg éppúgy a fenni igéből származik, mint ikerszava; vagy mint a hentes valószínűleg a henni igéből, ami az enni rokona. Ennyit ez az általam lanszírozandó szó származásáról. Értelmét pedig az alábbiakban igyekszem megmagyarázni:

A kinnfenntes az a vidéki ember, aki bennfentesnek akar látszani, ha pesti emberrel kerül szembe. Mindent tud, mindenről

tájékozva van, mindenkit személyesen ismer, mindenkitől van egy bonmotja, amit az illető személyesen neki mondott el.

Tegnap mutattak be, vidéki városban, egy kinnfentesnek, így:

— Grrrbandi, a híres pesti író.

Ami nagyon megtisztelő. Goethét is biztosan így mutatták be:

— Gőthe Jani a híres vejmári író.

A kinnfentes, aki a vezetéknevemet nem hallotta, csak azt tudhatta, hogy Bandi pesti íróval beszél, azonnal otthon volt az irodalmi körökben, otthon az Otthonban és a Fészekben és a színházak körül:

— Na, kedves öcsém — mondta — hogy' mint vagytok odafent? Jól, mi? Nagyszerűen. Hátiszen különben magam is. Múlt héten voltam fent, mer' azért, csak felnézek minden második-harmadik hónapban. Mondta is Herczeg Feri: „Te, Bódikám, csak megnézed a te jó embereidet." Hát én meg. Feri nagyon dolgozik mostanában, az Árva Lacit rendezi sajtó alá, meg is kérdezte tőlem hogysmiképp? Mondtam neki: „Ja, ja Ferikém, most bizony nem úgy van, mint azelőtt." Különben Márkus Mukinak is ez a véleménye akivel szintén beszéltem róla. Öregszik a Muki, öregszik! De mit szólsz hozzá, hogy Molnár Franci milyen nagyszerű színben van! Együtt vacsoráztunk a Hungáriában, Franci szereti a jó kosztot, meg is mondta nekem, hogy a káposztás cvekkedlinek nagyon megártott a háború, fele annyi zsírt nem adnak rá, mint tizenháromba. Ott volt a Hegedűs Gyuszi is, nagyon örültünk egymásnak, tudod öcsém a Gyuszi a mi pátriánkból való, én már akkor megmondtam, hogy meglátjátok mi lesz a Gyusziból. No lett is, de azér' szívesen elvan a régi cimboráival. Hát Zsazsát látod-e gyakran? Most csak telefonon szóltam be hozzá, nagyon hívott vacsorára, kedvemér' a Vázsonyi Vilit is elhívta volna, de mondtam: „Zsazsukám, tudom én mit jelent a mai viszonyok közt egy pesti háztartásnak egy ilyen vacsora." Hát így elmaradt...

A kinnfentes itt lélegzetet vett. Látta, hogy íatom, hogy milyen bennfentes. Folytatta tehát:

— A többi fiúkkal is találkoztam. A Karinthy Fricinek megmondtam, hogy ragyogóan mulattam azon az izén, hogy is hijjákon, amit a múltkor írt. Volt egy kis beszélgetésem a druszáddal a Gábor Bandival is. Nagyszerű kölyök volt az, csak az utóbbi időben...

Köhögési roham fog el, keresztbeköhögöm a kinnfentes mondanivalóját. Nekem elég, hogy nagyszerű kölyök voltam; miért tudjam meg éppen vidéken, hogy mért nem vagyok már nagyszerű kölyök, mikor én még most is annak tartom magamat.

Panamisták emlékkönyvébe

A rumnak nincsen ereje
S az ecetsavnak sava ma,
De átvészelte remekül
A bajokat a panama.

A konyhasó is sótalan
S a Dunának nincs hala ma,
De megmaradt a múltból itt
A panama, a panama.

Az ablaknak nincs üvege,
A dalnoknak nincs dala ma,
A cukornak nincs süvege,
De van már cukorpanama.

A bornak nincsen zamata,
És a tankönyvnek tana ma,
Mert eltüntette azt is itt
A panama, a panama.

Nem kap tejet a csecsemő,
Várhat erre az anya ma,
A sibereknek juttatja
A tejet is a panama.

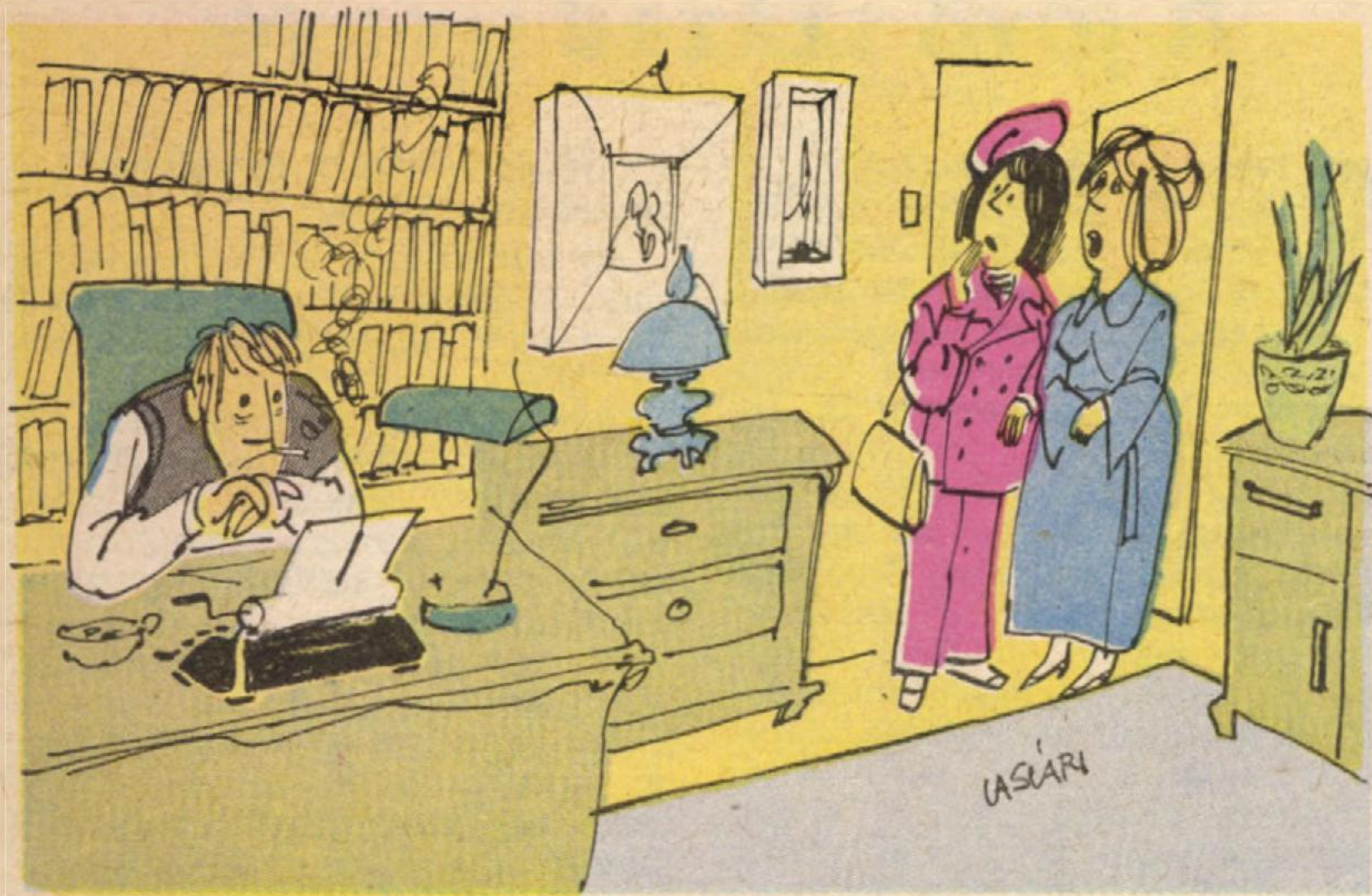
Rongy a bányásznak gúnyája,
De nincs számára ruha ma,
A Lódengyárban nincs lóden,
Csak lódengyári panama.

Talán a palatábla se
A régi, régi pala ma,
Egész iskolát csinált itt
A még régebbi panama.

A péknek nincsen kenyere,
De kissé nyers a szava ma,
A népnek viszket tenyere,
Vigyázz magadra, panama!

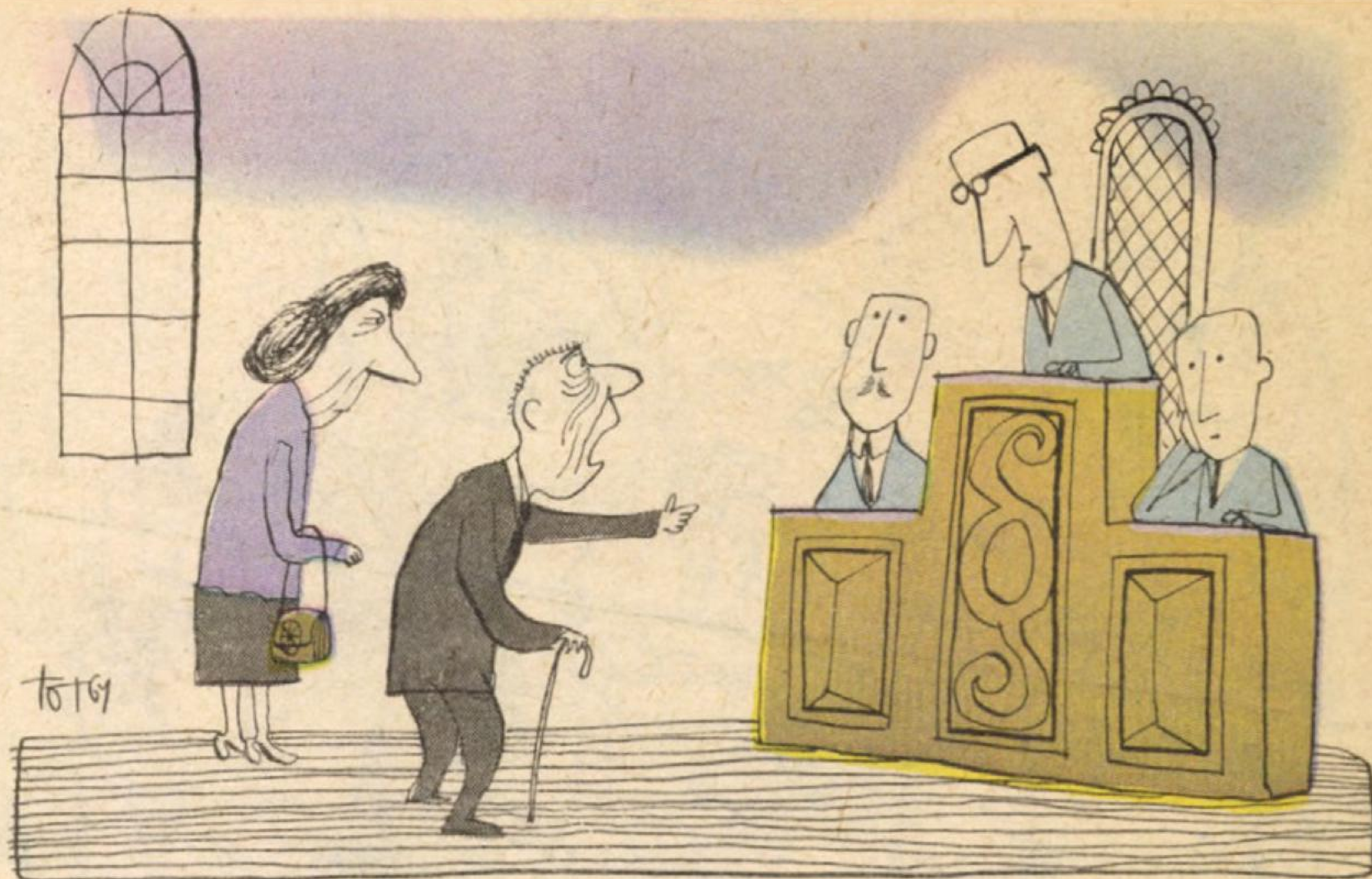
1945.

ALKOTÓI VÁLSÁG

– Szegénykém, már víziói sincsenek!

VÁLÓPER

– Ötven évig vártam, hogy megváltozik, de most már elegem van belőle!

CSINÁLD MAGAD

(Az alábbi történet a fantázia szüleménye, szereplői költött figurák, akiknek a valósághoz semmi közük. Mindezt igazolja, hogy Várostakarító Vállalat tényleg nem létezik és a sajtófőnökét sem Ottomán Endrének hívják. Tehát...)

Vesse le a cipőjét és foglaljon helyet — mondta Ottomán Endre, a Várostakarító Vállalat sajtófőnöke. — Mivel szolgálhatok?

— Lapom megbízásából gratulálni jöttem. Kérem, óriási dolog az, hogy a tél nagyobb részét már megúszták hó nélkül. És óriási szerencse.

— Nono — mondta Ottomán Endre. — Könnyű a szerencsére fogni. Az ilyesmi nem csak szerencse dolga. Már az ősszel bejelentettük, hogy felkészültünk a télre. Mi semmit sem bízunk a véletlenre, kérem. Minden reggel összehívtuk a vállalat dolgozóit és a jó kollektív szellem jegyében együtt imádkoztunk. Ily módon sikerült a népgazdaság részére többmilliós megtakarítást elérnünk.

— Gyönyörű! — kiáltottam. — Ezt majd a nyári munkálatokra fordíthatják. Ragyogni fog a város a tisztaságtól.

— Kétségkívül, kétségkívül — mondta Ottomán Endre. — Van azonban fontosabb célunk is. Kérem, mi nyereségessé akarjuk tenni a vállalatot.

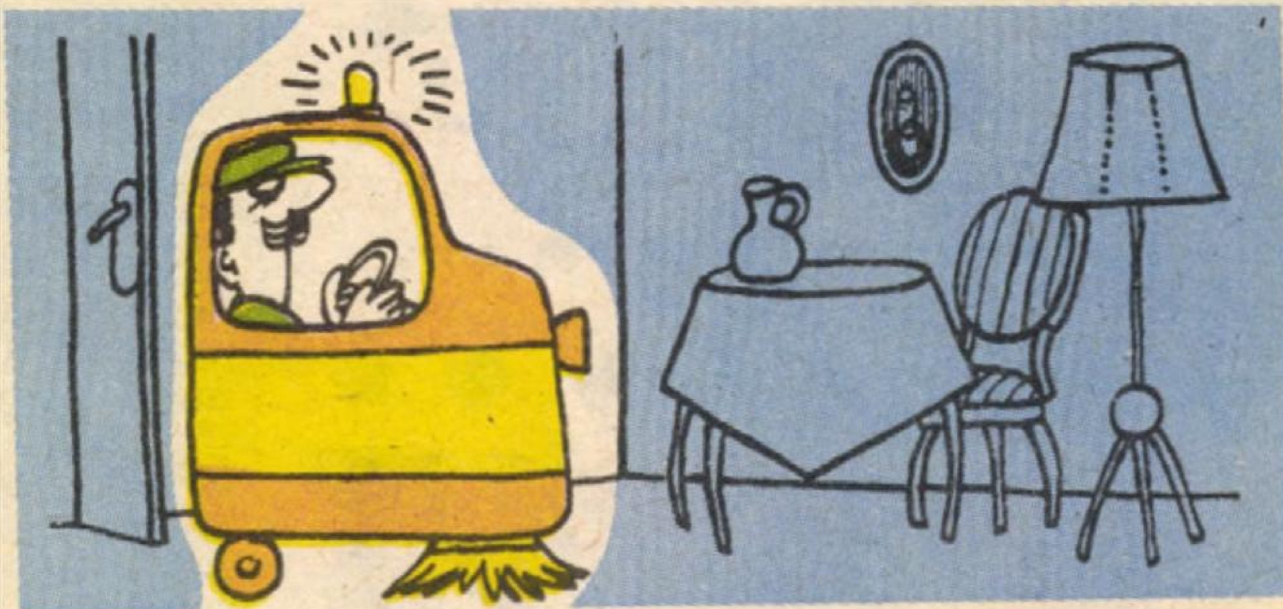
Meg kellett kapaszkodnom a karfában.

— Ilyet se hallottam, mióta négyágú vagyok — kiáltottam. — Hogyan lehet egy Várostakarító Vállalatot nyereségessé tenni?

Ottomán Endre sajnálkozva nézett rám.

— Ezer és egy módon, kérem. Ennyi fantáziája még egy újságírónak is lehetne. Hát például úgy, hogy utcaseprő- és porszívó gépeinket csekély térítés fejében bérbeadjuk magánlakások takarítására. A kis sárga krampusz csak körülzakatol az ebédlőben és már tiszta a lakás. A rendeltetészerű használat során beszippantott dísztárgyakat, állólámpákat, futószőnyegeket, haszonállatokat később jelentéktelen megőrzési díj lefizetése ellenében az igazolt tulajdonos visszakaphatja.

— Családtagok beszippantását is vállalják? — kérdeztem lázasan. Ottomán Endre lesújtó pillantást vetett rám, majd folytatta.

— A kánikulai hónapok során különleges szolgáltatást vezetünk be. Az öntözőautók tartályának tetejét kivágjuk és ily módon panoráma-strandbuszokat létesítünk. A külföldi vendég önfeledt locskapocskázások közepette ismerkedhet fővárosunk nevezetességeivel. Ezt természetesen csak kemény valutáért tudjuk megszámítani.

— Nagyszerű — ujjongtam. — De mi lesz a város tisztaságával?

— Új utakat keresünk. A köztisztaságra is kiterjesztjük a „Csináld magad" mozgalmat. Jelszavaink a társadalmi tudatban gyökereznek és ugyanakkor híven őrzik népi eredetüket. „Kiki a saját háza előtt söpörjön", „Minden kakas úr a maga szemetén", „Reszkess piszkos, jön a lakó!". Az utcák és terek tisztaságának megőrzésében számítanánk a néphadsereg derék alakulataira. Miért, csak a metrónak lehet?! El szeretnénk érni, hogy hajnali 4-től éjjel 11-ig csakis kiskatonák vegyenek részt a közúti forgalomban. Ők fegyelmezett emberek, almacsutkáikat, cigarettvégeiket kizárólag az e célra rendszeresített és a derékszíj bal oldalán elhelyezendő szabvány PVC-zacskóikba hajítanák. A kevésbé fegyelmezett civil lakosság az éjszakai órákban járhatna az utcán, amikor úgysem jár senki az utcán.

Már csak egyetlen kérdésre futotta az erőmből.

— Mit tesznek, ha száraz nyarunk lesz és mindent ellep a por?

Ottomán Endre mosolygott.

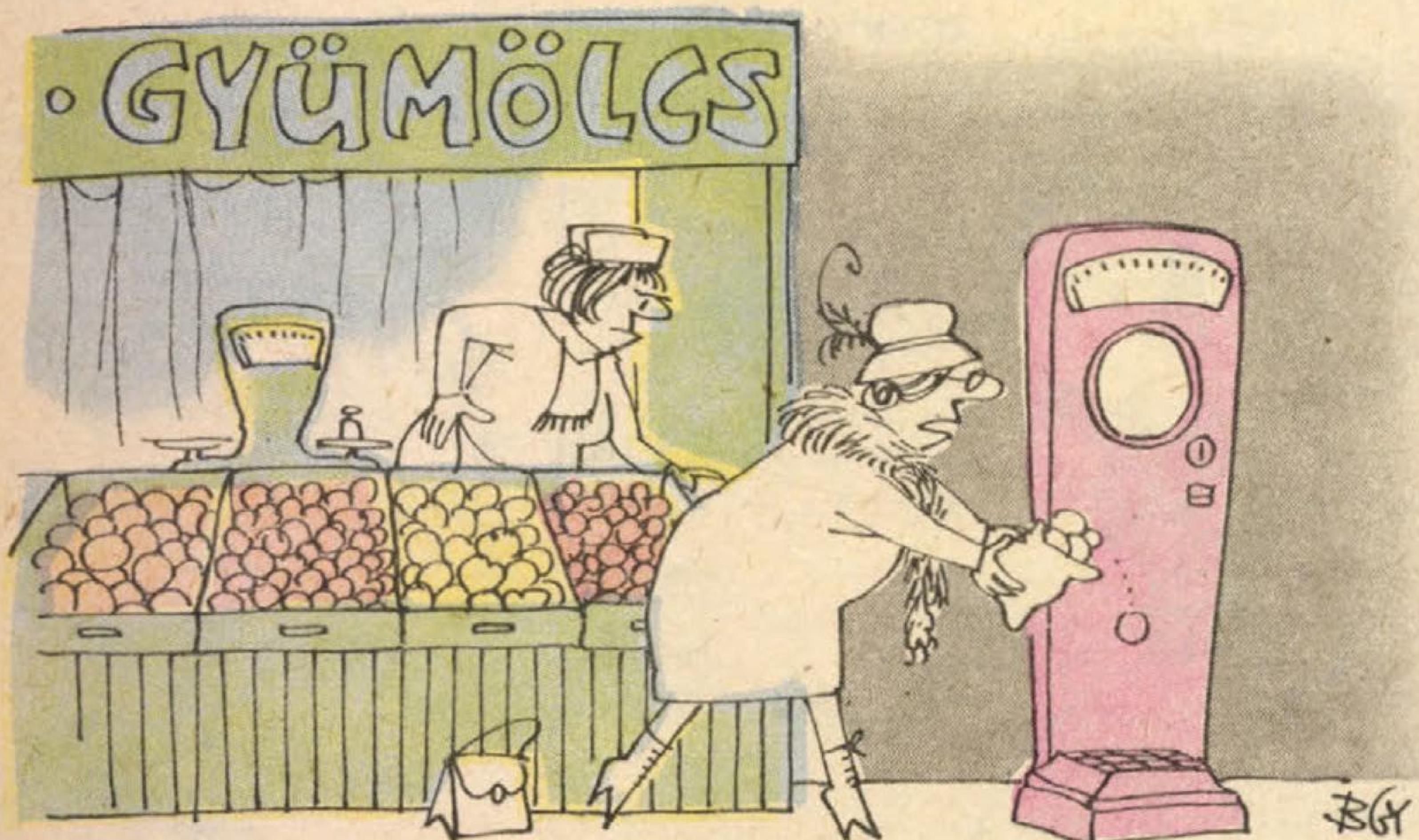
— A világért sem szabad feltételezni, hogy az anyagiasság uszályába kerültünk. Mi nemcsak a télre, hanem a nyárra is felkészültünk. Büszkén közölhetem, hogy néhány dzsungeltörzzsel kialakított példás kooperációnk eredményeképpen máris sikerült többszáz varázsdobot és csörgőt beszereznünk.

— Uramisten! — kiáltottam. — Mi célból?

— Azt hiszem ez a legszerényebb elme számára is világos — mondta Ottomán Endre, a Várostakarító Vállalat sajtófőnöke. — Ha beáll a száraz évszak, akkor intézményünk valamennyi dolgozója, a szocialista munkamorált szem előtt tartva, együtt imádkozik majd az esőért.

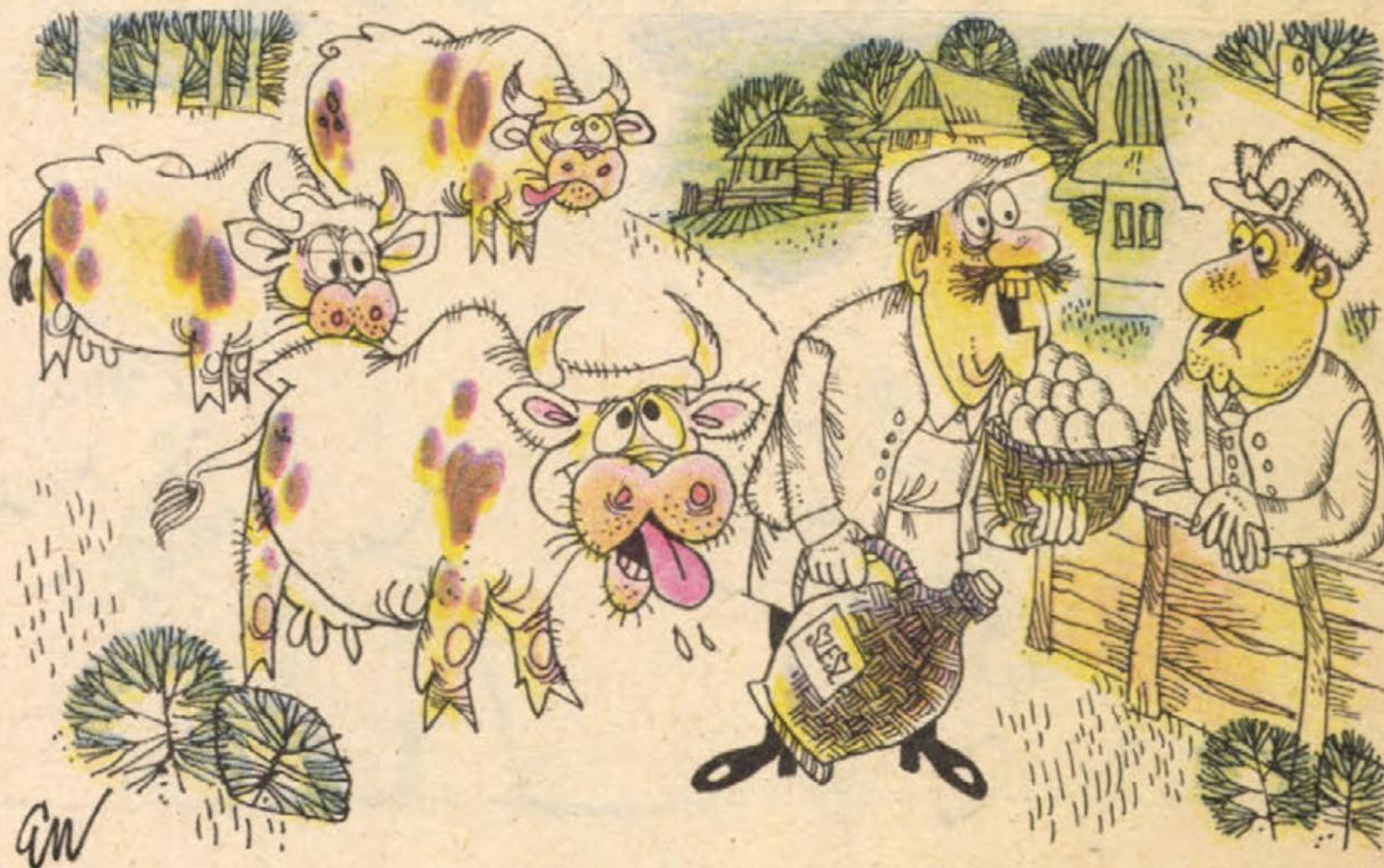
Peterdi Pál

MÉRLEGELÉS

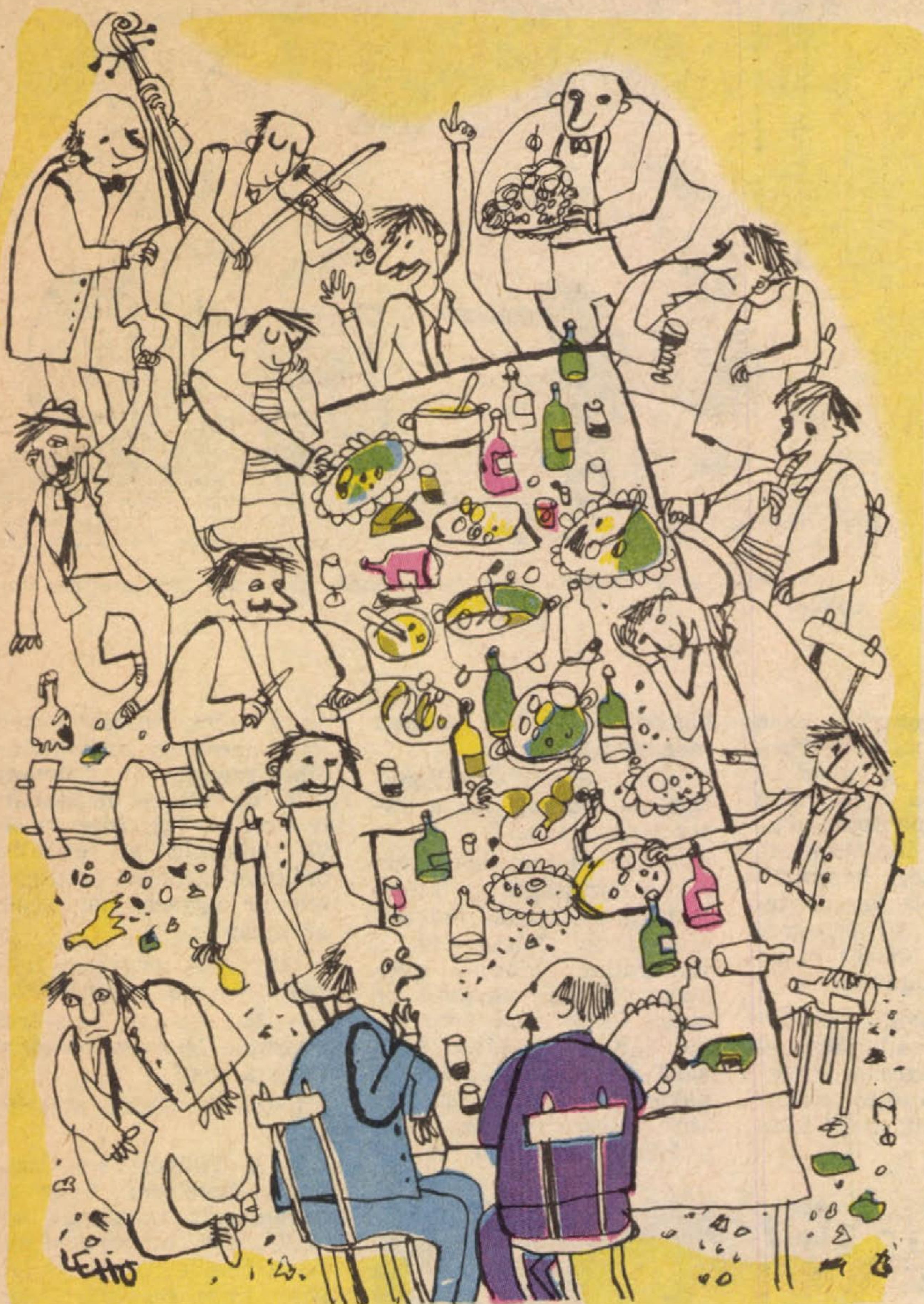
– Nekem megér kétszer húsz fillért, hogy utánamérjem...!

KORSZERŰ HÁZTÁJI GAZDÁLKODÁS

– A tehenekkel szeszt itatok, tojást etetek, és mindjárt tojáslikőrt fejek!

MULATÓS FALU

– Nem merem megmondani nekik, hogy az az összeg, amit osztottunk volna, elment a zárszámadó mulatságra!...

LOHENGRIN ÁLLAMI KOCSIJA

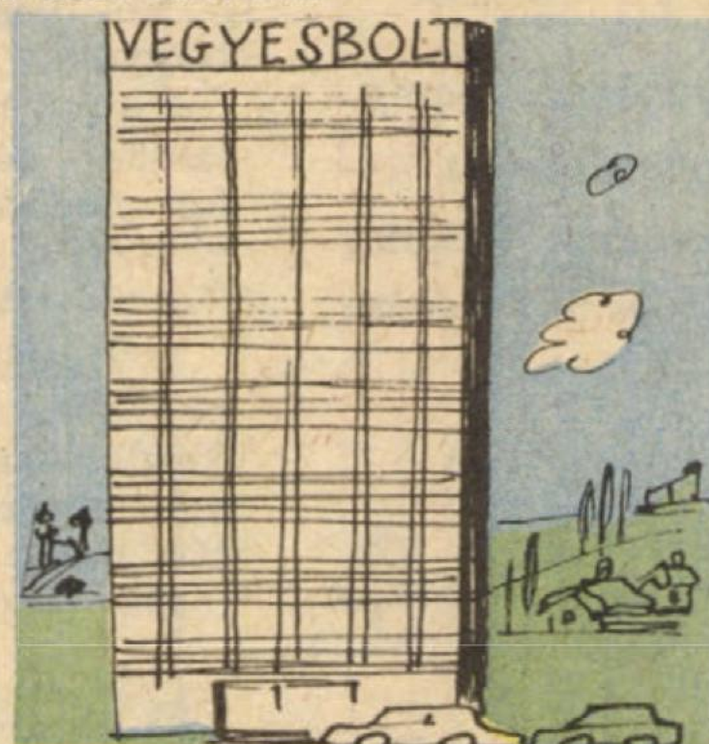

A jövő század igényei

Olvasom az újságban: „A Sülysáp és Vidéke ÁFÉSZ elnöke 131 ezer forintért alakította ki és rendezte be irodáját: üvegfallal, rejtett világítással, egyedi gyártású íróasztallal, sarokrekamiéval, bárszekrénnyel és zenélődobozzal.”

Íme, mi ebben is verjük a kapitalistákat! Én lefogadom egy zenélődobozba, hogy Henry Ford nem vásárolt zenélődobozt a részvénytársaság pénzéből és Rockefellert sem zavarták a sarokrekamié körül, ha nem volt az irodájában rejtett világítás.

Nekünk viszont van, és ennek örülhet minden magyar szív. Különösen akkor tölthet el bennünket a büszkeség, ha arra gondolunk, hogy az idézett újság, az említetten kívül még több példát felsorol, melyből világossá válik, hogy nemcsak Sülysápon adják meg a módját és számos olyan szövetkezet, kisvállalat van, ahol a híres Csekonics báró még éjjeli őr sem lehetne.

Bízom abban is, hogy itt nem áll meg a fejlődés. Jövőt kutató szemeim előtt már megjelent a kislőcei Vegyesbolt vezetőjének irodája, melyben a státusz-szimbólumok olyan kavalkádját találjuk majd, hogy a sülysápiak sápadhatnak az irigységtől. Alig várom a percet, hogy meglátogathassam a bolt vezetőjét, mondjuk egy pár bokafixes zokni vásárlásának tárgyában. Három előszobán és hat titkárnőn keresztül vezet majd az út. Cipőim koppanásának disszonáns zaját, iparművészek által alkotott subaszőnyegek fogják fel. A vezető irodájának ajtaját fotocella nyitja, amely közben az Aida bevonulási indulóját játssza és illatos permettel szórja be a hajamat. Belépéskor egy szavalókórus üdvözlő versikéket mond, majd három fehérruhás iparitanuló megajándékoz egy arany karórával, melynek hátlapjára a kislőcei Vegyesbolt elhunyt és lebukott vezetőinek arcmását gravírozták.

Mielőtt kifejthetném kívánságaimat, a bokafixes zokni színére és mintájára vonatkozóan, részt kell vennem a vezető koktélpartiján. A vezető elmondja, hogy volt idő, amikor a kedves vendéget csak egy primitív zenélődobozzal szórakoztathatta, amely mindig ugyanazt a bárgyú dallamot ciripelte. Ezidőtájt az üzlet megkötése előtt csak egy ócska sarokrekamié állt rendelkezésre, hogy a vevő az „igen” kimondása előtt aludhasson a dologra egyet. Ezzel szemben most egy baldachinos ágyra hajthatom le a fejemet, miközben egy video-sztereó készülék képpel aláfestett andalító muzsikája szolgálja azt a célt, hogy engem kellemes hangulatba ringasson és könnyű szívvel szurkoljam le a 28 forint 70 fillért a zokniért.

Természetesen — ahogy én magamat ismerem — meg fogom kérdezni, hogy nem túlzás-e ez a pompa, de a vezető megnyugtat, hogy ez a minimum, ami a kedves ügyfélnek kijár. Eközben újabb fehérruhás iparitanulók hűsítőket szolgálnak fel és megint mások illatos kenőccsel és hájjal kenegetnek. Érthető, hogy ennyi előzékenység láttán bizalmatlanságom eloszlik és késznek mutatkozom a zokni-ügylet lebonyolítására. Ezért javaslom, hogy menjünk le a boltba, hogy a megfelelő színt és méretet kiválasszam. A bolt sajnos már nem olyan pompás. Az áruk halmazát ócska tévédobozokban, vagy újságpapírba csomagolva tárolják. Az ajtón nincs kilincs és madzag a húzója. Az eladók a pult alatt öltöznek, és az udvari kerekeskúton mosakodnak. A vezető egy kicsit restelli a dolgot, de megnyugtat, hogy hamarosan huzat egy palánkot a kút elé, hogy a nők is tisztálkodhassanak.

Elém teszik a választékot: két pár zoknit. Az egyik kicsi, a másik jó lenne, de a bokafixből hiányzik a fix, amit szóvá is teszek. A vezető kissé elszomorodik és kifejti, hogy ők mindent megtesznek a kedves vevőért, de nem tudnak mit tenni az olyan emberrel, mint én, aki nem látja a fejlődést és egyszerre akar mindent. Így hát zokni nélkül hagyom el Kislőcét, de azt nem vitathatom, hogy a vezető irodája már kielégítette a jövő század igényeit is. És ez sem utolsó szempont.

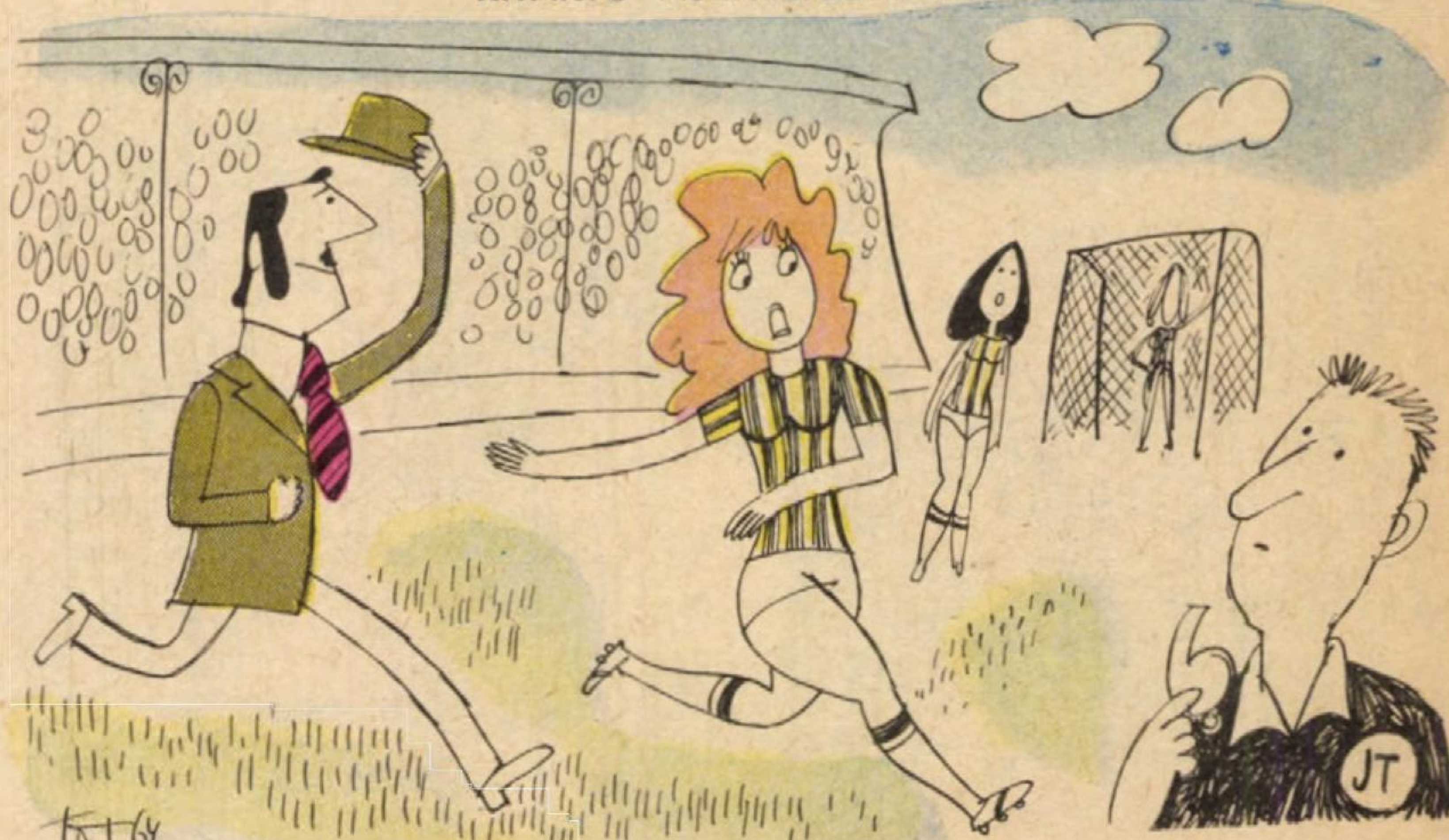
Ősz Ferenc

HIVATALBAN

– Új letolást eszelt ki a főnök! Azt mondta, hogy küldjem be a szüleimet.

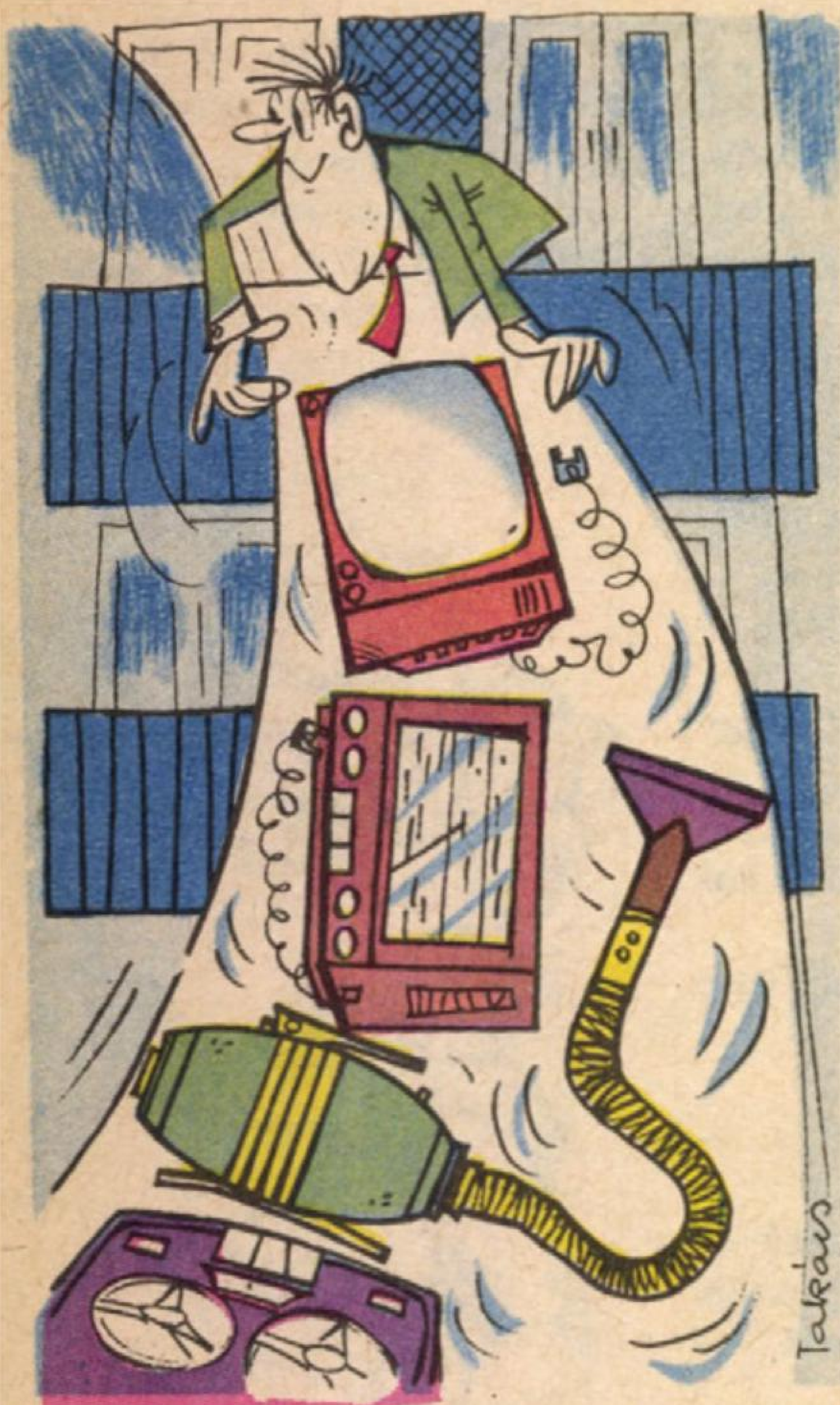
KITARTÓ ASZFALTBETYÁR

– Játékvezető sporttárs, ez az alak órák óta a nyomomban van!

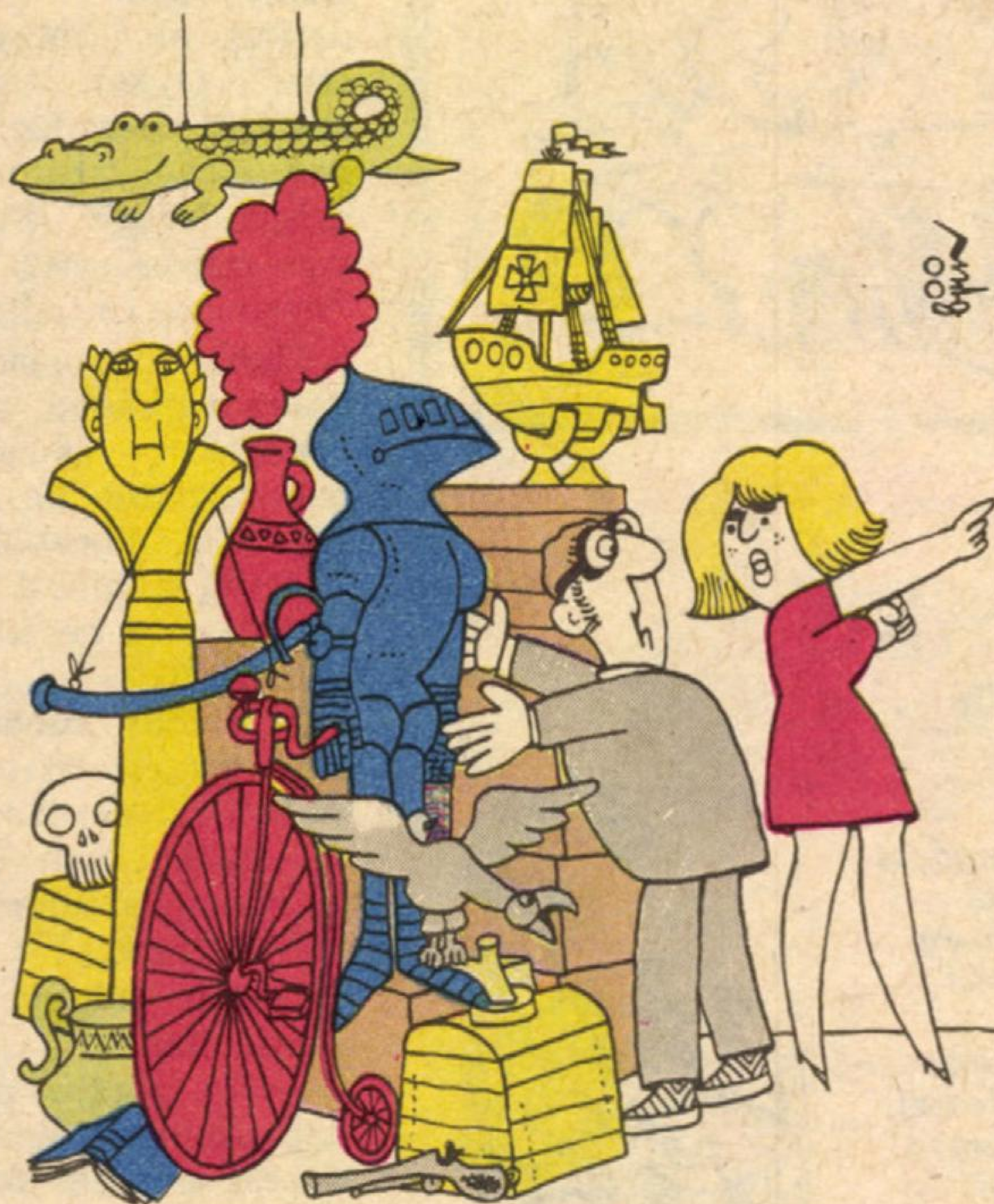
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mit dobnának ki költözködéskor?

Takács Imre:

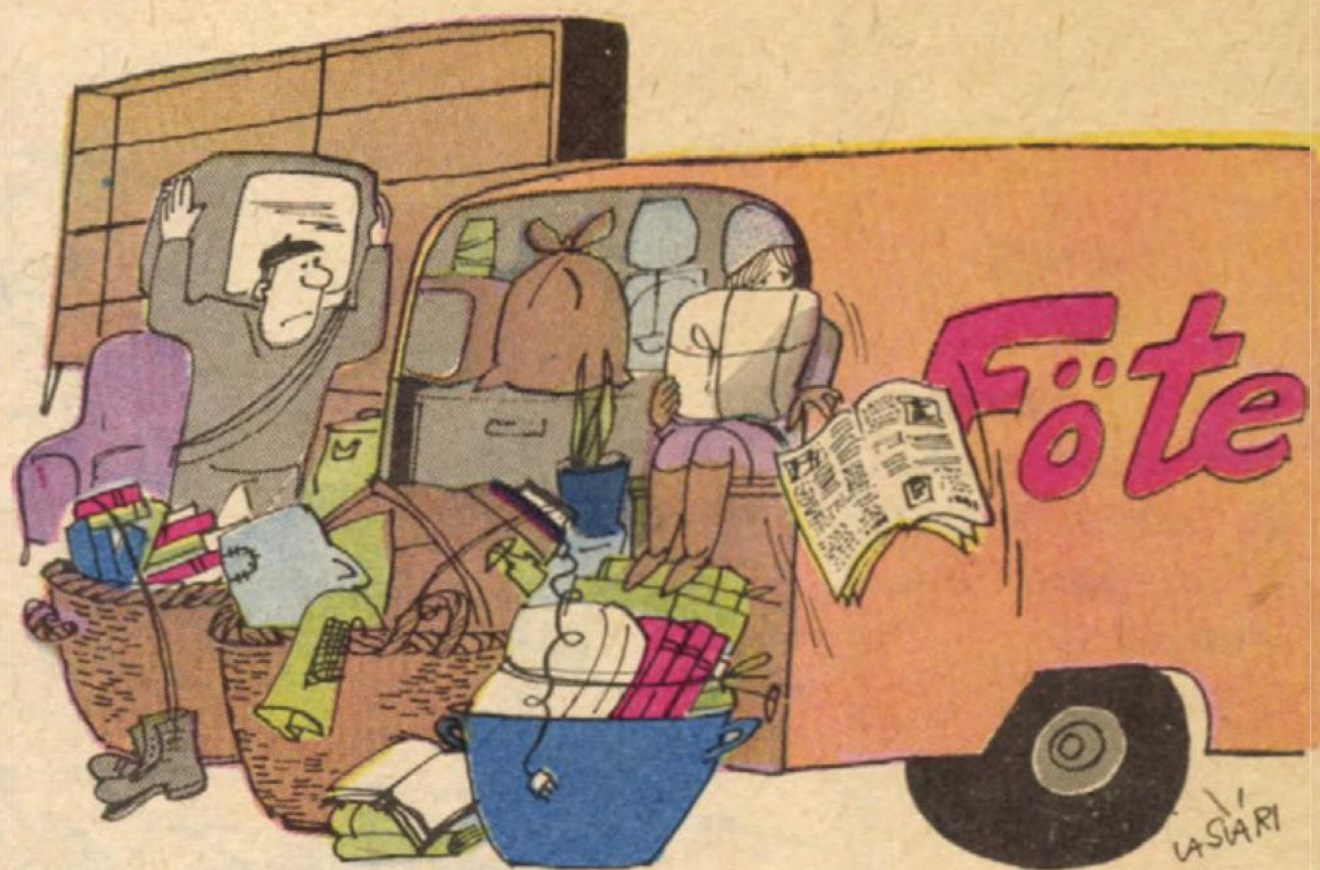
– Az új szomszédom tévéjét, rádióját, porszívóját, magnóját!

Balázs-Piri Balázs:

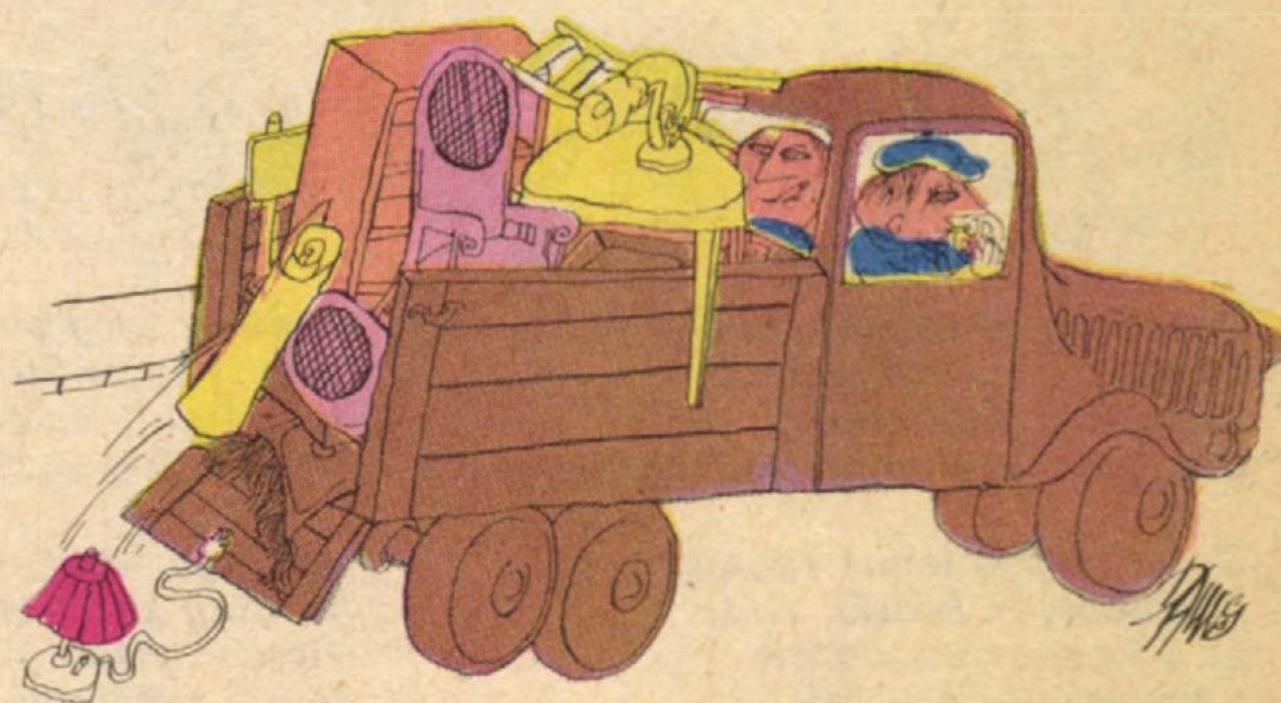
– Igazán nincs semmi kidobnivalóm.

Vasvári Anna:

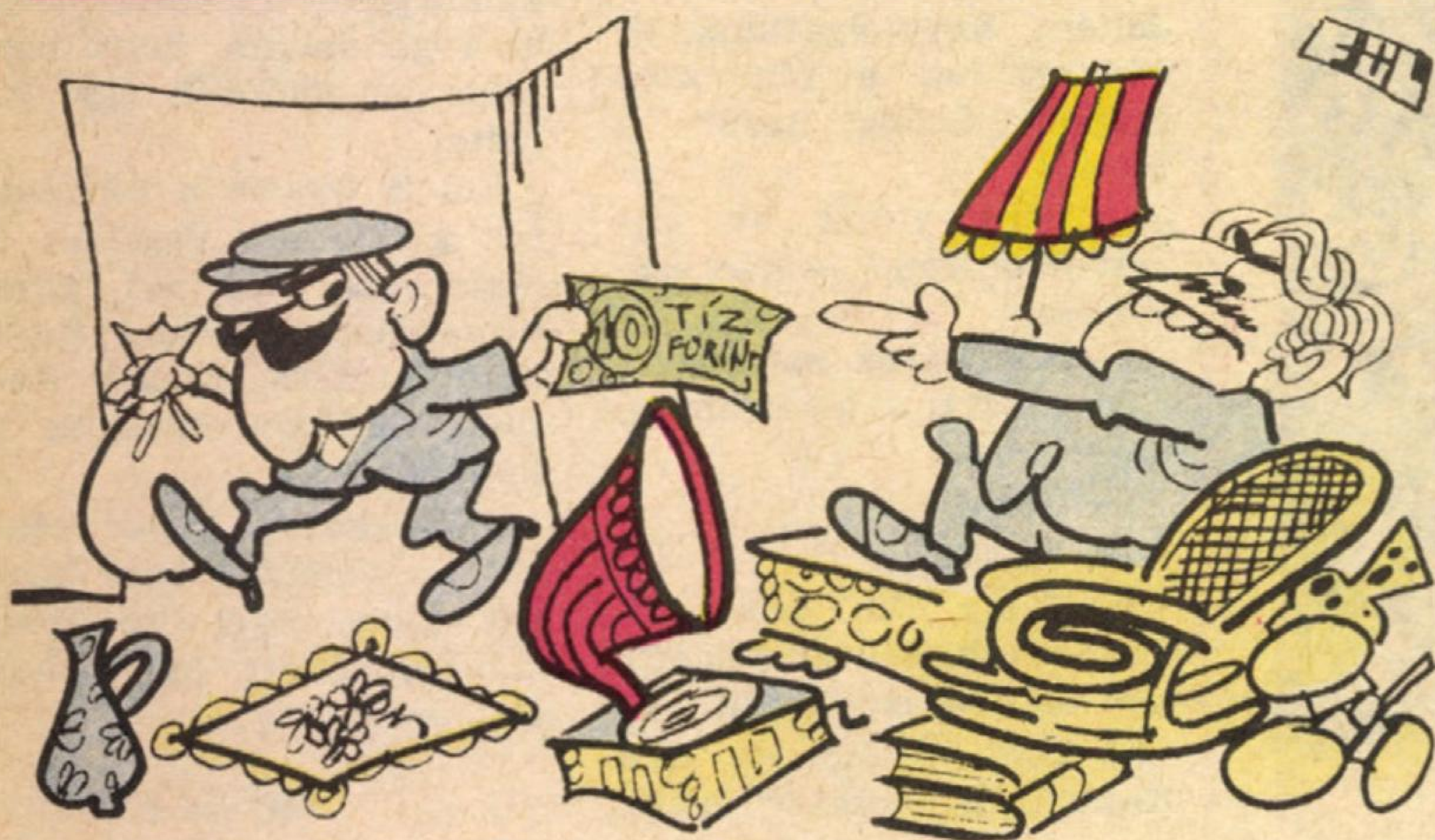
– A múlt heti rádió- és tévéújságot.

Dallos Jenő:

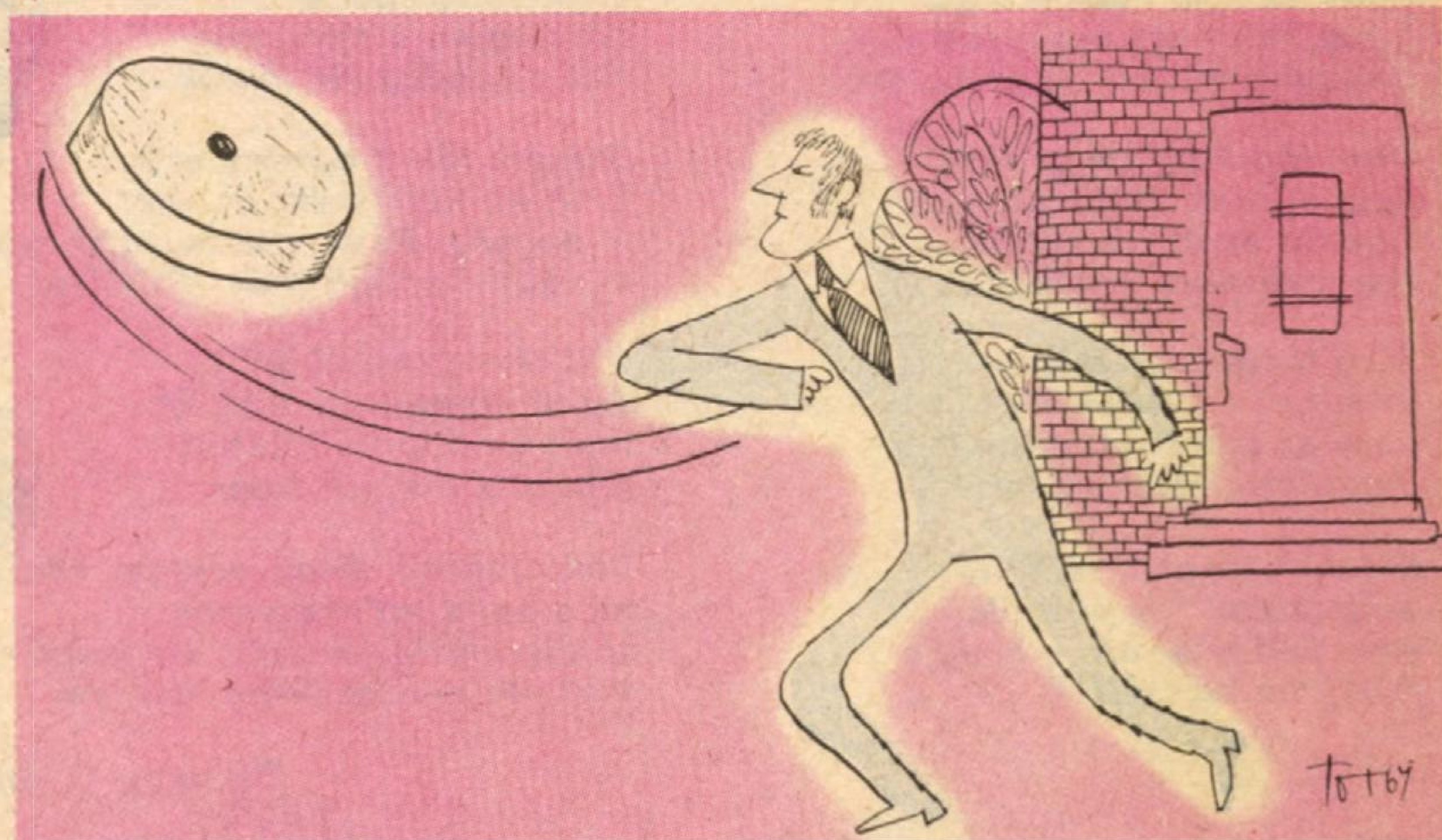
– Semmit! Úgyis elveszítenék néhány holmit...

Fülöp György:

– Az ószerest!

Tót Gyula:

– A Toldi Miklós malomkövét. Most derült ki, hogy régiség címén hamisítványt sóztak rám...

Brenner György:

– A lejárt gyógyszereket.

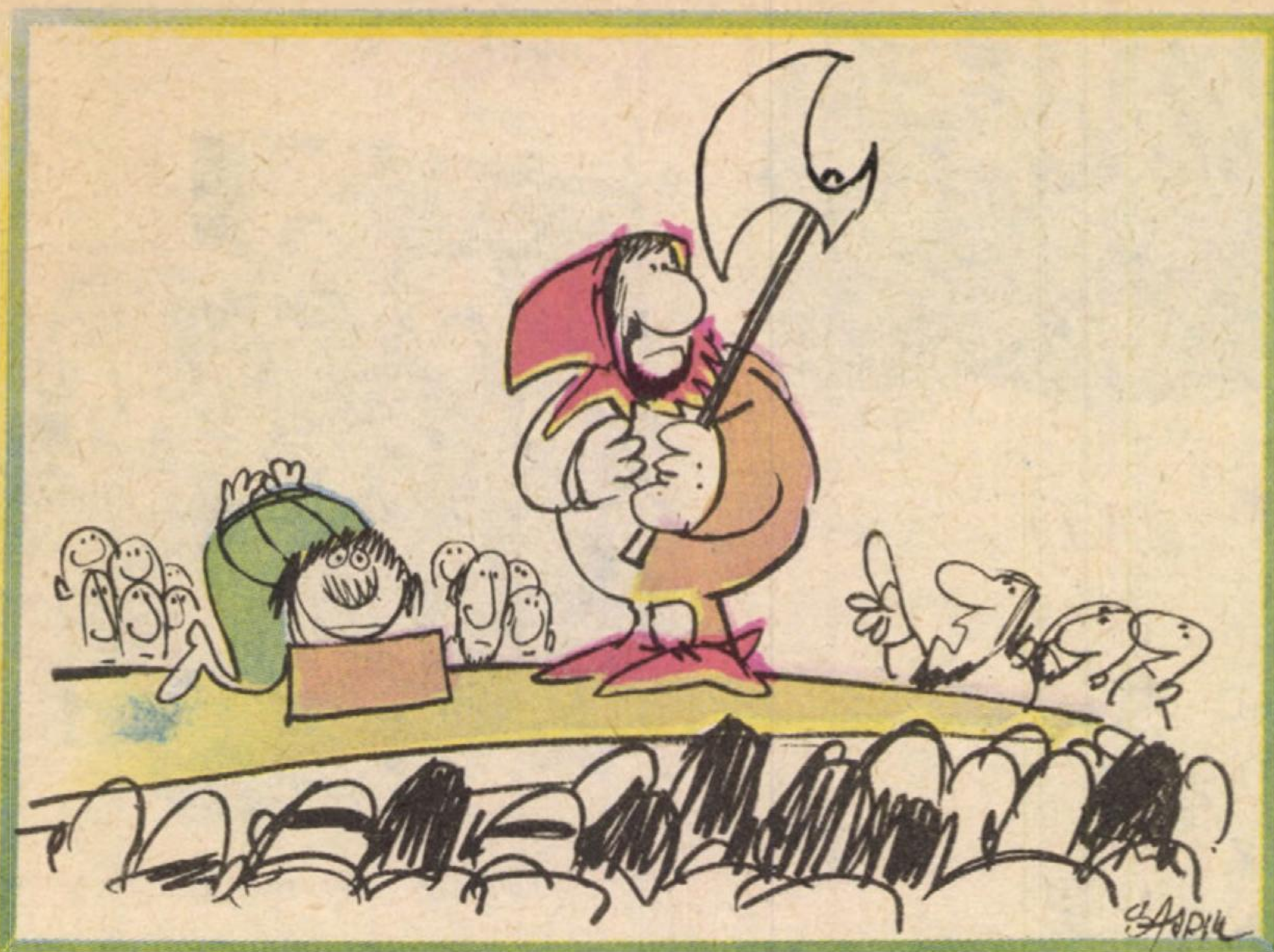
Várnai György:

– Rengeteg pénzt!

PECHES NÉZŐ

– Hé, öregem, nem tudna máshova állni? Eltakarja az egész vesztőhelyet...

SÜLTTÖK BALLADA

Versemet az egykor régen
emelkedő sülttökhegyek
emlékére sütöttem ki,
(ha nem így van: sülttök legyek!)

Ó, be szép is lenne egyszer
gömbölyűen köztük élni,
és a flaszter vándorait
tökevésre ösztökélni...

Hisz az élet voltaképpen
olyan édes, mint a sülttök,
s noha nehéz; súlya alól
a sírig nem mentesültök...

A világ is komplett sülttök,
Ég is sülttök, Föld is sülttök;
forog, mint egy egybesült tök,
s hogyha megáll: egybesültök...

Van, kinek a feje sülttök,
agya sülttök, lelke sülttök,
s amint erről értesültök,
érte már nem lelkesültök...

De a tököt szeressétek!
Olyan ez a sülttök-élet,
hogy az áldott vitaminok
többsége a sülttöké lett!...

Srácok!, ha az iskolában
uzsonnátok fele sülttök,
nem kell félni attól, hogy a
felelésbe belesültök...

Amikor meg pingpongozni
készülődtök ütőtökkel,
tömjétek meg derekasan
bendőtöket sütőtökkel!...

Az anya, ki gyermekének
jó nagy karéj tököt leszel,
elmondhatja: fiacskám, a
töktől tökéletes leszel!...

Alkonyatkor vacsora, vagy
pitymallatkor finom früstök,
munkaebéd munka nélkül:
sülttök!, persze, csakis friss tök!

Traktálásra szintén sülttök!
(Lehetőleg minél több tök
párologjon a tányéron,
mit a vendég elé löktök...)

Szerezz tököt minden áron!
Érte, ha kell, menj ökölre!
S hogyha Pesten nem jutsz tökhöz
hanyatt-homlok fuss Tökölre!...

Aki téged tökkel ütött,
üssed vissza te is tökkel!,
mert ha ő is tökkelütött;
elbánt a tök kettőtökkel...

Tökmindegy, hogy versem végén
mi a poén, ezért menten
befejezem — nézzék el, hogy
tökre és nem makkra mentem...

Szilágyi György

MINEK IS ÉLEK?

Tegnap a Belvárosban összefutottam Schnitt Karesszal, akivel alig négy évtizeddel ezelőtt együtt rúgtuk a rongylasztit a grundon, és együtt nyúztuk meg a Szilas patakból kifogott békákat. Aztán pontosan harmincnyolc évvel ezelőtt, elváltak útjaink, s csak olykor találkoznak minden második szökőévben, törvényszerű véletlenséggel. (Vagy véletlen törvényszerűséggel?)

Ilyenkor mindig nagyon örülünk egymásnak, beülünk valahova, ahol mindenekelőtt megfogadjuk, hogy ezentúl, de igazán... Addig is elbeszélgetünk a múltról, a máról.

Most ez a beszélgetés így kezdődött:

— Valódi kubai! — kínált egy csodálatosan csomagolt szivart Karesz.

— Kösz, nem élek vele — ráztam a fejem.

— Cigaretta?

— Még mindig nem — válaszoltam.

— No, persze, persze! — Épp ekkor ért oda a pincér. Karesz hozzám fordult. — Sört, igaz?

— Nem iszom sört.

— Valami töményt?

— Nappal soha.

— Hm! — mondta ő, és kért egy üveg sört.

Én pedig egy Colát rendeltem. Kortyolgattunk, és emlékeztünk a régi szép időkről. Szóba került a futball.

— Kint voltál az Újpest—Celticen? — kérdezte Karesz.

— Nem járok meccsre.

— Inkább lóversenyre, igaz?

— Oda se.

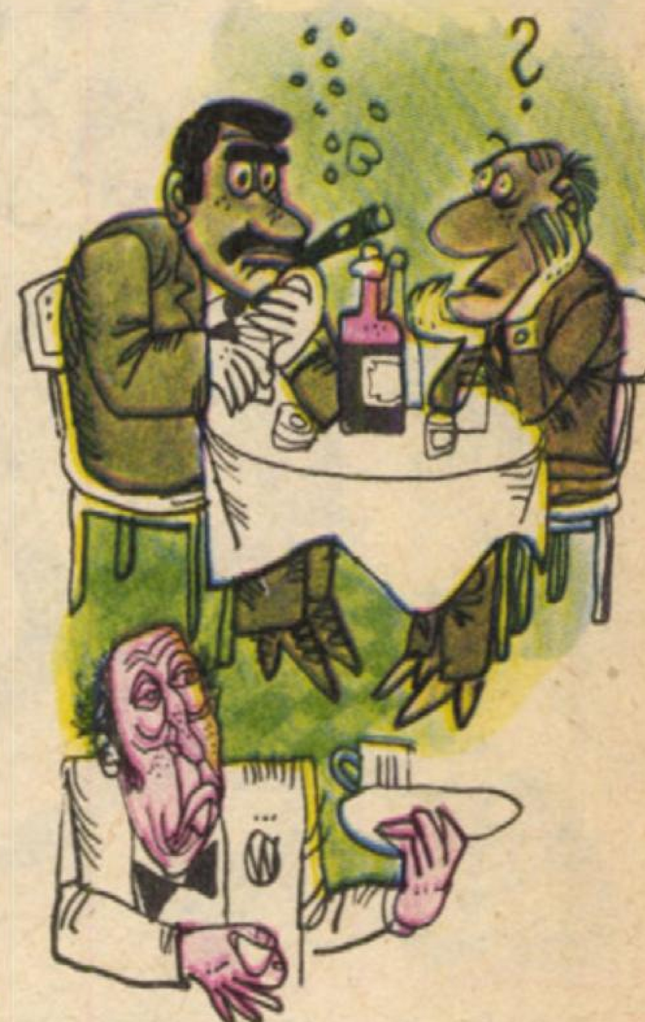
— Kártya?

— Talán tíz éve egy üdülés alkalmával játszottam néhány parti ultit.

— Hm! — mondja erre Karesz, és hosszan maga elé nézett, majd a szemem közé, de olyan kíváncsi fürkészőn: — Mondd, minek élsz te?

Közben intett a pincérnek, és mielőtt fölocsúdhattam volna, már fizetett. Aztán elköszöntünk egymástól.

— Minek is élek? — kérdeztem magamtól magamra maradva a Váci utca forgatagában. — Csakugyan! Minek is élek? — faggatott egy belső hang, és szinte letaglózott a nagy

feleslegesség-érzet. Aztán fontolgatni kezdtem: Duna, vagy gáz? Nem tudtam hamarjában eldönteni, hát arra gondoltam, hogy legjobb, ha földobok egy forintot.

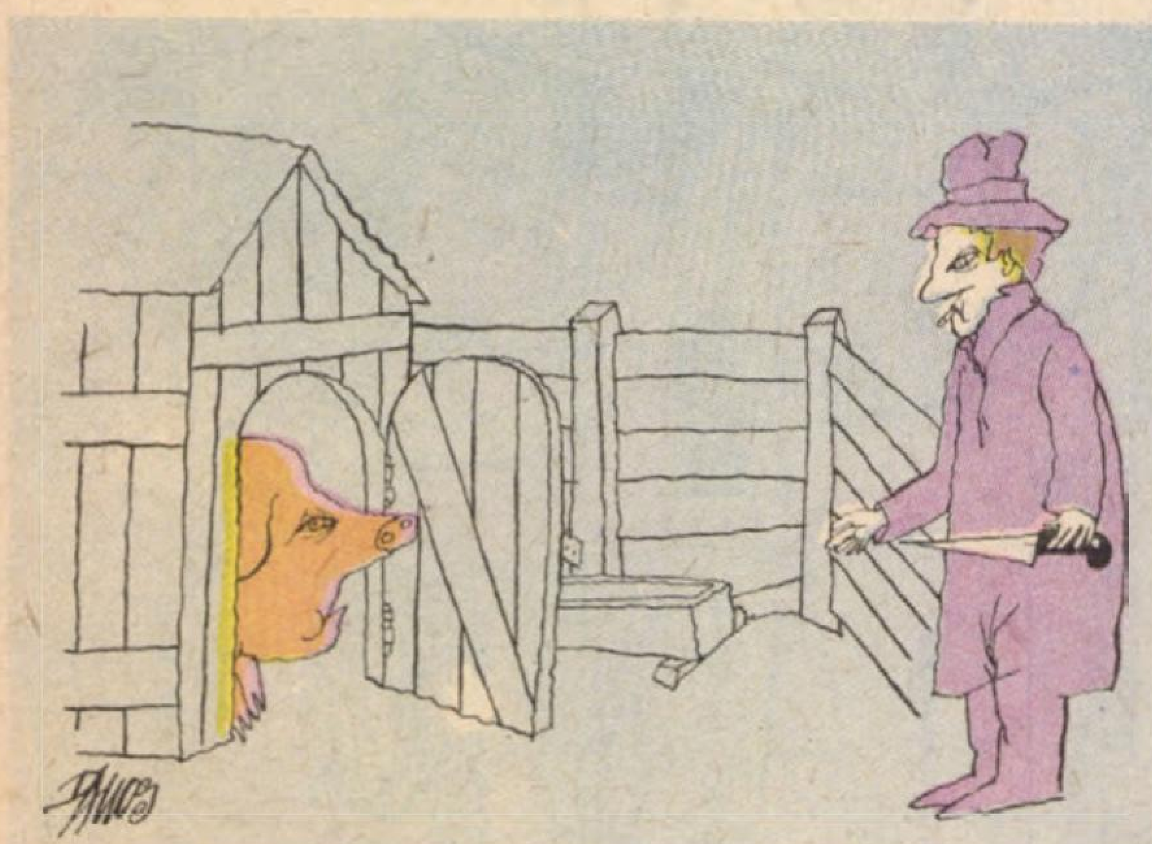
Elő is vettem a forintot, föl is dobtam. Begurult a csatornába. Ez égi jelre magamhoz tértem, futni kezdtem arra, amerre Karesz barátom távozott, s kiáltottam:

— Lottózom hetenként hat szelvénnyel, hetenként hat szelvénnyel lottózom, minden áldott héten hat szelvénnyel!...

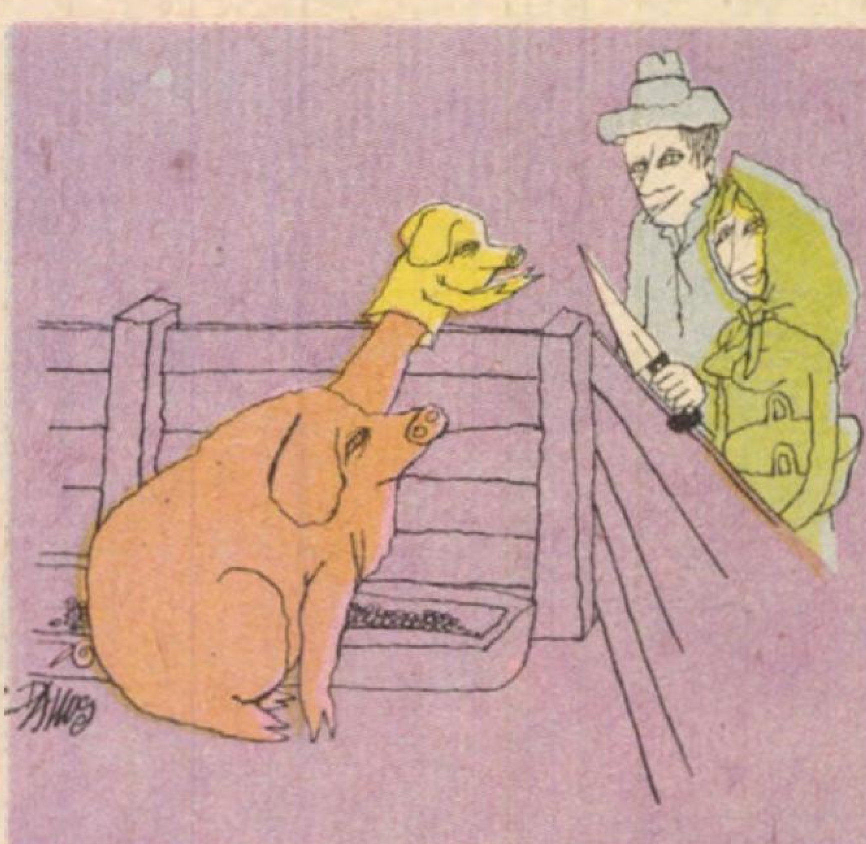
Sólyom László

DISZNÓTOROK IDEJÉN

Dallos Jenő rajzai

– Fel fogom jelenteni magánlaksértésért...

– Azt hiszem, inkább eladjuk a cirkusznak...

– Már pedig nem engedjük levágni...

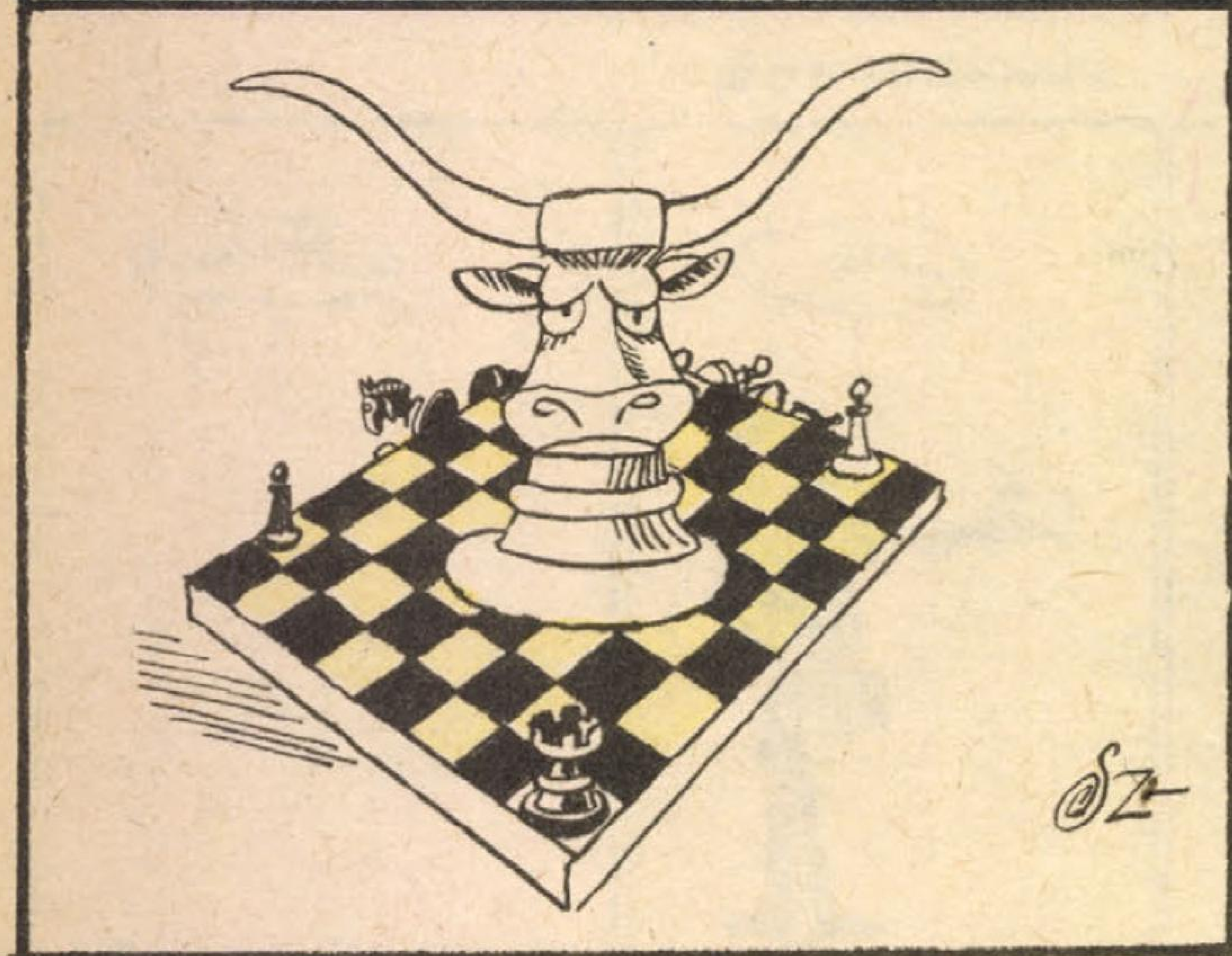

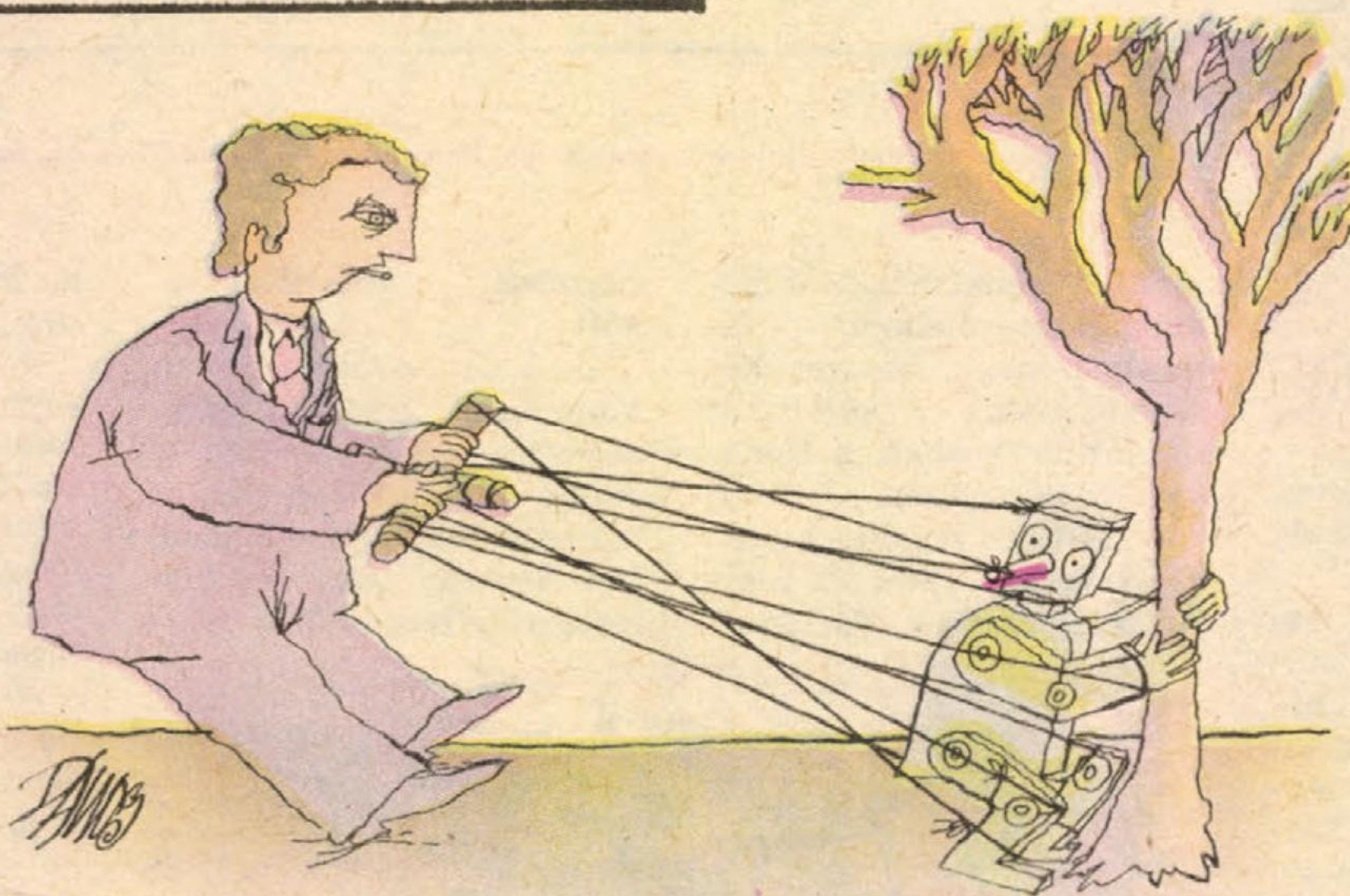

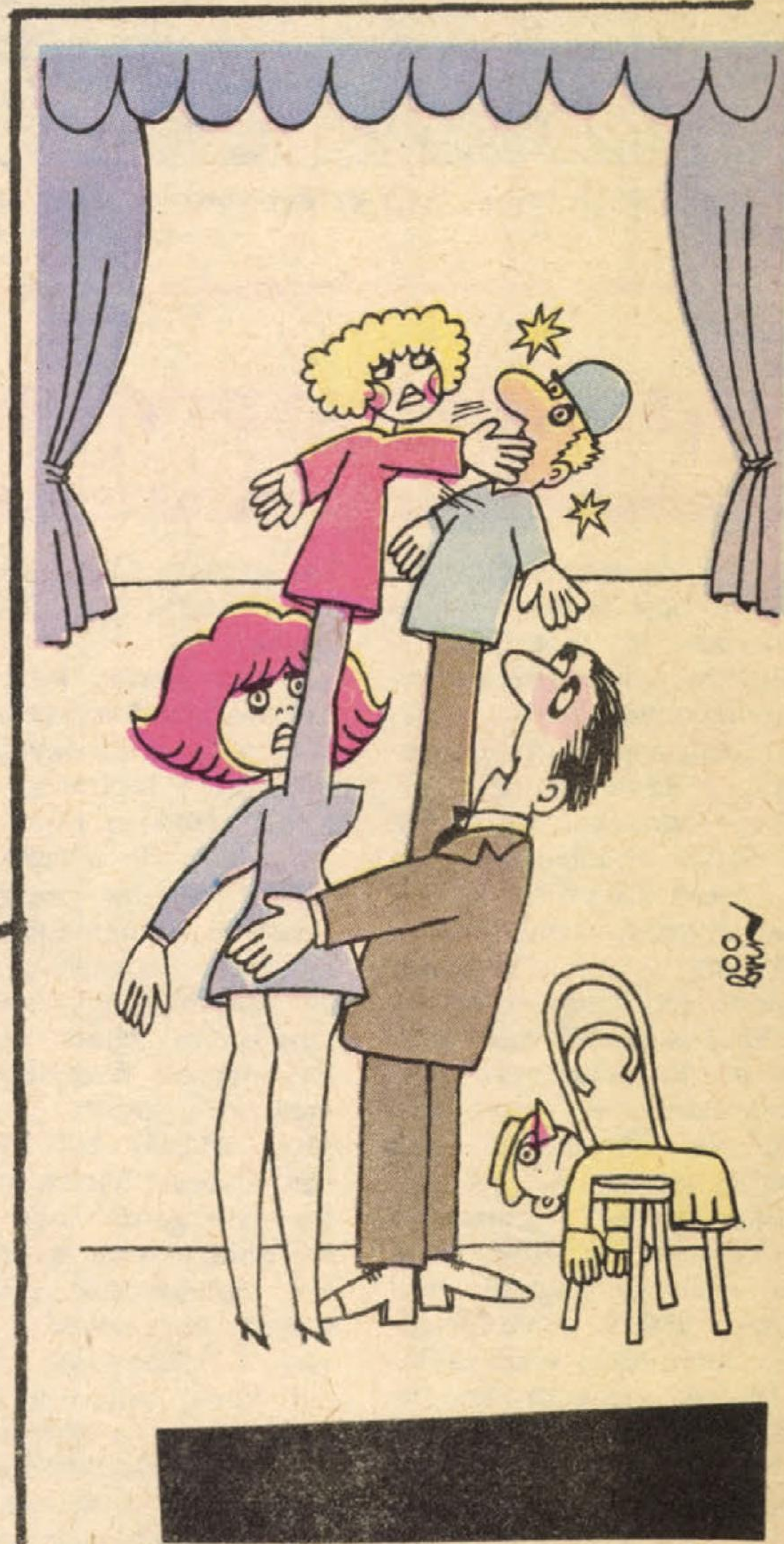
BÁBUK

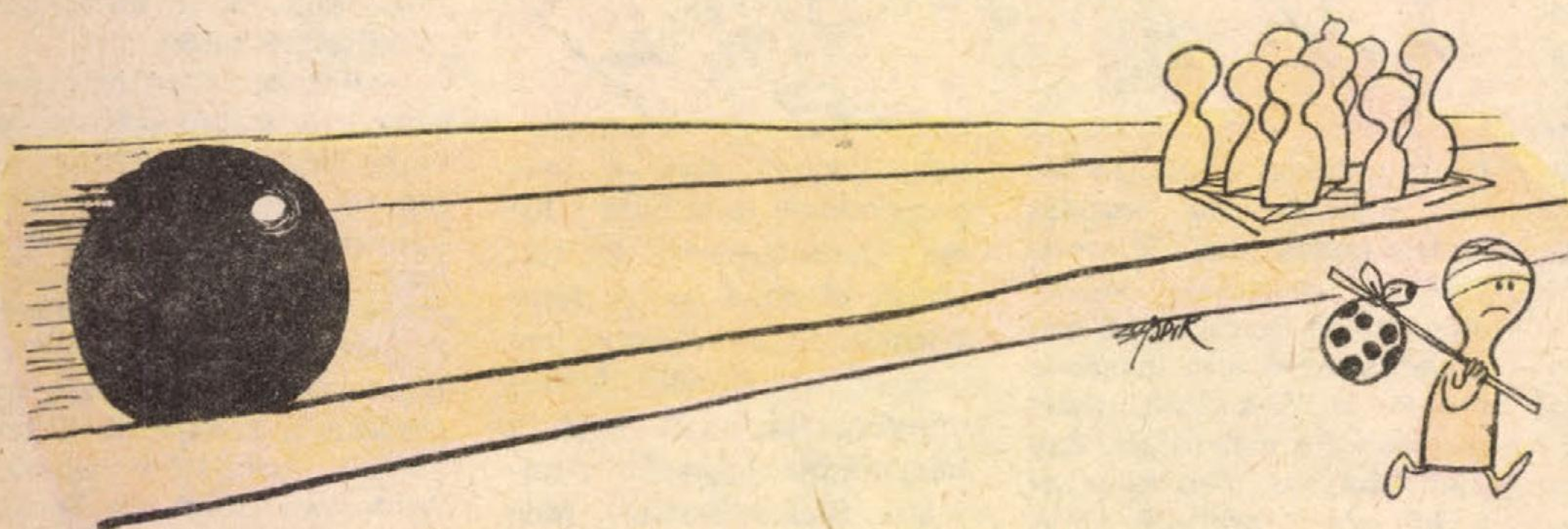
Hegedűs,
Várnai,
Szűr-Szabó,
Fülöp,
Dallos,
Sajdik,
Balázs-Piri

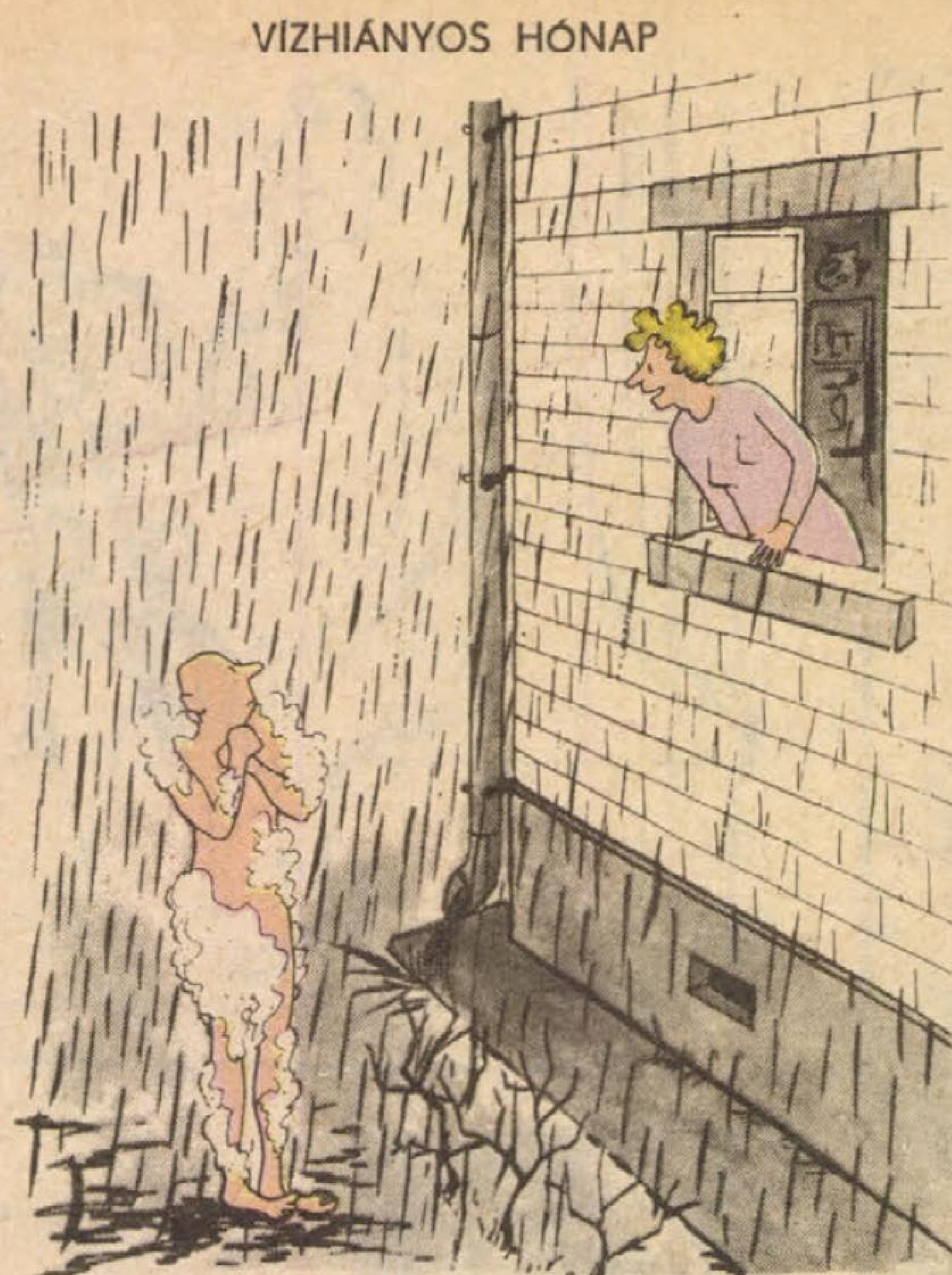
IMPORT HUMOR

ABSZOLÚT SEGÍTSÉG

(„Le Rire", Párizs)

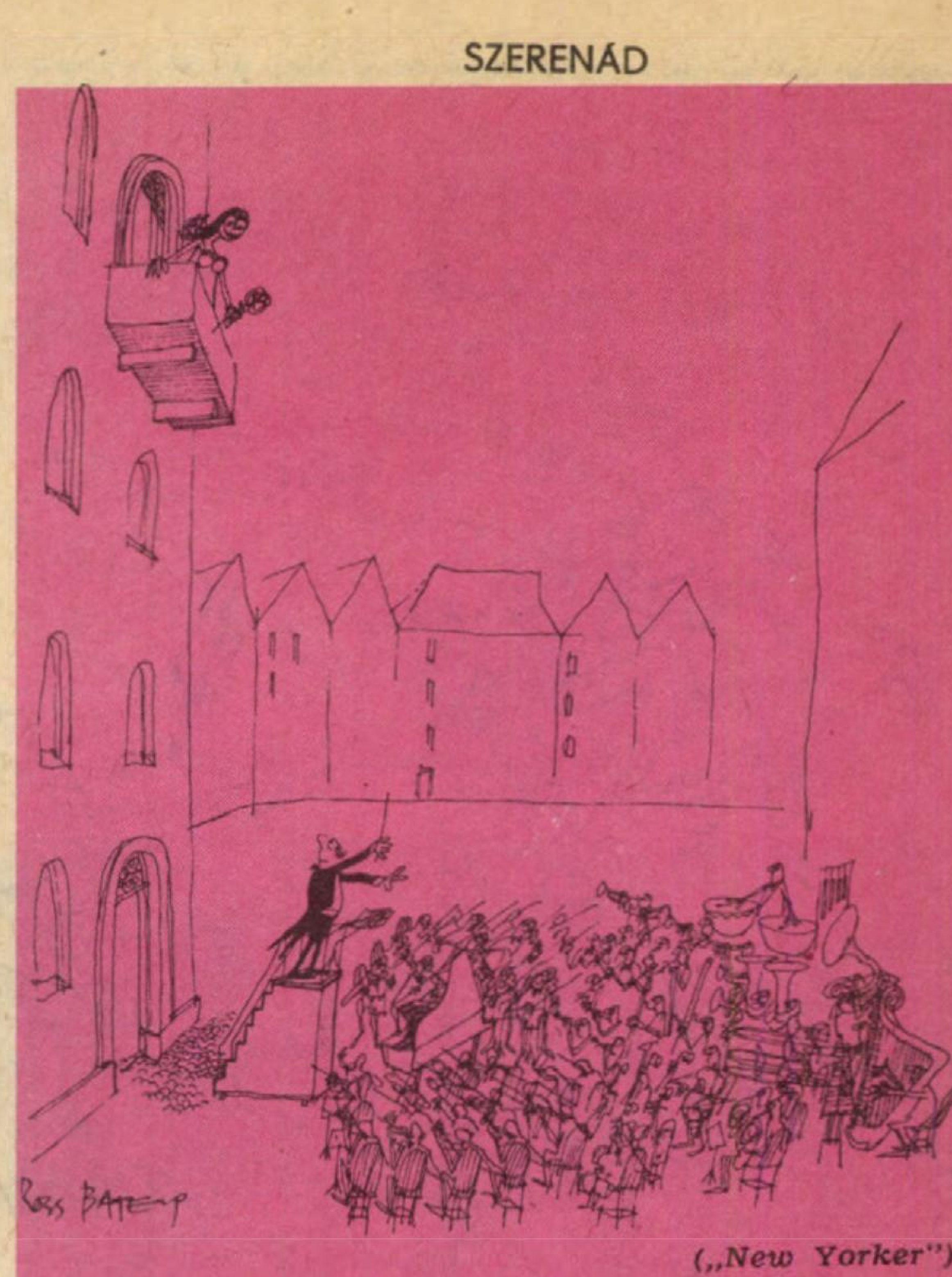
VÍZHIÁNYOS HÓNAP

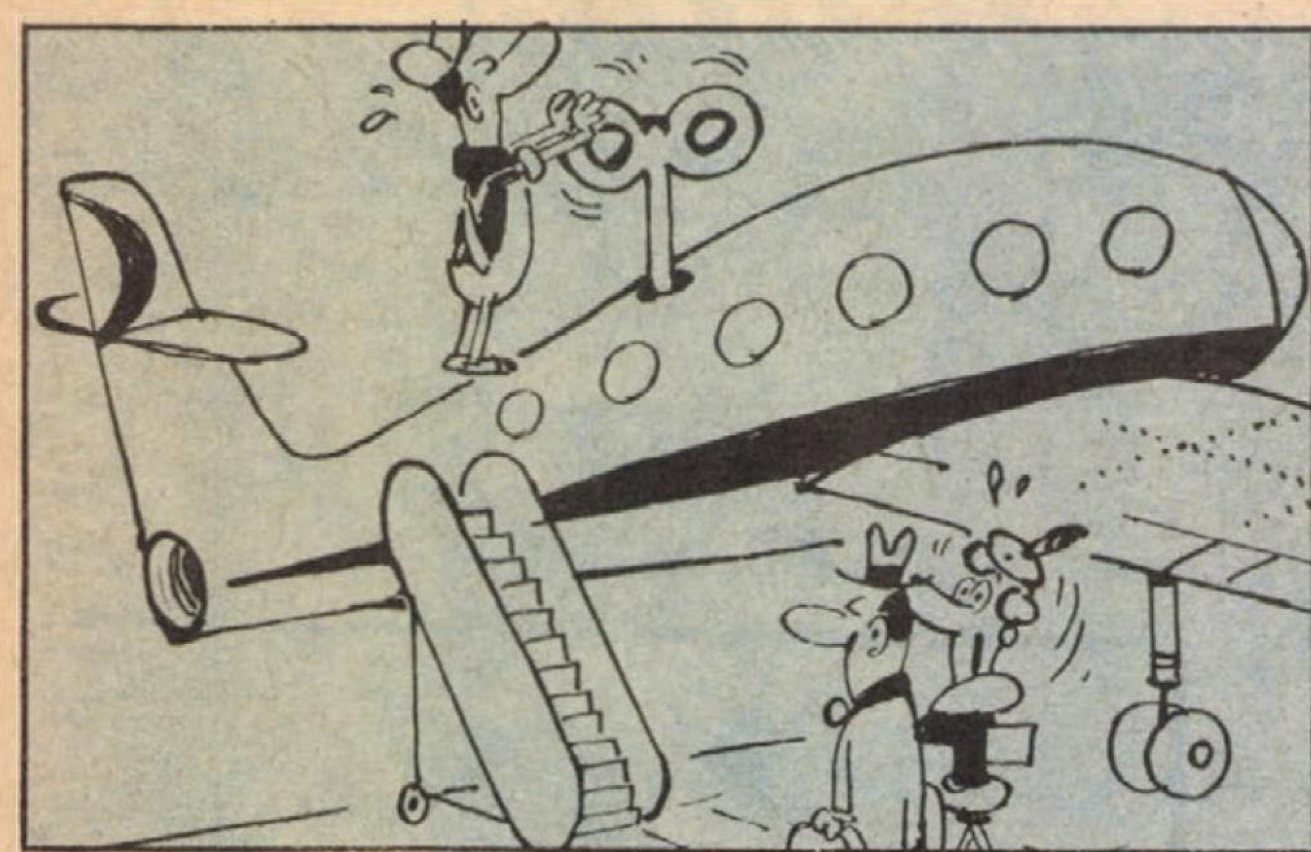
– Bejöhetsz! Folyik a víz a csapból!

(„Krokodil", Moszkva)

SZERENÁD

(„New Yorker")

– Biztos vagy benne, hogy ez egy korszerű repülőgép?

(„Ici Paris")

SZUGGESZTÍV ELŐADÁS

(„Jezs", Belgrád)

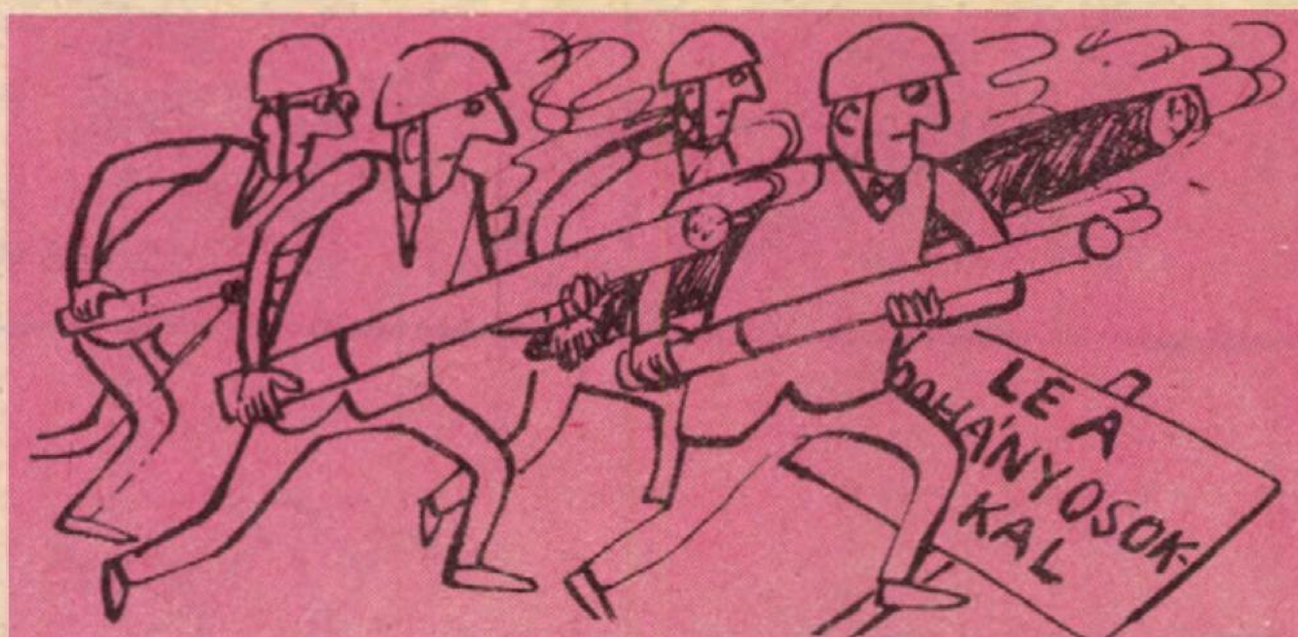
Dohányosok és nemdohányzók

Én még éltem azokban a hősi időkben ... — motyogta az aggastyán. — Micsoda idők! Ezerkilencszázhetvenes évek ... akkor még volt harc, küzdelem ... érdemes volt élni ... Akkoriban kezdődött a viadal a dohányosok és a nemdohányzók között. Személyesen ismertem a hősöket ... Tréninger Ödönt, aki megszervezte a dohányosok első nagy vérmezei kongresszusát. Ötezer cigaretta, ötszáz szivar és háromszáz pipa füstje szállt az égre ... Ádáz harcot fogadtak a nemdohányzók ellen. Persze azok se hagyták magukat. Titkos rohambrigádok alakultak: éjszaka leszerelték a vasúti kocsikból a hamutartót, mindenhová *Tilos a dohányzás* feliratú táblákat akasztottak ... Harci jelvényüket, a koporsószöget, két marokkal szórták a dohányboltok elé. Micsoda idők! Micsoda hősök!

— Az ipafai Papp beosont a nemdohányzók báljára, és haláltmegvető bátorsággal fapipára gyújtott ... Hajszál híján meglincselték, de ő csak füstölgött, pedig kergették. Válaszul a nemdohányzók apostola, Szuperfilt Ágost, egy használt koporsószöget szopogatva sétált végig a dohányosok közgyűlésén a széksorok között. Öngyújtóval ütötték le! Másnap egy névtelen harcos háromezer röntgenfelvételt szórt le repülőgépről: a felvételek dohányosok eltorzult tüdejét ábrázolták.

— A dohányosok hat vagon bűzös cigarettacsikket hintettek el a főváros utcáin, és gyufaszálakkal torlaszolták el a Nemdohányzók Szövetségének székházában a bejáratot. Hősi idők! A nemdohányzók pedig cigarettaalakú, vitamintartalmú rudacskákat szopogattak, csúfolódva utánozták közben a dohányosok köhögését ...

— Minden dohányos hozzájárult a füstkutató intézet felépítéséhez. Társadalmi munkában nyolcvan láda egészségvédő szipkát törtek pozdorjává. Micsoda családi tragédiák voltak akkoriban! Emlékszem, egy nemdohányzó apa levetette magát a Turulról, mert mindkét fia rágyújtott. Egy nemdohányzó férfi beleszeretett egy cigarettázó nőbe. Az egész ország őket figyelte. Sohasem lehettek egymáséi ... Mindenki bőgött ...

— A kulturális élet is támadásba lendült. Megszülettek korunk legnagyobb műalkotásai. Ki ne ismerné ma már a Bagózó Ifjú szobrát vagy a Cigarettáját eltaposó Hős márványalakját? Még a tankönyvekben is látható a híres Nemdohányzó Szivart Utasít el című bronz dombormű. És a versek, a regények! A filmek! Mindannyian láttátok már a hőskorszak legszebb filmjét, a Büdös Fecskét. Meg kell a szívnek szakadni ... Színházaink ma is játsszák a Reggeli Köhögés című drámát.

— A nemdohányzók az ezredfordulón feltalálták a tetanuszoltást helyettesítő füstöt, az A, B, C, D és Y vitamint tartalmazó szivart, s attól kezdve állandóan ezt szívták a dohányosok bosszantására.

— A füstkutató hősi tudósai ekkor már nemcsak káposztából, hanem kalmopirinből, sőt görögdinnyéből is készítettek dohányt. Ennek volt köszönhető, hogy a dohányosok tüdeje tiszta maradt, egészségi állapotukon többé nem csúfolódhatott senki.

— Kétezerötben született a nagy Rósejbni Gáspár, az emberiség megmentője. Ő fedezte fel, hogy a nemdohányzók egészségrúdjai és a kalmopirincigaretta között nincs semmiféle különbség. A harc áldozatokkal szegélyezett útja véget ért. Az emberiség a saját karjaiba omlott, önkeblére borult. Azóta van világbéke. És így maradtunk egészségesek.

Flórián Zsuzsa

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Fagylalt lefelé? Persze, mélyhűtött!
(Barcson fényképezte Szungyi Zoltán dr.)

Jelentkezzenek azok a férfiak, akik megismerkednének házasság céljából 23/170 tanárnővel. „Heuréka H 71" jeligére a kiadóba.

Csoportos jelentkezés esetén jelentős kedvezmény!
(A Nők Lapja apróhirdetései közül nyírta Csizmadia Ferenc, ceglédi olvasónk)

Illetékesek hozzányúlhatnak, de minek? Hiszen, mire sor kerülne rá, úgyis szétfagynak ezek a mentőeszközök.
(A bánki strandon fotózta Nagy Miklós)

Gyár állott? Most kőhalom... Esetleg téglabánya, ahol külszíni fejtést alkalmaznak.
(Pratte György felvétele)

EJNYE!

Pirike, főzzön két jó kávét és küldje fel hozzám Perczegős Norbertet — szólt ki titkárnőjének Stirpák Sándor, a Timsó és Robbanómotorgyár teljhatalmú vezetője.

Néhány perc múlva már az igazgató előtt ült az önhibáján kívül kopaszodó művezető.

— Talán sejti, miért hívattam — mondta komoran Stirpák.

— Biztos vagyok benne, hogy nem jutalmat akar átadni — válaszolt Perczegős. Pirike megjelent a két kávéval. Stirpák elgondolkozva kavargatta a két csészét:

— Magát nem kínálom, mert, amint mondta, árt a vérnyomásának.

— Az utóbbi napokban idegesebb vagyok az átlagnál — mormolta Perczegős rosszkedvűen.

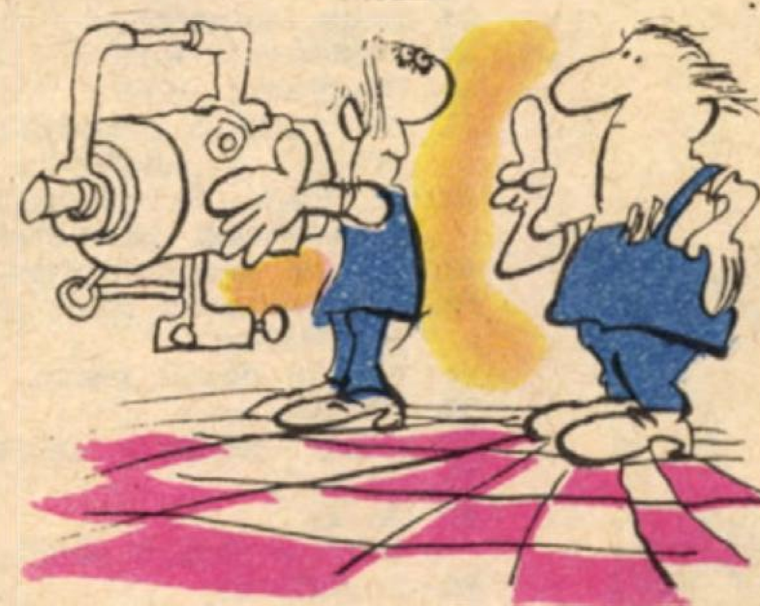
— Nos, térjünk a tárgyra! A robbanó-részlegből Sehoda Lajos panaszkodott magára. Belegázolt a lelkébe, minősíthetetlen hangon beszélt vele. Elpanaszolta, hogy felnőtt, négy válópert megért férfi létére majdnem elbőgte magát. Az önérzetét sértette meg. Mi a véleménye erről?

Perczegős Norbert mély lélegzetet vett. Hangja remegett az indulattól:

— Megsértettem Sehodát? Igazán sajnálom. Most már tudom, hogy homlokon kellett volna csókolnom, kedves becéző szavakat kellett volna gügyögnöm a fülébe, kezet kellett volna szorítanom vele vagy vállon veregetni: „bravó, Sehoda, csak így tovább!".

— Kérem, tartózkodjék ettől a gúnyos hangtól. A lényeget mondja, mi történt? — figyelmeztette az igazgató Perczegőst.

— Elmondom, mi történt. Sehoda Lajos úgy adott ki a kezéből egy robbanó motort, hogy az használhatatlan lett. Már csak ócskavasként tudjuk értékesíteni. Amikor megláttam, milyen pocsék munkát végzett, azt mondtam: „ejnye, Sehoda!". Erre elsápadt, aztán elvörösödött, és úgy nézett rám, mint egy hivatásos bérgyilkosra, majd elrohant az üzemi büfébe disznósajtot enni. Állítólag a disznósajt erőt ad neki nehéz helyzetekben. Hát ez történt ... — zárta le beszámolóját a méltán népszerűtlen művezető. Stirpák Sándor kinyitotta az íróasztal fiókját és bekapott egy szem savanyú cukrot:

— Kér?

— Köszönöm. Ebéd előtt soha — válaszolta Perczegős.

— Nézze, barátom, magának teljesen igaza van. Felháborító és megengedhetetlen az ilyen trehány munka. De nem szabad elfelejtenünk, hogy a Timsó és Robbanómotorgyár dolgozói érzékenyek. Egy dorgáló, megrovó szó komoly következményekkel járhat. Sehoda megsértődik és máris kéri a munkakönyvét. Nagyon megkérem tehát, ha máskor valami helytelent tapasztal, őrizze meg a nyugalmát, ne mondja azt, hogy ejnye, hanem inkább menjen ki a folyosó egy eldugott zugába és ott alaposan káromkodja ki magát, vagyis vezesse le az idegességét. Legyen a jelszava: szelídség és mosoly! Ezt várom magától — figyelmeztette beosztottját a Timsó és Robbanómotorgyár igazgatója, majd így folytatta:

— De ugyanakkor ne feledje, hogy az új évben nagyobb jogkör és nagyobb felelősség vár a művezetőkre!

Perczegős Norbert, a balsorsú művezető köszönt, betette maga után az ajtót, aztán a néptelen folyosón mély lélegzetet vett és halkan suttogta:

— Ejnye ...

Galambos Szilveszter

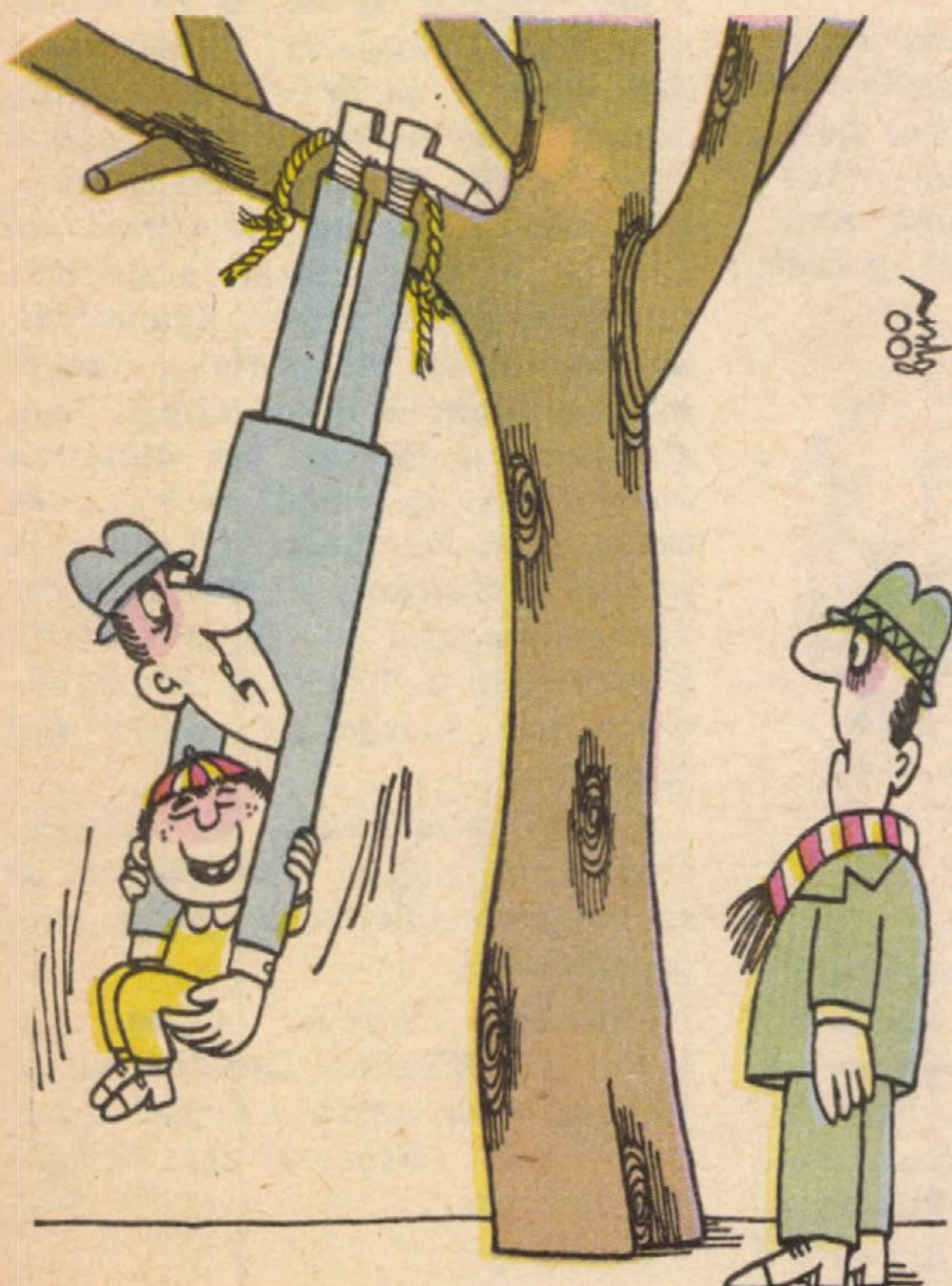
FINALÉ

ALKOHOLISTÁK

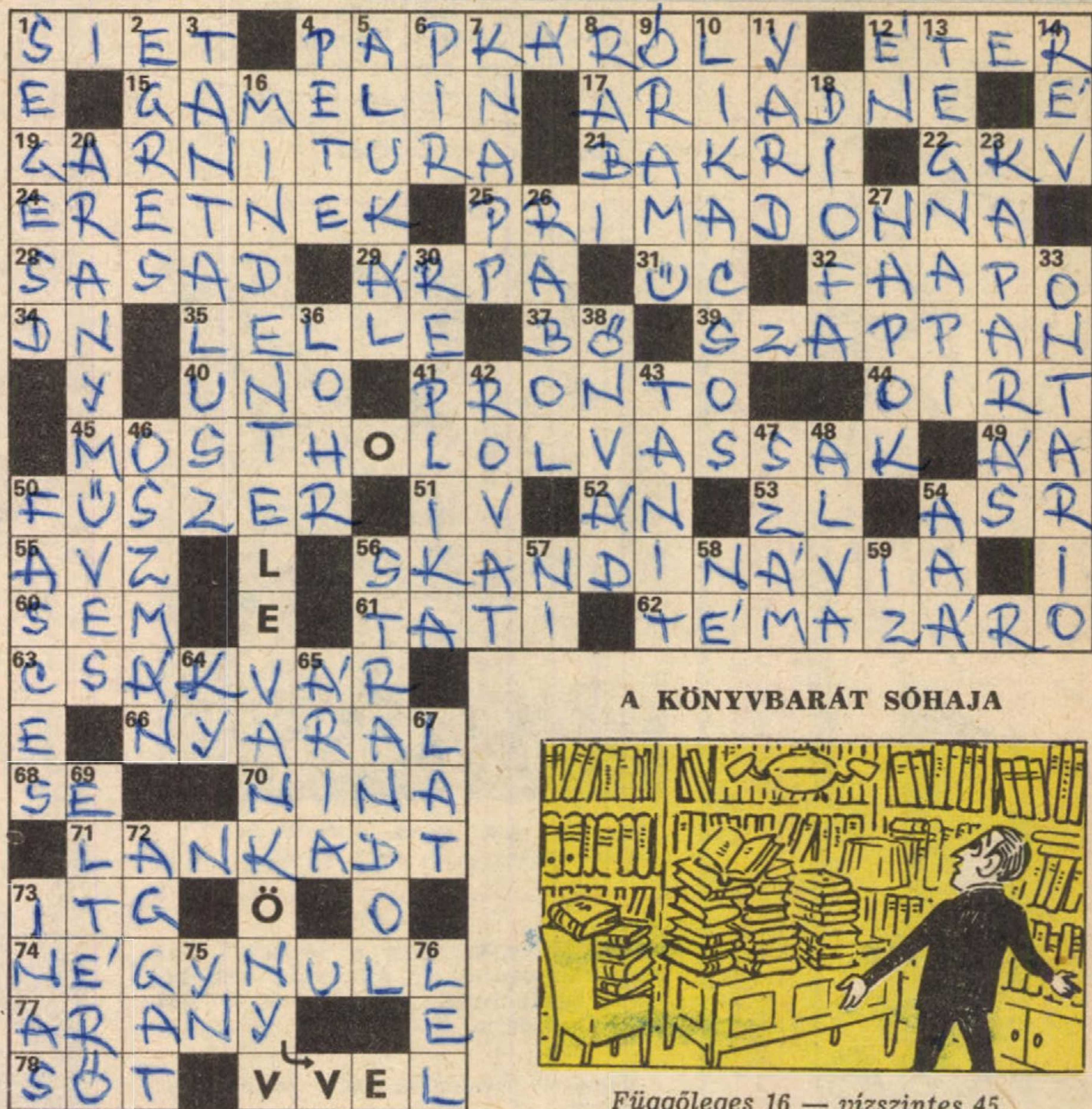
MINDENT A GYEREKÉRT!

– Mit csináljak, leszakadt a hinta...

A KÖNYVBARÁT SÓHAJA

Tessék szemügyre venni a keresztrejtvény illusztrációját s aztán bizonyára könnyű lesz kideríteni, hogy mi a könyvbarát sóhajának pontos szövege, melyet a függőleges 16. és vízszintes 45. sorok foglalnak magukban. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni legkésőbb január 22-ig, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A KÖNYVBARÁT SÓHAJA

Függőleges 16 — vízszintes 45.

VÍZSZINTES

1. Hamar céljához akar érni
4. A modern magyar novella egyik kiváló művelője volt (1897—1945)
12. Ógörög filozófusok szerint a világűrt töltötte be
15. A második világháború francia tábornoka és főparancsnoka (a francia hadsereg összeomlásának egyik oka)
17. Minosz király lánya, fonaláról híres
19. Különféle tárgyak (edények, bútorok) egymást kiegészítő csoportja
21. Mór földrajzi író a XI. századból (a magyarokról is írt)
22. „Gépkocsivezető" rövidítése
24. Aki tagadja egyháza dogmarendszerét
25. Egy zenés műfaj legfontosabb szerepköre
28. Ismert téesz neve, Pesthez közel
29. Fontos gabona
31. Ü. C.
32. Tölgyből készült öreg bácsika(?)
34. A 17 vízszintes ötödik és hatodik betűje
35. Balatoni fürdőhely
37. Szűk ellentéte
39. Mosdáshoz kell
40. Magyarul: ENSZ
41. Az olaszok mondják „halló" helyett a telefonba
44. A rádió- és televízióállomások nemzetközi szervezete
49. Rokon magánhangzók
50. A magyaros konyha egyik fő kelléke
51. A kör egyik része
52. Dátumrag.
53. . . oty (lengyel pénznem)
54. A. S. R.
55. A. V. Z.
56. Európa északi részén van
60. Tagadószó
61. Francia filmkomikus és rendező
62. A gimnáziumi dolgozatok egyik fajtája
63. Fejér megyei község
66. Gondtalan pihenéssel tölti az idejét
68. Tiltó-szó
70. Orosz női név
71. Fáradt, erőtlen
73. I. T. G.
74. Nagyarányú futballgyőzelem
77. Egyik legnagyobb költőnk
78. Ellentétes kötőszó

FÜGGŐLEGES

1. Somogy megyei helység
2. Savanykás gyümölcs
3. Kínjairól nevezetes mitológiai alak
4. Rovartojás
5. Az „alszik" ige egyik „becézett" formája
6. Olykor az arcon látható
7. Szűk — németül
8. Zsidó pap
9. Nagyon pontosan működő szerkezet
10. Kenyérnek, sajtnak, rostának lehet a jelzője
11. Angol hosszmérték
12. Személyes névmás
13. Már nem friss kenyér
14. Komp kikötőhelye
18. Dísze a kertnek
20. Nemesfémmel foglalkozó mesterember
23. A csúf írásra mondják
26. Súlyos bűncselekményt követ el
27. Hétfő, kedd, szerda
30. Szellemes válasz, visszavágás
33. Az amerikai Nagy-tavak egyike
36. A magyar hangosfilmgyártás egyik úttörője (Ferenc)
38. Mondhatjuk így is: lelkiismeretfurdalás
42. Újságban, hetilapban van
43. Pedagógus hivatása
46. . . . birodalom (Törökország neve volt 1918-ig)
47. Többnyire mennyiséget jelez
48. Edison egyik keresztneve
50. A hatalom jelképe az ókori Rómában (magyarul: vesszőnyaláb)
54. A függőleges 23 magánhangzói
56. Víz mellett élvezi a nyári napfényt
57. A nikkel vegyjele
58. Asszonynév végződése
59. Étel tulajdonsága
64. K. Y.
65. Operában hallható
67. Régi mértékegység
69. Az ilyen véleményekből lesz a vita
72. Felakaszt — más szóval
73. Ma azt mondjuk: ipari tanuló
75. A fordítottja kettős mássalhangzó
76. Talál

„A NAGY TRÜKK"

című keresztrejtvényünk helyes megfejtése:

„Azért, hogy az asszonyok ne a mérleget nézzék."

A 100 forintos díjak nyertesei:

Viski Sándor, 1091 Bp. Üllői út 199.

Nagy Anikó, 7621 Pécs, Kulich Gy. u. 10.

Steiger Endréné, 1063 Bp. Szinyei M. u. 5.

A nyereményeket postán küldjük el.

```
azérthogyazasszonyo
pasarét arab tarokk
am pittipalota nr n
gb at ovoda ariadne
yellow anilin om ia
iz ln an történelem
lido  bolivia tni é
k e tervező lues ár
okarina ae a gn all
sarc akarnok agence
         hekate tag
         átugorni e
         r mek amit
         opus a orn
         molibdén é
          kálium zz
         sotarto uz
          look selé
          irsa zsuk
```

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A kis Pistike éjfél után felriad és keservesen bőgni kezd:
— Anyuuu! — szepegi panaszosan. — Nem tudok aludni! Mesélj!
— Mindjárt — feleli a mama —, mindjárt itthon lesz az apád, majd meghallod, hogy micsoda szép mesét fog nekünk mondani arról, hogy hol járt!

* * *

— Egy órája kértem már a panaszkönyvet! — dühöng egy vásárló az élelmiszerboltban. — Meddig várakoztatnak még?
— Csak azt reméltük — feleli sajnálkozva az eladó —, hogy a kedves vevőnk ennyi idő alatt csak megnyugszik végre...

* * *

Kelemen szívélyesen gratulál főnökének abból az alkalomból, hogy magas kitüntetést kapott.
— Köszönöm, kedves barátom, de tudja legalább, hogy miért kaptam ezt a nagy kitüntetést?
— Sajnos — mondja sajnálkozva Kelemen —, ezt én sem tudom.

* * *

A kis Karcsikát figyelmezteti a nénikéje:
— Ne egyél olyan mohón, kisfiam. Nézzed csak: én egyet harapok a vajaskenyérbe, miközben te háromszor harapsz bele!
— Ez csak azért van — feleli a kis Karcsi —, mert a te szájad háromszor akkora, mint az enyém.

* * *

Az atlétikai edzés után egy futó megjegyzi:
— Karórám szerint megdöntöttem az idei csúcsot. Kinek jelentsem?
— Az órásodnak — felelik habozás nélkül versenytársai.

* * *

— Szégyelld magad! — korholja a kisfiát Kovácsik. — Én a te korodban soha, de soha nem hazudtam!
— És mikor kezdted el? — kérdi őszinte kíváncsisággal a fiú.

SZATIRIKUS HETILAP

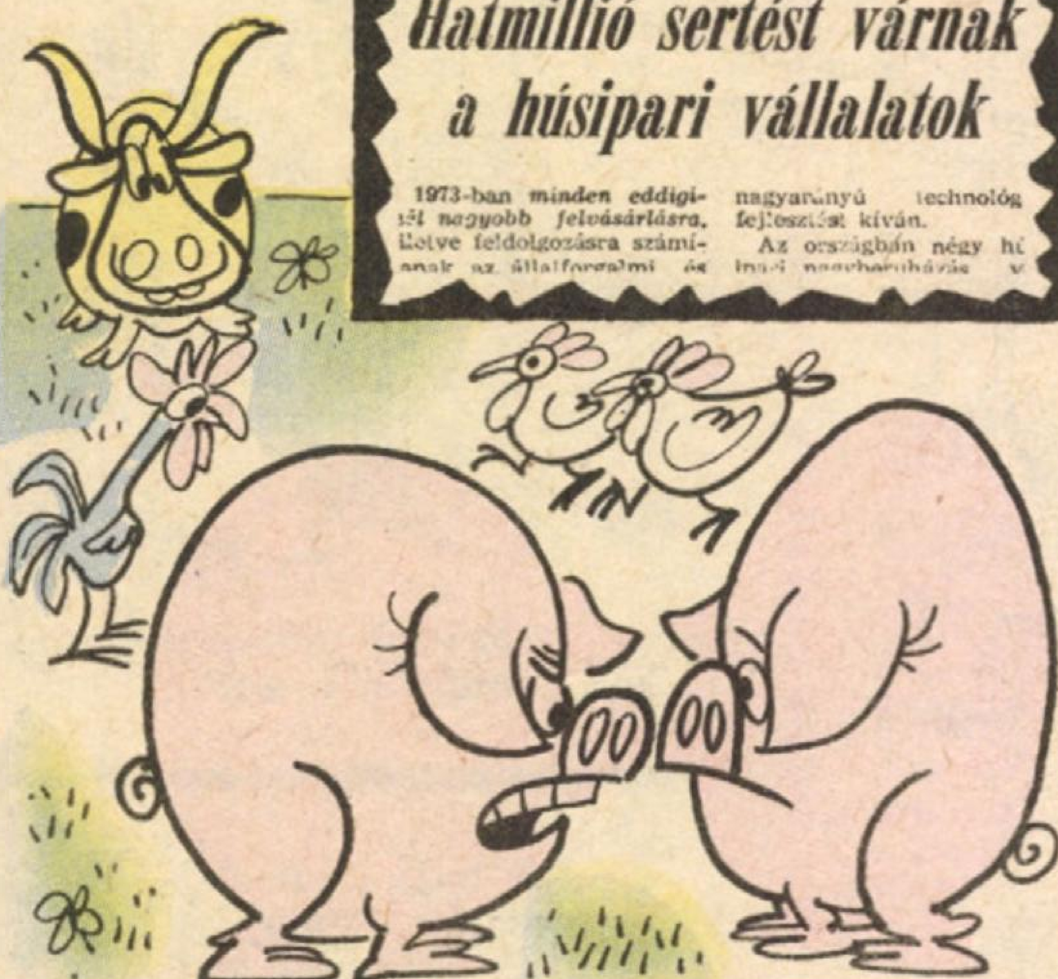
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-03 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

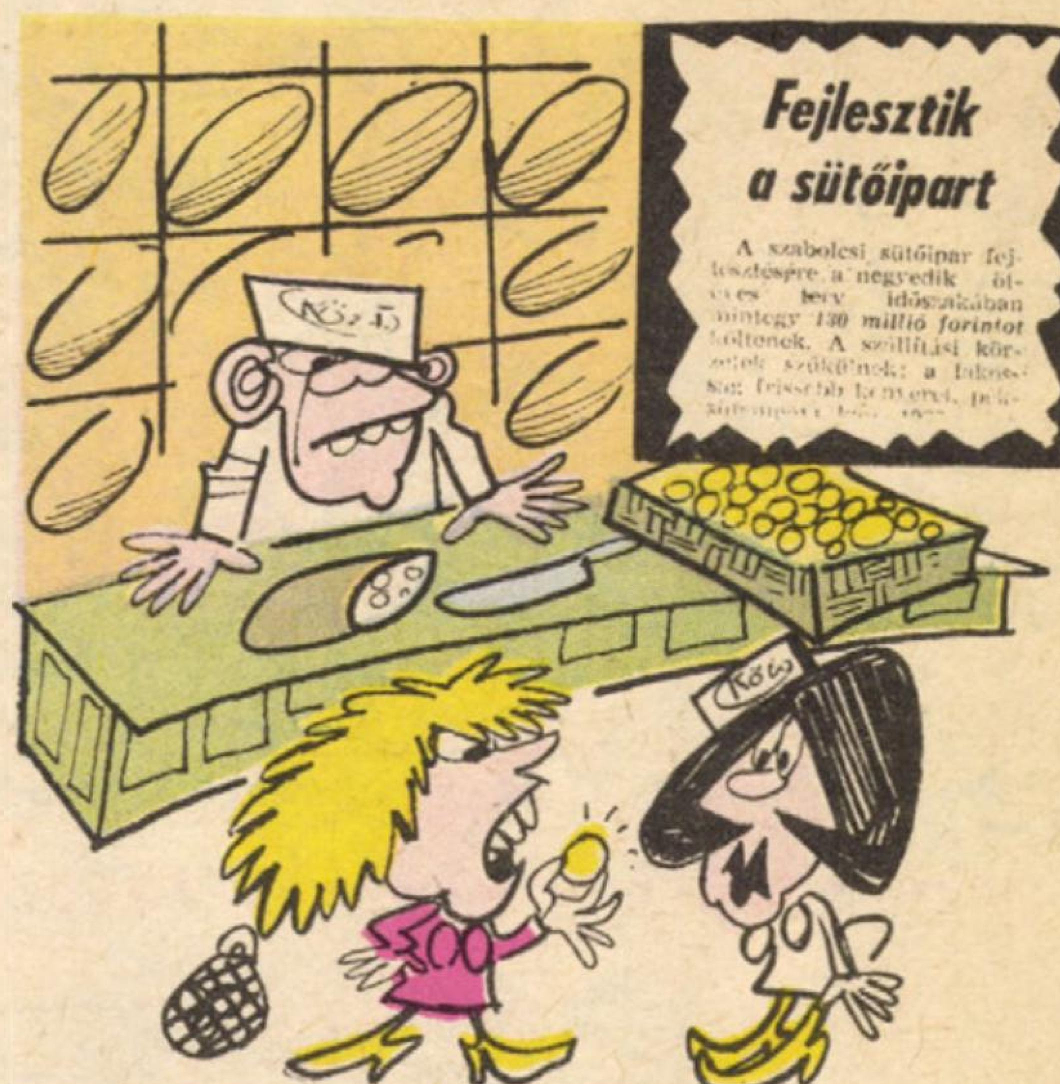
A Ludas Matyi levélcíme: 1977 Budapest, Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

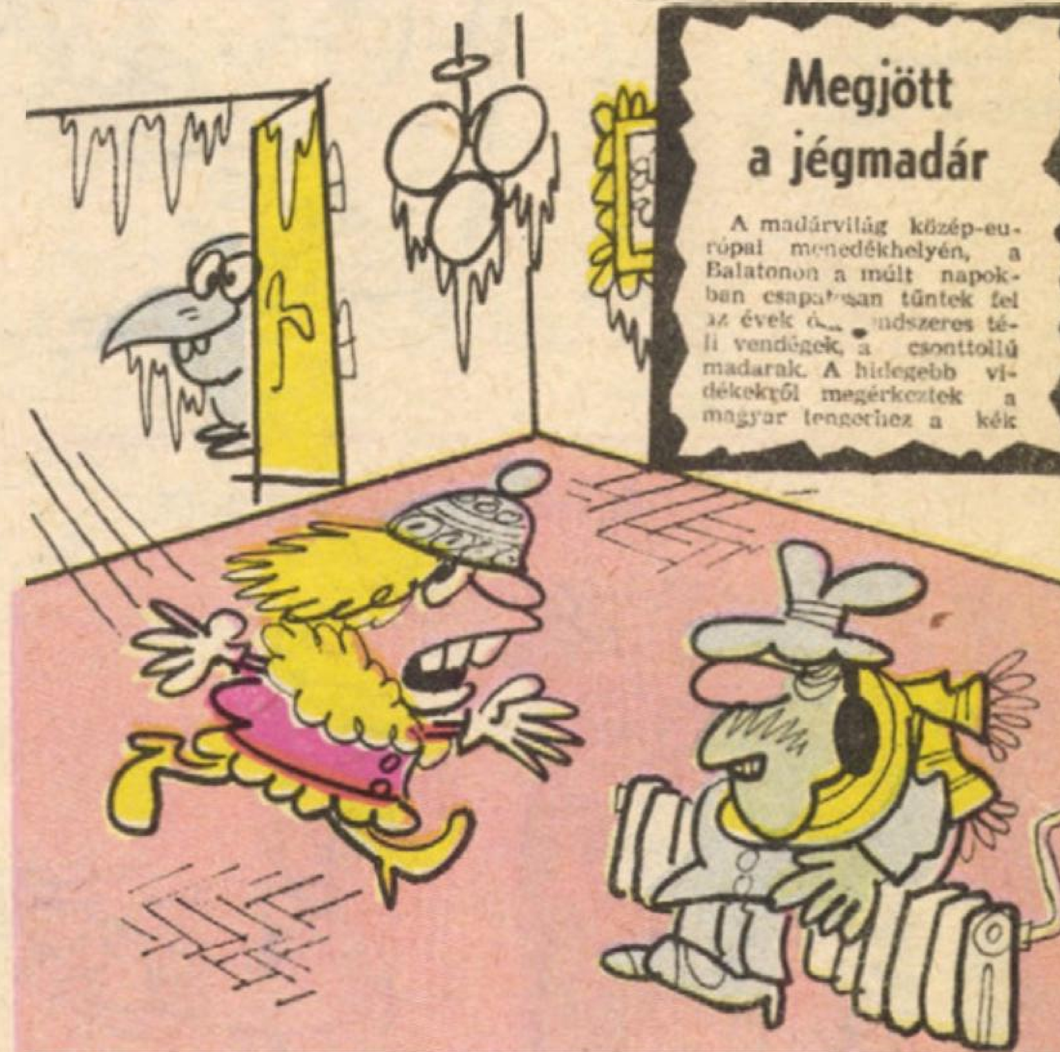
– Elegem van a faluból! Megyek a húsiparba!

– Érdekes, minél nagyobb a sütőiparunk, annál kisebb a zsemlénk.

– Micsoda pech, pedig épp most akartam áttérni a konténeres szállításra.

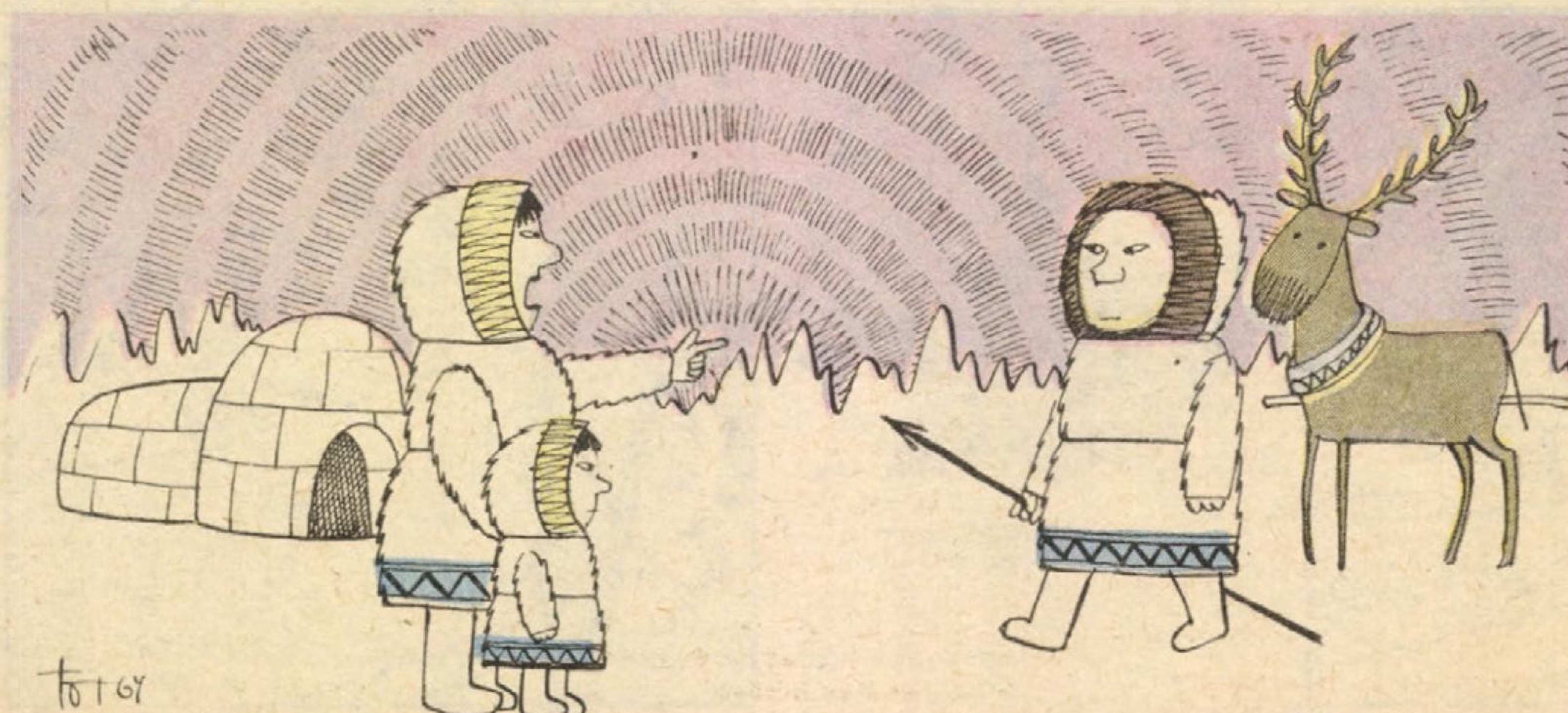
– Jenő, egy jégmadár van a hálószobában!

A VISSZHANG

Edward Heath, Nagy-Britannia miniszterelnöke újévi uzsonnára hívta meg a chequersi birtoka közelében vakációzó srácokat. A buli fénypontjaként levetítettek néhány rajzfilmet a „Tom és Jerry" sorozatból. Tom és Jerry a miniszterelnöknek is kedvence. Egy vérszomjas kandúr és egy elvetemült egér, „akik" ördögi ravaszsággal igyekeznek egymás életét megkeseríteni.

A cécónak persze híre ment, és másnap már az ellenzék is nyilatkozott.

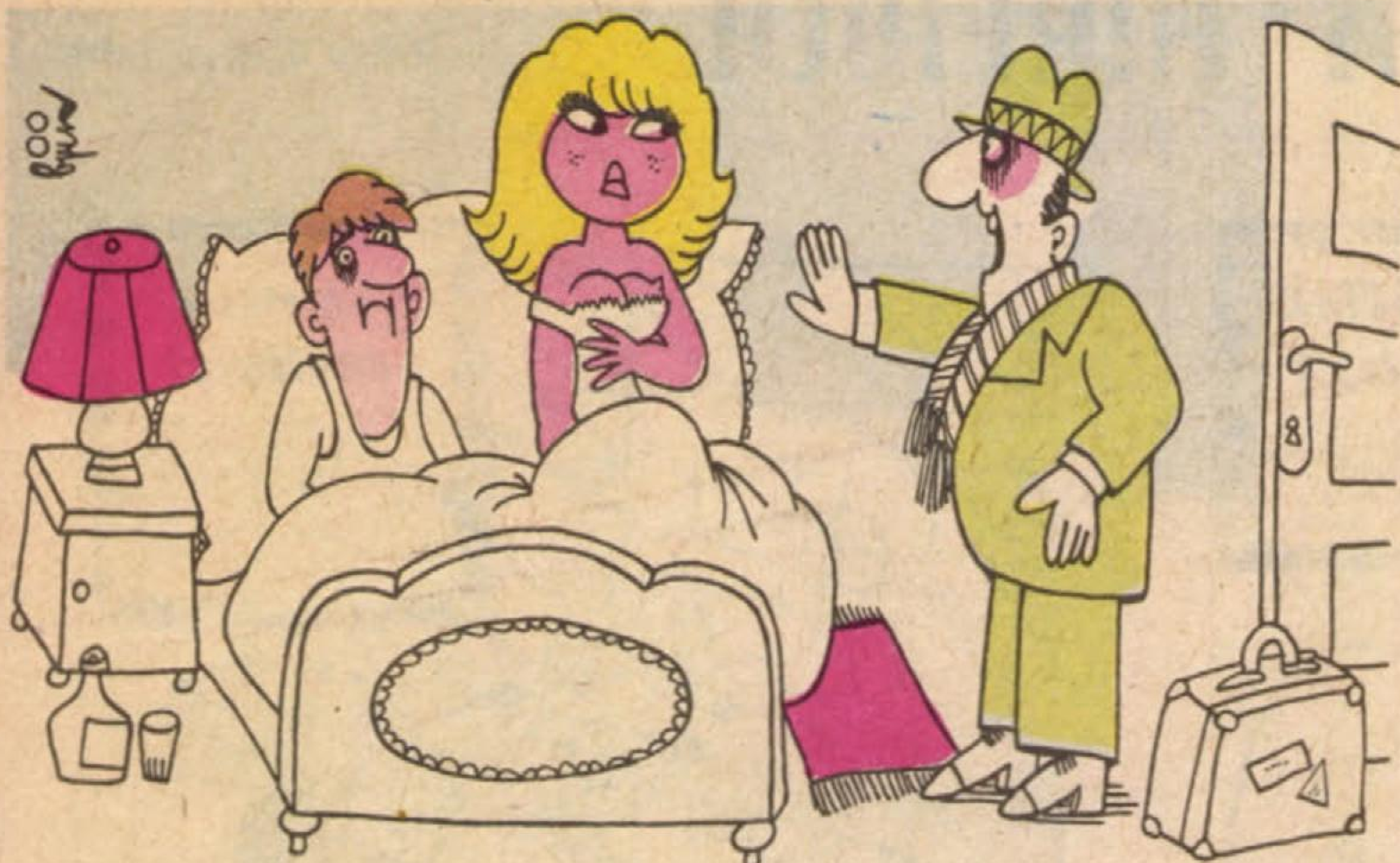
— A „Tom és Jerry" filmek tele vannak vérengzéssel, kegyetlenséggel és gonoszsággal — mondta Tom Price munkáspárti képviselő. — Egyáltalán nem alkalmasak a fiatal generáció nevelésére. Persze a zsúr kis vendégei még mindig jobban jártak, mintha Heath beszédét kellett volna hallgatniok.

FÉLTÉKENY NŐ

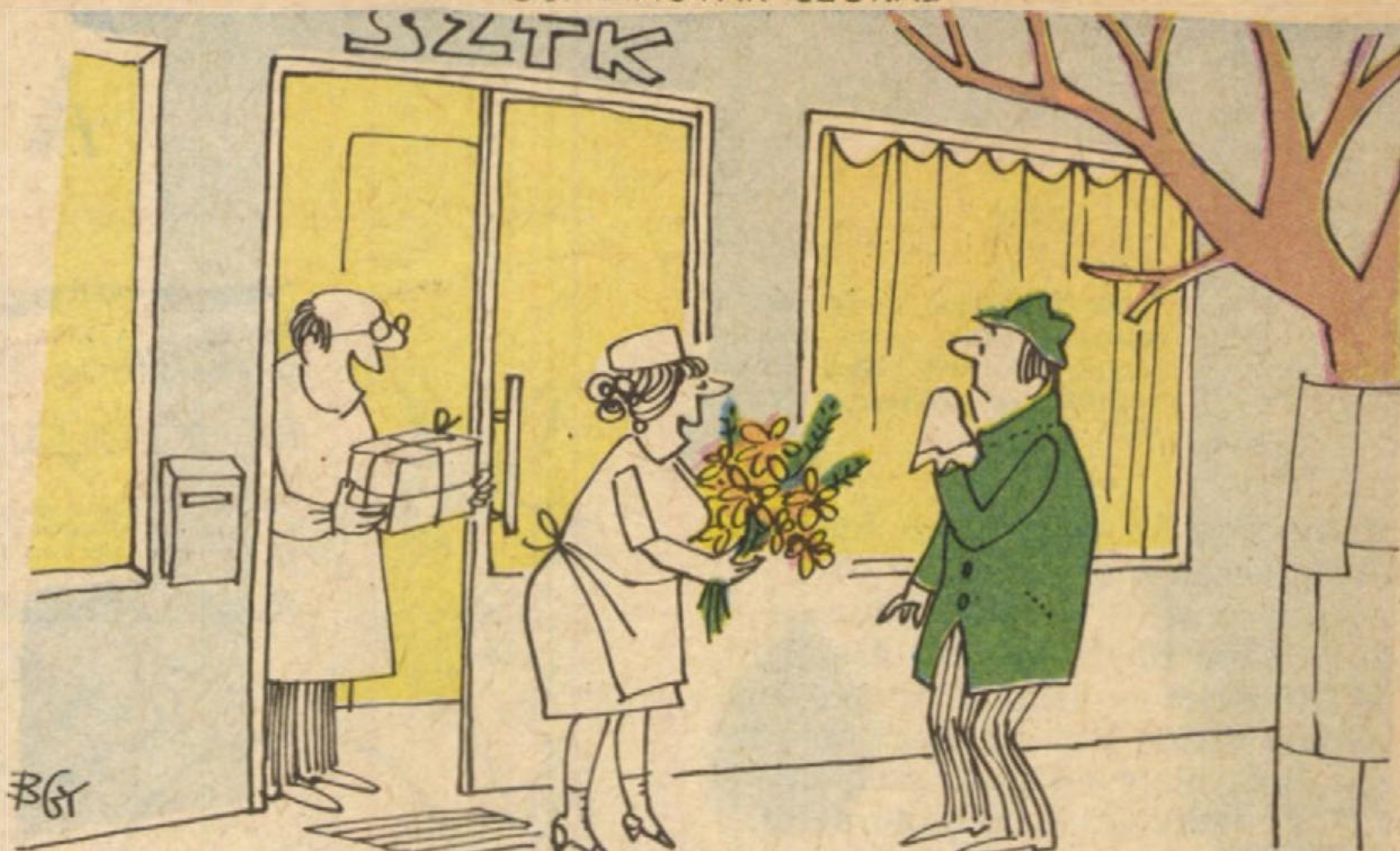
— Elmondanád, hogy hol töltötted a december 9-ről március 13-ra virradó éjszakát?!

REMEK JÁTÉKLEHETŐSÉG

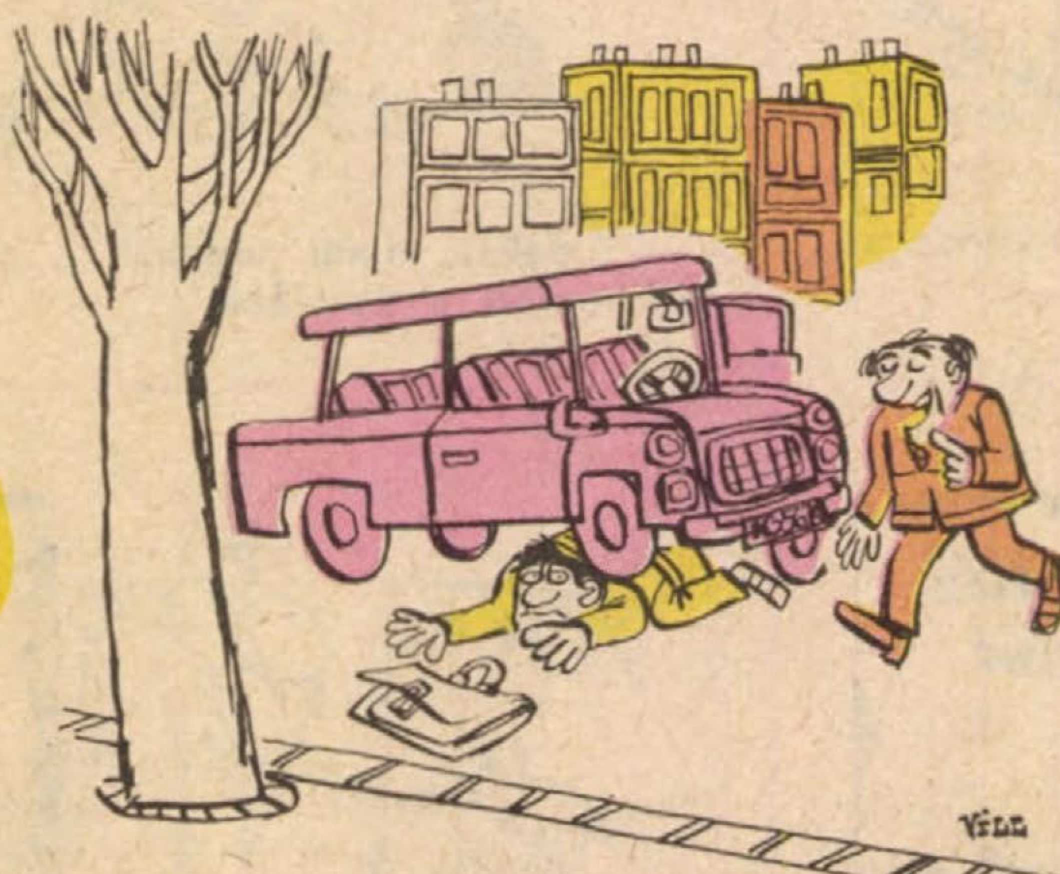

– Ne mondd meg, ki ez a fiatalember! Engedd meg, hogy kitaláljam...

ŐSI MAGYAR SZOKÁS

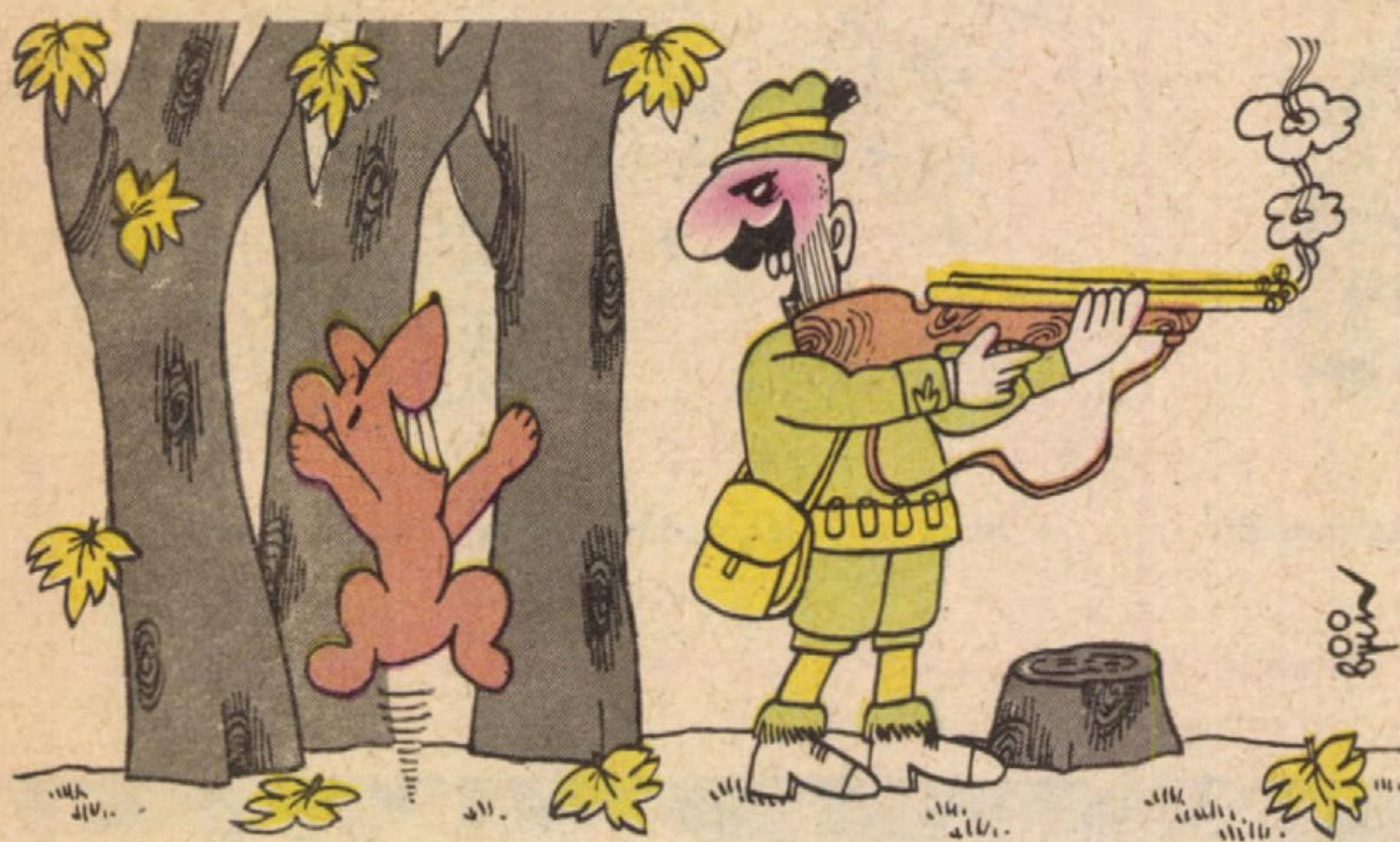
– Szívből gratulálunk. Ön, mint a százezredik náthás betegünk, egy kiló C-vitamint nyert!

GÁZOLÁS

– Jól van, mindjárt megkérdezem a telefondoktort...

BÉKES TERMÉSZETŰ EB

– Legalább ne röhögj ilyen nyíltan, ha mellé lövök!

tribün

A hír bajjal jár. Miroszláv Pribanicscsal, az olimpiai bajnok jugoszláv kézilabdacsapat játékosával szakított a menyasszonya. „Edzőtábor, mérkőzés, élménybeszámoló" — mondta a dacos kis ara. — „Sokat érek olyan vőlegénnyel, akit csak a képernyőn láthatok. Az új szerelmem is sportoló, de — rossz sportoló. Őt senki sem veheti el tőlem."

* * *

Los Angeles környékén nyolcszázezer kanadai származású polgár él. Ez adta az ötletet: profi jégkorongcsapatot kell szervezni, ebből nagy üzlet lesz. A kanadaiak saját sportáguknak tekintik a hokit, és bizonyára mindig megtöltik majd a stadiont. Ezek után a Los Angeles Kings együttese igencsak foghíjas tribünök előtt játszotta végig az első évadot. „Tudom már, mi történt — mondta Bob Pulford, a csapat edzője —, ez a nyolcszázezer ember éppen azért jött el Kanadából, mert utálta a jéghokit."

Paco Filibert, argentin labdarúgó megverte a játékvezetőt. Ezért eltiltották, sőt, be is csukták. A börtönben — unalmas hely — totózni kezdett, és az egyik szelvénnyel tekintélyes összeget nyert. A postás kötelességszerűen beszélőt kért, hogy a nyertes saját kezébe számlálhassa le a bankókat. A drótháló két oldaláról döbbenten néztek egymásra. A postás — a megvert játékvezető volt.

Les Lear, a Columbia egyetem egyik rögbiedzője eredetileg versenylovak felkészítésével foglalkozott. „Egyetlen lényeges különbség van a két állás között" — mondta. — „A lovaknál mindig tudta az ember, hogy mit csinálnak éjszakánként."

(p. p.)

nagy emberek kis történetei FRANCIS DRAKE **nagy emberek kis történetei**

